

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΤΟΣ 11^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 531

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ - ΕΛΛΑΣ

11^{ΟΝ} ΕΤΟΣ ΤΕΥΧΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ

ΤΕΤΑΡΤΗ

1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1937

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 531

ΕΚΔΟΤΑΙ: ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟ

Αρχισυντάκτη ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ

Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΝΟΤΑΡΑ 15 ΑΘΗΝΑΙ Τηλ. 24-947

Εβδομασι

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Σατυρικοί στίχοι

ΥΠΟ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

ΣΧΟΛΙΑ

«Πυρσοί και θύρσοι»

Δεκάξη χρόνια μετά την έκδοση της πρώτης ποιητικής συλλογής του, ο κ. Κ. Κωνσταντινίδης Ξενάκης μας παρουσιάζει τα νέα του ποιήματα με τον τίτλο «Πυρσοί και θύρσοι». Στην καινούρια αυτή συλλογή ο ποιητής φανερώνεται ένας αληθινός λειτουργός της Τέχνης που δεν υποχωρεί και δεν λυγίζει στις δυσκολίες του Στίχου.

Η ποίηση του κ. Κωνσταντινίδη είναι μια ποίηση στοχαστική, ώριμη, βαθειά που έχει αποκρυστάλλωσε τη φιλοσοφία της ζωής και την παρουσιάζει ανάγλυφα με συγκινητική γαλήνη. Στα συνέτα του — που κυριαρχούν σε όλη τη συλλογή — διακρίνεται κανείς μια αισθαντική, ποιητική ψυχή που άλλοτε γοητεύεται από την «Εαρινή Συμφωνία», άλλοτε όνειροταξιδεύει με μια «Νύμφη απ' τον Πάνα σταλμένη» κι' άλλοτε γονατίζει εύλαβικά μπροστά στην εικόνα της Παρθένου...

Ο ποιητής όμως των «Πυρσών και θύρσων» παρουσιάζει και μια ασυνήθιστη πρωτοτυπία στο βιβλίο του. Οπαδός του Βλαστού και του Γιαννίδη, έχει καταργήσει τα πνεύματα, τις όξεις, τις βαρείες και τις περισπωμένες και καθιερώνει το σύστημα της «άτονιας». Κι' αυτό, σε μας που δεν είμαστε τόσο «ριζοσπαστικοί» μειώνει λίγο την «οπτική εμφάνιση» των στίχων του, όσο κι' αν αφήνει άθικτη την ποιητική.

Τὰ κακτοειδή

Τὰ κακτοειδή φυτά, τέλος πάντων, κατέκτησαν τελείως την αγορά. Δεν υπάρχει πιά σπίτι που να θέλει να λέγεται μοντέρνο, χωρίς να έχει και μερικά γλαστράκια με μερικά τέτοιου είδους φυτά, τα σχήματα των οποίων είναι ομολογουμένως περιεργότατα και παράφρονα. Πάνε, λοιπόν, καλλιά τους τα παλιές «μυριστικά» — ο βασιλικός, ο δινόσμος, ή μαντζουράνα. Τώρα την θεία εύωδια τους την εφάγαν τα μελιτζανοειδή ἀγκυρωτά φυτά, προς μέγα αίσχος της νέας νενεάς και του 20ού αιώνα.

«Πληροφορούμεθα ότι ο γνωστός καθηγητής Πικάρ, εγκαταλείπων την ανάβασιν εις την στρατόσφαιραν θα επιχειρήση προσεχώς εξερεύνησιν του βυθού της θαλάσσης».

(ΑΙ εφημερίδες)

Ο συμπαθέστατος Πικάρ, καθηγητής σοφός, είχε δηλώσει άλλοτε έντόνος και σαφώς: — «Θ' ανέβω στην στρατόσφαιρα, άγαπητοί μου φίλοι.

και στο φεγγάρι πιθανώς ακόμη θ' ανεβώ, γιατί ο κάθε άνθρωπος, νομίζω, πώς οφείλει να διορθώνει αὐθωρεί το κάθε τι στραβό! Άφοῦ, λοιπόν, άγαπητοί, ανέβω στο φεγγάρι, δεν θεωρώ άπίθανον να πάω και στον Άρη κι' άφοῦ καθήσω πάνω κει περίπου ένα χρόνο να πάω και στον Κρόνο!

Έκει δὲν ξέρω να σας πω εάν πολύ θα μείνω, για να κυττάζω διαρκώς εξ ύψους την ύψηλιον, εν τούτοις όμως σκόπιμον κι' από τοῦδε κρίνω από τον Κρόνο φεύγοντας ν' ανέβω και στον

«Ηλιον!...»
— «Στόν "Ηλιον; τον ρώτησαν. Τι λέτε; Θα καήτε!»
— «Ποτέ! έβόησε ο Πικάρ. Ποτέ! Με έννοείτε; Ποτέ δὲν είναι δυνατόν ενῶ να πέσω θύμα ή εις τα σύννεφα ψηλά ή κάτω εις τὸ κύμα! Έτοιμάσα μια φοβερή και τρομερή βολίδα — ὡσπου να γίνη, φίλοι μου, και... έπαθα και ειδα — και έτσι ειμαι έτοιμος ν' ανέβω στο φεγγάρι και...»

— «... Ακολουθως, φυσικά να πάτε και στον Άρη!»
— «Μπα; Πῶς το καταλάβετε αυτό, άγαπητοί μου;»
— «Τὸ ειπατε, μεσιτε Πικάρ, αυτό προηγουμένως...»
— «Α, ναί... Τὸ Σάββατον, λοιπόν, της... Διακαινησίμου

θ' ανέβω στην στρατόσφαιρα επάνω ὠρισμένως που έχει χρώμα οὐρανό και ελαφρῶς φατό...»

— «Και ποτε πιά, μεσιτε Πικάρ, θα δητε τό... Θεό;!»
— «Ετούτη ή ερώτησις πολύ τὸν ξεγεύρισε κι' άφοῦ ο δύστηνος Πικάρ εφώνασε και έβρισε εν τέλει άπεφάσισε, να ὀμιλήση πάλιν και με τόν... δόλιο οὐρανό ν' ανοίξη νεόν πάλιν!

— «Λοιπόν, εξηκολούθησε, χωρίς ένα σελλινι θα ανεβῶ πιὸ ὕστερα κι' επάνω στην Σελήνη, και για να καταλάβετε ποιά έχω γῶ αξία θανάτω τον Σεπτέμβριο και εις τον Γαλαξία!»

— «Αν, όμως — ο μη γένοιτο — χαλάση ή βολίδα;»
— «Ω, μη φοβάσθε, φίλοι μου, διότι τὸ προεῖδον και τούτο τὸ ἀτύχημα κι' έχω εξασφαλίσει μια χαρά τα πράγματα... Εδῶκα μια λύσι και με μια πησι μοναγά και αιφνιδια θ' ανέβω και στον Δία...»

— «...»

Ο συμπαθέστατος Πικάρ, καθηγητής σοφός, αυτά μας ειπεν άλλοτε, έντόνος και σαφώς. Έν τούτοις, δὲν ανέβηκε ποτέ εις τὸ φεγγάρι πολλῶ δὲ μάλλον στην Μικράν την "Αρκτόν και

Τὰ σχέδιά του, άτυχῶς, ὅλα γραμμὴ έχάλασαν, έγινάν άνω - κάτω, κι' από τὰ ὕψη ο Πικάρ, εὔρεθηκε στην θαλάσσαν και μόλιστα στον... πάτο!...

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τζόλης
ΗΜΕΡΟΜ. 16. 8. 85
ΑΡΙΘ. 35282

Τὰ έντομα

Η δι' άγνώστους λόγους παρατεινομένη καλοκαιρία εὔνοει πάρα πολύ τὰ διάφορα έντομα. Ηδη πατάμε τον Δεκέμβριο και οὔτε οι μυίγες, οὔτε οι κώνωπες οι άνοφελες και μή, οὔτε οι ψύλλοι μας εγκατέλειψαν. Απ' έναντίας, μάλιστα, μας ένοχλοῦν ὄσον και κατά τὸ καλοκαίρι και κατά τὰ γέφυματα και δειτνα μας και κατά τον ὕπνο μας και κατά τὸς περιπάτους μας. Καιρός είναι, λοιπόν, να σφίξη λιγάκι τὸ κρῦο, γιατί ή ενόχλησις τὸν πτερωτῶν μας τυράννων αρχίζει να μας δίνει στα νεύρα.

Οί σκύλλοι

Τὰ μάθατε τὰ νέα; Λόγω της εξαπλώσεως τὸν πολυκατοικιών εις ὅλον τον κόσμον, συζητείται σοβαρῶς ή εξόντωσις τὸν σκύλλων, ὡς παρενοχλούντων, ὅπως δῆποτε, και ἀκόπως μάλιστα, τὸς έννοιους τὸν συγχρόνον πολυκόσμων κατοικιών.

Θὰ χάσουμε, λοιπόν, και τὸς πιστοτέρους φίλους μας, χάρις εις την πρόδοον. Και σε λίγα χρόνια δὲν θα ένθυμούμεθα τὰ συμπαθῆ τετράποδα, παρα από την θέαν μερικῶν... ἀσχημῶν συμπολιτῶν μας. Και μη χειρότερα!

Τὰ ράρια

Τὰ «Νέα και Περίεργα», ἀπογευματινῆ ἀθηναϊκῆ εφημερίδος, μας ἐληροφόρησαν ποῶ ήμερῶν, μεταξὺ άλλων, ότι εις την Ατλάντα τὸν Ηνωμένων Πολιτειῶν ἰδρύθη Σύλλογος τὸν... ἐπιθυμοῦντων να νυμφευθοῦν. Περὶ τοῦ ότι ὤπηγεν άνάγκη ἰδρύσεως ἐνὸς τοιούτου συλλόγου, δὲν υπάρχει ἀμφιβολία. Ἐπίσης δὲ θα ήτο εὐχῆς ἔργον, αν τὸ παράδειγμα της Ατλάντας, ἐμμοῦντο και άλλα περιφέρειαι ἐκτὸς του Νέου Κόσμου.

Ἐξείνο, όμως, που είναι ἀμφίβολον, είναι τὸ αν κοσμοποήσουν τελικῶς οι προσπαθείαι αὐτῶν τὸν συλλόγων, δεδομένου ότι οι ὑπάρχοντες ἀντιπαντρεῖ ἔχουν ἐφαρμοσσει ὅλα τὰ μέσα που ὀδηγοῦν προς τον γάμον, χωρίς εν τούτοις να καταφέρουν τίποτα. Ὅπως δῆποτε, καλόν θα ήτο να ἐπιμελῶνται οί σύλλογοι εις τὸ θέρεστον ἔργων των και, ποῶ πάντων, να αρχίσουν την δρασίον των από την κατάργησιν τὸν... ρασιῶν! Είναι ὁ μεγαλύτερος ἔχθρος του γάμου...

Τὰ ιδιαίτερα χαρακτηριστικὰ

Μιά εϋδυμη ἱστορία τοῦ Λ. Ἐσπόζιτο

Ψηλός, αδύνατος, με δυο πολύ μικρά μάτια και μύτη μακρυστή, ο νέος οικότροφος της πανσιόν, Ἄνδρέας Φερέτι, κατέστρεψε, μόλις μπήκε στην τραπεζαρία, όλους τους χαρτινούς πύργους της Κλάρας και της Ἄννέτας. Στις πανσιόν συμβαίνει πάντα αυτό το πράγμα. Ὅταν φθάνη ένας καινούργιος νοκάρης, όλες οι νέες που κατοικούν εκεί κάνουν όνειρα γι' αυτόν. Ἄν ο νοκάρης είναι θλιγμένος, τότε τα όνειρα τὰ κάνουν οι άνδρες!

Ὁ Ἄνδρέας, λοιπόν, με την εμφάνισή του έριξε κρύο νερό στη θερμή φαντασία των δύο κοριτσιών. Δέν έπε λέξι. Κάθησε κι' έφαγε με το κεφάλι σκυμμένο στο πιάτο. Ἄν κανείς κατώρθωνε να δῆ τί χρώμα έχουν τὰ μάτια του, θάξιζε το θράβειο. Ἄμα έφαγε, χαϊρέτησε κι' έφυγε.

Φτωχή Κλάρα, έπτε τότε ο Τζώρτζης—της ήλθε κατακέφαλα. Περίμενε το ξανθό βασιλόπουλο και της ήλθε το άλμπουρο του καραβιοῦ!

Τί μούτρο!—έπτε αναστενάζοντας ή μικρή δακτυλογράφος.

Ἡ Ἄννέτα έτοιμαζότανε να φύγῃ. Ὁ Τζάκομο την σταμάτησε.

Αί, ποῦ φεύγεις, κοπέλλα, χωρίς να μάς χαιρετήσεις;... Γιατί μάς κάνεις μούτρα σήμερα;... Βούλιαξαν τὰ όνειρα;... Ὁ ώραιότατος Ἄνδρέας...

Δέν σταματάτε, αζόφθοδε... Δέν μάς ενδιαφέρει διόλου ο Ἄνδρέας, ούτε και σεις.

Ἐμεις το ζέρουμε, απήνησα εγώ.

Ἐσὺ να κυττάζης τη μαιμουδίτσα σου!

Ἡ μαιμουδίτσα μου ήταν ή Μαργαρίττα, ένα χαριτωμένο κορίτσι, ποῦ την πρωτογνώρισα στὰ «Παγκόσμια Καταστήματα», όπου πωλοῦσε γραβάτες.

Ἄγαποῦσα πολὺ την Μαργαρίττα και μάγαποῦσε επίσης κ' εκείνη. Είμαστε άφώσιωμένοι ο ένας στον άλλο.

Μετὰ δυο μέρες έγινε ή σκηνή στην τραπεζαρία της πανσιόν.

Ἡ Ἄννέτα μιλοῦσε για κάποια Κάρλα, ποῦ είχε φύγει με τὸν χτίστη, ποῦ έφκισαν τη σοφίτα, και προσπαθοῦσε να θυμηθῆ ποιά ήταν.

Μά πῶς, έπτα, δέν θυμάσαι την δεσποινίδα, ποῦ ήταν ταμία στο «Ἐξέλεση»; Ἐνα κορίτσι ξανθό, ψηλό.

Ἐνα μέτρο και έξηνηταδὺ έκατοστά, έπτε μια φωνή άγνωστη.

Ἐκυταχθήκαμε όλοι. Ποίος είχε μιλήσει; Ὁ Ἄνδρέας. Ἐκείνος ήταν.

Την γνωρίζετε; ρώτησε κατάπληκτη ή Ἄννέτα.

Μά πῶς... Μαῦρα μάτια, ξανθὰ μαλλιά. Δέν έκανε πιά την ταμία, αλλά την δακτυλογράφο.

τα το πρόσεξε: — Την ξέρετε κι' αυτή, κύριε Ἄνδρέα;

— Ω! πολὺ καλά. Ἐνα κορίτσι κοντούλο, με μάτια κατάμαυρα, ζωηρά. Κρίμα μόνο ποῦ της λείπει ένα δόντι από μπρος.

Διάβολε! φώναξε ο Τζώρτζης. Μά σεις είστε σπέρτο μονάχο. Στοιχηματίζω πως ξέρετε και την κόρη του προισταμένου μου, την δεσποινίδα Ἄνταλτζίνα Μορέλλι.

Και θεαίότατα. Είμαι δεκαεννιά χρονών, ωραιότατο κορίτσι. Ἄνάστημα ένα μέτρο και έξηνηταχτώ. Μάλλον ξανθή. Ἄμα την κυττάξε όμωσ από κοντά, βλέπετε πως το ξανθό δέν είναι γνήσιο.

Ἡ Κλάρα κ' ή Ἄννέτα εκείνη τη νύχτα δέν θλέπανε στον ύπνο τους παρά τὸν Ἄνδρέα. Και την άλλη μέρα μάλωνα ποιά θα τὸν πρωταρπάξῃ. Νά φήσουν να τους φύγῃ αὐτὸς ο τρομερὸς Δὸν Ζουάν! Ἐτσι σιγά-σιγά ο Ἄνδρέας έγινε το εἶδωλο της πανσιόν. Τὰ κορίτσια τοῦ παίρνανε εκ των προτέρων τις ώρες ποῦ ήταν ελεύθερος για να θυοῦνε μαζί έξω!

Ὁ Ἰούλιος ήταν έξω φρενών. Ἡ Κλάρα δέν τὸν πρόσεχε πιά διόλου και τοῦ κάκου της έκανε τόσο έπιμονο κόρτε. Ἡθέλε σώνει και καλά τὸν Ἄνδρέα και τὸν έπαιρνε από πίσω κατά τρόπο προκλητικό.

Ὁ Τζιόκομο ήταν έρωτευμένος με την Ἄννέτα, μά κι' αυτή ήθελε τὸν Ἄνδρέα και τὸν άφησε, χωρίς να τὸν προσέχῃ πιά. Ὅλες ήθελαν τὸν Ἄνδρέα, τὸν άκατανίκητο! Τὸν Δὸν Ζουάν, με το δειλὸ χαμόγελο, με την τρεμουλιαστή και άθεθαία φωνή, με την μακρυστή μύτη, την έρκεται μακρυστή ρύτη.

Περιμένω και τη δική σου τη σειρά με την Μαργαρίττα σου... δέν ξέρει κανείς ποτε τίποτε — μοῦ έπταν μια μέρα ο Τζώρτζης κι' ο Τζιόκομο.

Στις άρχές γέλασα, μά έπειτα μοῦ ήρθε στο νου μια σκέψις, ποῦ μέκαμε να ριγῶσ. Ἄποφάσισα να τὸν ρωτήσω: — Δέν μοῦ λέτε, κύριε Ἄνδρέα, σεις ποῦ ξέρετε όλα τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου, μήπως ξέρετε και κάποια Μαργαρίτα Σαλιέντι ποῦ κάθεται στην οδὸ Κάρλο Γκολντόνι;

— Την Μαργαρίτα;... Ἄ, ναί! — απήνησε και με περιέλουσε κρύος ιδρώς. Μιά ώραιότατη κοπέλλα, ψηλή, ένα μέτρο και πενήντα ένένα έκατοστά, μαῦρα μαλλιά, γαλανά μάτια, ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, μια πληγῆ...

Δέν πρόσεχε να τελειώσῃ. Ρίχτηκα καταπάνω του. Κυλιστήκαμε κ' οι δυο καταγῆς και χτυπιόμαστε επί άρκετην ώρα.

Ὁ Ἄνδρέας προσπαθοῦσε μάτια να ξεφύγῃ την πεισι τῶν χεριών μου, ποῦ τοῦ έσφιγγαν το λαιμό.

— Πρόστυχε, φώναξε. Τη Μαργαρίττα μου... Ἄκόμη και τὰ ιδιαίτερα χαρακτηριστικά... Ἄτιμε!

Κι' άμέσως σαν να μην χαροπάλευε σχεδὸν άνάμεσα στα σιδερένια χέρια μου, έθαλε όλες του τις δυνάμεις και μπόρεσε να απαλλαγῇ άπ' τις άτσαλένιες παλάμες μου.

Ἐπειτα, ώρμησε με μια όρμη ποῦ δέν περιμένα και τρίζοντας άπαίσια τὰ δόντια του με άρπαξε σαν σιδερένια μέγγενη, και μ' έσφιγγε τόσο ποῦ κινδύνευα να χάσω τις αισθήσεις μου.

— Τη Μαργαρίττα μου, ε; ; βρυχήθηκε θγάχνοντας ματωμένους άφρους άπ' το στόμα.

— Θεέ μου—σκέφτηκα θὰ με σκοτώσῃ λοιπόν; Κάνε τίποτα να σωθῶ... Ἐαφνικά το σφίξιμό του χαλάρκανε. Κι' έτσι όπως ήταν συσπειρώθηκε κι' άφησε τὸν έαυτό του στη διάθεσή μου. Τότε, ξανααντιστραφῆκαν οι όροι.

Ὁ δυστυχισμένος μοῦ έκανε σημείο πως θέλει να μοῦ μιλήσῃ. Σταμάτησα.

— Ἄς ὄψεται ή κράμπα... ψέλλισε άγκομαχώντας. Μά, αν με στραγγαλίσετε, έπτε, μπορεί να προκόψουν πολὺ σοβαρὲς περιπλοκές. Ἄφήστε με, μην κάνετε τρέλλες...

Τὸν άφησα. Σηκώθηκε επάνω. Ξεσκονίστηκε, έφκισε τὰ μαλλιά του και με τράβηξε έξω από το σπίτι.

Ἐπερατήσαμε άρκετὰ και φθάσαμε στο δημαρχείο και με ώδηγησε σ' ένα γραφείο.

— Ἐργάζομαι εδῶ, μοῦ έπτε, και κάνω τὰ πιστοποιητικά ταυτότητος. Ἐτσι ξέρω πολλὰ πρόσωπα με τὰ χαρακτηριστικά τους, άκόμη και τὰ ιδιαίτερα. Καταλάβετε τώρα ; Ἐν τούτοις σεις έχετε πολὺ άσχημο χαρακτήρα! Και μπήκε στο γραφείο του.

—Οι κόττες σας θα μοῦ φάνε τη σαλάτα! —Μην άνησυχῆτε, κύριε, δέν είναι για τη σαλάτα. αλλά για τὰ σαλιγκάρια, ποῦναι μέσα!...

ΣΤΟ ΕΞΟΧΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

Α. ΕΣΠΟΖΙΤΟ

Ἐνα νέο βιογραφικό φιλμ

Ἐμίλ Ζολά

Ὁ μεγάλος συγγραφεὺς και ὁ μεγάλος άνδρωπος

Ἐνα πορτραίτο τοῦ Μιοῦνι

Τὸ πρώτο μεγάλο βιογραφικό φιλμ, ή περυσινή κινηματογραφική δημιουργία «Λουί Παστέρ», έδωσε μια έντελὼς νέα κατεύθυνση στην κινηματογραφική τέχνη, γιατί ο Λουί Παστέρ δέν ήταν προῖον της φαντασίας, ούτε μια συνήθης ταινία με ὀφθαλμαπάτες και κινηματογραφικὸς ψευδαισθήσεις, αλλά ένα πραγματικὸ έργο τέχνης ποῦ ή δύναμις του έπήγαξε από το μεγαλειὸ μιας μεγάλης ψυχῆς και ή μορφά του εβασίζετο στην άπλότητά της αληθείας.

Ὁ ένθουσιασμός, με τὸν ὁποῖον ὑπέδεχθη το κοινὸν ὀλοκλήρου της Εὐρώπης και της Ἄμερικῆς τὸν «Λουί Παστέρ», έπεισε την μεγάλην Κινηματογραφική Ἐταιρεία «Γουόρνερ Μπρόδερς» να γυρίσῃ έφέτος ένα νέο βιογραφικό φιλμ ποῦ το αφιέρωσε στη ζωή ενός άλλου ανθρώπου, τοῦ μεγαλοῦ ρεαλιστοῦ συγγραφέως Ἐμίλ Ζολά. Στο νέο λοιπὸν αυτό βιογραφικό φιλμ, το ὁποῖον προβάλλεται από χθὲς στὸν «Ὀρφέα», έχουν συνεργασθῆ και πάλι ο εξαίρετος καλλιτέχνης Πῶλ Μιοῦνι και ο γνωστός Γερμανὸς σκηνοθέτης Βίλχελμ Ντίτερλε.

Ἡ μεγαλοφυία τοῦ Ἐμίλ Ζολά, για τὸν ὁποῖον κι' έμεις οι Ἕλληνες δικαιούμεθα να είμαστε υπερήφανοι, γιατί είχε μέσα στίς φλέβες του και λίγο θερμὸν ἑλληνικὸν αίμα, ως έγγονὸς της εκ Κερκύρας Ἐλληνίδος Νικολέττας Μποντιόλη, ήτανε κάτι περισσότερο από μια λάμψις για τὸν διανοούμενο κόσμο της εποχῆς του.

Με το έργο του, ποῦ ήτανε θγαλμένο από την ὠμῆ και απάνθρωπη καμιά φορά πραγματικότητα, άπέσπασε την προσωπίδα της ψευτιάς και της κακοηθείας από την διεφθαρμένη κοινωνία της εποχῆς του και είχε την τόλημ, παρ' όλες τις αντίδράσεις τῶν θιγομένων ὑπὸ τῶν έργων του, να δείξῃ ὄλη τη διαφθορά ενός κόσμου, ποῦ είχε ξεχάσει την λέξιν... «ήθικῆ».

Με τὰ άριστουοηήατὰ

του «Τερέζα Ρακέν», «Μαγδαληνή Φερά», «Ταβέρνα», «Ἀνθρώπινον Κτήνος» έθεωρήθη ότι προσέβαλλε τὰ δὸμοσία ήθη κι' αὐτὸς, τοῦ ὁποῖου ὀλοκλήρη ή ζωή δέν ὑπήρξε παρά μια δικρκῆς πάλη εναντίον της άνηθικότητας, τοῦ ψεύδους και της άδικίας, κατηγορήθη ως άνήθικος! Ἡ «Νανῦ», τὸ τολμηρὸ και άδυσώπητο έργο του, ποῦ στίς σελίδες του καθρεπτιζότανε ὄλη ή άσωτη ζωή και ο εκφυλισμὸς ὠρισμένης μερίδος της άνωτέρας παρισίνης κοινωνίας, έπροκάλεσε την ὄργην τῶν ὑποκριτῶν. Ἄλλά, παρ' ὄλην την ὄργην των, ή «Νανῦ» έσημείωσε μια σπανία εκδοτικῆ έπιτυχία και κατέστησε τὸν Ζολά διάσημο κι' άγαπημένο συγγραφέα.

Ὁ μεγαλείτερος, ὄμως, σταθμὸς στην πολυθρόνη ζωή του ὑπήρξε ὀσφαλῶς ή ανάμιξις του στην περιφημῆ ὑπόθεσι Ντρεῦφους, ποῦ συνετάραξε την εποχή εκείνη τη Γαλλία και ὀλοκλήρο τὸν κόσμο. Ὡς γνωστόν, ο Ντρεῦφους, άξιωματικὸς τοῦ Γαλλικοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου, κατηγορήθη επί προδοσίας στρατιωτικῶν μυστικῶν και κατεδικάσθη εις έξορίαν εις την Νήσον τοῦ Διαβόλου.

Ὁ Ζολά, θεαίωθεις περι της άθώότητός του, ανέλαθε την ὑπεράσπισιν τοῦ άτιμασθέντος άξιωματικοῦ και έγραψε στην έφημερίδα, ποῦ διηύθυνε ο Κλεμανσώ, το περίφημον «Κατηγορῶ» πρὸς τὸν τότε Πρόεδρον της Γαλλικῆς Δημοκρατίας Φέλιξ Φόρ, δια τὸ ὁποῖο ἐπετέθη δριμυτάως εναντίον τοῦ Στρατοῦ και της Κυβερνήσεως για την άδικίαν.

Τὸ ἄρθρον, ὄμως, αὐτὸ τοῦ Ζολά έθεωρήθη ως έπαναστατικὸν και ὁ μεγάλος συγγραφεὺς παρεπέμφθη εις δίκην, ή ὁποία διήρκεσε 15 ήμέρας. Τέλος ο Ζολά κατεδικάσθη και άναγκάσθη να μεταβῆ στην Ἄγγλία, ὁποῦ ελεύθερος πιά συνέχισε τὸν άγῶνα του για την άποκατάστασι τοῦ Ντρεῦφους. Ἐπηκολούθησεν, ὄμως, άναθεώρησις της δίκης τοῦ Ντρεῦφους και ή πανηγυρικῆ του άθώωσις, κι' έτσι ο Ζολά επέστρεψε στη μητέρα Γαλλία θριαμβευτής και άποθεώθηκε.

Τὸ πολὺκροτον εκείνο «Κατηγορῶ», έξήταξε ἐν άρχῆ τὸς λόγους τοῦ κατηγορητηρίου επί τη θάσει τοῦ ὁποῖου κατεδικάσθη ο Ντρεῦφους και κατέληγε με αὐτὰς τὰς συνταρακτικὰς φράσεις :

«Κατηγορῶ τὸν άντισυνταγματάρχην ντε Πατὺ ντε Κλάμ, ὅτι ὑπῆρξεν ὁ διαβολικὸς έργάτης της δικαστικῆς πλάνης, άσυνειδήτως θέλω να πιστεῦω, και ὅτι ὑπερασπίσθη κατόπιν τὰ άπεχθὲς έργον του επί τρία ὀλοκλήρα έτη, δια τῶν πλέον ένόχων και δολίων ραδιουργιῶν.

«Κατηγορῶ τὸν στρατηγὸν Μερσιέ, ὅτι ὑπῆρξε συννομος, τοῦλάχιστον έξέ έλλείψεως νομοσύνης, ενός τῶν μεγαλυτέρων έγκλημάτων τοῦ αἰῶνος.

«Κατηγορῶ τὸν στρατηγὸν Μπιγιὸ ὅτι, ἐνῶ είχαν εις χείρας του θεβαίας άποδείξεις περι της άθώότητος τοῦ Ντρεῦφους, δέν τὰς έλαβεν ὑπ' ὄψιν, αλλά έπροτίμησε να γίνῃ ένοχος αὐτοῦ τοῦ έγκλήματος κατά τὸν άνθρωπισμὸ και της δικαιοσύνης.

«Κατηγορῶ τὸν στρατηγὸν Πηγκέ και τὸν ταγματάρχην Ραβαρῦ, ὅτι ἐνήργησαν μίαν κακοῦργον άνάκρισιν κτηνωδῶς μονομερῆ, της ὁποίας αἰδιον μνημῆνον άποτελεῖ ή εκθesis την ὁποίαν ὑπέβαλεν ο Ραβαρῦ.

«Κατηγορῶ, τέλος τοῦ πρώτον Στρατοδικεῖον ὅτι παρεβίασε το δικαίον, καταδικάσαν ένα κατηγορούμενον, επί τη θάσει άγγράφου, το ὁποῖον παρεμεινε μυστικόν, και κατηγορῶ το δεῦτερον Στρατοδικεῖον ὅτι εκάλυψε την παρανομίαν αὐτήν, κατόπιν άνωτέρας διαπαγῆς, διαπρόττον και αὐτὸ με την σειράν του, το δικαστικὸν έγκλημα ν' αφήσῃ άτιμώρητον ένα ένοχον.»

Και τελείωνε μ' αὐτὸ τὰ λόγια :

«Ἡ διαμαρτυρία μου δέν είναι παρά ή φωνή της καρδιάς μου. Ἄς τολμησοῦν, λοιπόν, να με ὀδηγήσουν εις το κακουργιοδικεῖον και ή δίκη ἄς διεξαχθῆ στο φῶς.

Ἐμείς οι Ἕλληνες δικαιούμεθα να είμαστε υπερήφανοι, γιατί είχε μέσα στίς φλέβες του και λίγο θερμὸν ἑλληνικὸν αίμα, ως έγγονὸς της εκ Κερκύρας Ἐλληνίδος Νικολέττας Μποντιόλη, ήτανε κάτι περισσότερο από μια λάμψις για τὸν διανοούμενο κόσμο της εποχῆς του.

Με το έργο του, ποῦ ήτανε θγαλμένο από την ὠμῆ και απάνθρωπη καμιά φορά πραγματικότητα, άπέσπασε την προσωπίδα της ψευτιάς και της κακοηθείας από την διεφθαρμένη κοινωνία της εποχῆς του και είχε την τόλημ, παρ' ὄλες τις αντίδράσεις τῶν θιγομένων ὑπὸ τῶν έργων του, να δείξῃ ὄλη τη διαφθορά ενός κόσμου, ποῦ είχε ξεχάσει την λέξιν... «ήθικῆ».

Με τὰ άριστουοηήατὰ

του «Τερέζα Ρακέν», «Μαγδαληνή Φερά», «Ταβέρνα», «Ἀνθρώπινον Κτήνος» έθεωρήθη ότι προσέβαλλε τὰ δὸμοσία ήθη κι' αὐτὸς, τοῦ ὁποῖου ὀλοκλήρη ή ζωή δέν ὑπήρξε παρά μια δικρκῆς πάλη εναντίον της άνηθικότητας, τοῦ ψεύδους και της άδικίας, κατηγορήθη ως άνήθικος! Ἡ «Νανῦ», τὸ τολμηρὸ και άδυσώπητο έργο του, ποῦ στίς σελίδες του καθρεπτιζότανε ὄλη ή άσωτη ζωή και ο εκφυλισμὸς ὠρισμένης μερίδος της άνωτέρας παρισίνης κοινωνίας, έπροκάλεσε την ὄργην τῶν ὑποκριτῶν. Ἄλλά, παρ' ὄλην την ὄργην των, ή «Νανῦ» έσημείωσε μια σπανία εκδοτικῆ έπιτυχία και κατέστησε τὸν Ζολά διάσημο κι' άγαπημένο συγγραφέα.

Ὁ μεγαλείτερος, ὄμως, σταθμὸς στην πολυθρόνη ζωή του ὑπήρξε ὀσφαλῶς ή ανάμιξις του στην περιφημῆ ὑπόθεσι Ντρεῦφους, ποῦ συνετάραξε την εποχή εκείνη τη Γαλλία και ὀλοκλήρο τὸν κόσμο. Ὡς γνωστόν, ο Ντρεῦφους, άξιωματικὸς τοῦ Γαλλικοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου, κατηγορήθη επί προδοσίας στρατιωτικῶν μυστικῶν και κατεδικάσθη εις έξορίαν εις την Νήσον τοῦ Διαβόλου.

Ὁ Ζολά, θεαίωθεις περι της άθώότητός του, ανέλαθε την ὑπεράσπισιν τοῦ άτιμασθέντος άξιωματικοῦ και έγραψε στην έφημερίδα, ποῦ διηύθυνε ο Κλεμανσώ, το περίφημον «Κατηγορῶ» πρὸς τὸν τότε Πρόεδρον της Γαλλικῆς Δημοκρατίας Φέλιξ Φόρ, δια τὸ ὁποῖο ἐπετέθη δριμυτάως εναντίον τοῦ Στρατοῦ και της Κυβερνήσεως για την άδικίαν.

Τὸ ἄρθρον, ὄμως, αὐτὸ τοῦ Ζολά έθεωρήθη ως έπαναστατικὸν και ὁ μεγάλος συγγραφεὺς παρεπέμφθη εις δίκην, ή ὁποία διήρκεσε 15 ήμέρας. Τέλος ο Ζολά κατεδικάσθη και άναγκάσθη να μεταβῆ στην Ἄγγλία, ὁποῦ ελεύθερος πιά συνέχισε τὸν άγῶνα του για την άποκατάστασι τοῦ Ντρεῦφους. Ἐπηκολούθησεν, ὄμως, άναθεώρησις της δίκης τοῦ Ντρεῦφους και ή πανηγυρικῆ του άθώωσις, κι' έτσι ο Ζολά επέστρεψε στη μητέρα Γαλλία θριαμβευτής και άποθεώθηκε.

Τὸ πολὺκροτον εκείνο «Κατηγορῶ», έξήταξε ἐν άρχῆ τὸς λόγους τοῦ κατηγορητηρίου επί τη θάσει τοῦ ὁποῖου κατεδικάσθη ο Ντρεῦφους και κατέληγε με αὐτὰς τὰς συνταρακτικὰς φράσεις :

«Κατηγορῶ τὸν άντισυνταγματάρχην ντε Πατὺ ντε Κλάμ, ὅτι ὑπῆρξεν ὁ διαβολικὸς έργάτης της δικαστικῆς πλάνης, άσυνειδήτως θέλω να πιστεῦω, και ὅτι ὑπερασπίσθη κατόπιν τὰ άπεχθὲς έργον του επί τρία ὀλοκλήρα έτη, δια τῶν πλέον ένόχων και δολίων ραδιουργιῶν.

«Κατηγορῶ τὸν στρατηγὸν Μερσιέ, ὅτι ὑπῆρξε συννομος, τοῦλάχιστον έξέ έλλείψεως νομοσύνης, ενός τῶν μεγαλυτέρων έγκλημάτων τοῦ αἰῶνος.

«Κατηγορῶ τὸν στρατηγὸν Μπιγιὸ ὅτι, ἐνῶ είχαν εις χείρας του θεβαίας άποδείξεις περι της άθώότητος τοῦ Ντρεῦφους, δέν τὰς έλαβεν ὑπ' ὄψιν, αλλά έπροτίμησε να γίνῃ ένοχος αὐτοῦ τοῦ έγκλήματος κατά τὸν άνθρωπισμὸ και της δικαιοσύνης.

«Κατηγορῶ τὸν στρατηγὸν Πηγκέ και τὸν ταγματάρχην Ραβαρῦ, ὅτι ἐνήργησαν μίαν κακοῦργον άνάκρισιν κτηνωδῶς μονομερῆ, της ὁποίας αἰδιον μνημῆνον άποτελεῖ ή εκθesis την ὁποίαν ὑπέβαλεν ο Ραβαρῦ.

«Κατηγορῶ, τέλος τοῦ πρώτον Στρατοδικεῖον ὅτι παρεβίασε το δικαίον, καταδικάσαν ένα κατηγορούμενον, επί τη θάσει άγγράφου, το ὁποῖον παρεμεινε μυστικόν, και κατηγορῶ το δεῦτερον Στρατοδικεῖον ὅτι εκάλυψε την παρανομίαν αὐτήν, κατόπιν άνωτέρας διαπαγῆς, διαπρόττον και αὐτὸ με την σειράν του, το δικαστικὸν έγκλημα ν' αφήσῃ άτιμώρητον ένα ένοχον.»

Και τελείωνε μ' αὐτὸ τὰ λόγια :

«Ἡ διαμαρτυρία μου δέν είναι παρά ή φωνή της καρδιάς μου. Ἄς τολμησοῦν, λοιπόν, να με ὀδηγήσουν εις το κακουργιοδικεῖον και ή δίκη ἄς διεξαχθῆ στο φῶς.

Ὁ Ζολά με την γυναίκα του

Ἄναμένο : Χα

ΦΛΟΡΑΝΤΙΝ

Ένα ωραιότατο διήγημα του Ζάν Άλεξίς Νερέ

Οι στρατιώτες έφθασαν στο χωριό κατά το βράδυ. Τά κανόνια βροντοκόπησαν καθώς κυλούσαν πάνω στα πλακόστρωτα σοκάκια, κι άμέσως άνοιξαν τα παράθυρα των σπιτιών και πρόβλαλαν περιέργα τα κεφάλια των χωρικών.

Έτριξαν οι μάνταλοι των άχυρώνων κι οι στρατιώτες έπεσαν, πτώματα άπό την κούραση, πάνω στο ζεστό άχυρο.

Ο Βάνβ κι ο Μαλόν άποκοιμήθηκαν άμέσως, μεθυσμένοι άπό την ευχάριστη μυρωδιά που ήταν σκορπισμένη τριγύρω τους και που τους θύμιζε το δικό τους χωριό!

Το άλλο πρωί, στα έημερώματα, ο Βάνβ ξύπνησε πρώτος και περνώντας την κάπα του τράβηξε κατά το συσσίτιο για τον πρωινό καφέ. Άπό τους σταύλους έβγαίνουν με άργό βήμα οι άγγελάδες και τα βώδια, ενώ τα κοκκόρια άνεβασμένα έπάνω σε στίβες κοπριάς και εύλων, διαλαλούσαν τον ένθουσιασμό τους.

Ο Βάνβ έφθασε στην πλατεία του χωριού. Κάποια γυναίκα έπλενε ρούχα στην τελευταία βρύση του ποτιστηριού. Καθώς έσκυβε τα καλοφιαγμένα πόδια της, με το κατάλευκο δέρμα, ξεχώριζαν ως ψηλά.

Καλημέρα σας, δεσποινίς, την χαίρεται ο Βάνβ.

Στράφηκε και τον κύτταξε κουνώντας το κεφάλι της. Θάταν κάπου τριάντα χρονών, μά με πρόσωπο νεανικότατο άκόμη, με μαλλιά καστανά, χωρισμένα στη μέση. Το πορφυρό στόμα της, μισόσγιστο, άφηνε να φαίνονται τα λευκά δόντια της, και το βλέμμα της ήταν κάπως λυπημένο.

Ο Βάνβ την προσέπερασε κι έφθασε στο συσσίτιο. Ο καφές όμως δεν ήταν άκόμη έτοιμος και ξαναγύρισε στο ποτιστήρι. Η άγνωστη ήταν άκόμη εκεί.

Δέκα μέρες τώρα βαστούσαν τα γυμνάσια. Οι στρατιώτες πήγαιναν άπό χωριό σε χωριό, κοιμόντουσαν στους άχυρώνες, ύπνουσαν τα έημερώματα, άπ' το κρύο, άπ' τα μουγκρίσματα των ζώων, άπ' τις χήνες, άπ' όλους τους χίλιους θορύβους κάθε χωριατόσπιτου, που άξίζει ο κόπος να τους άκοιβε γυμνός στο ζεστό μαλακό κρεβάτι σου.

—Για πήτε μου δεσποινίς...

Η γυναίκα έστριβε τα ρούχα άφηρημένη, άδιάφορη.

—Δεσποινίς, θα μπορούσατε να μου πείτε ποιά μπορώ να βρω ένα δωμάτιο;

Η νέα στράφηκε και πάλι προς το μέρος του, τα χείλη της μισάνοιξαν, κι ή φωνή της άκούστηκε γλυκειά, μελωδικιά.

—Δυστυχώς δεν ξέρω, άπάντησε. Οι άξιωματικοί σας έχουν πιάσει όλα τα δωμάτια.

Ο Βάνβ την ρώτησε έτσι... για να πη κάτι:

—Και στο σπίτι σας; Δεν θα μπορούσατε να μου έξοικονομήσετε κάποιο δωμάτιο;

—Έ, Βάνβ! άντήγησε ή φωνάρα του μάγερα, δεν έργεσαι να πιης τον καφέ σου; Άσε την κοπέλλα ήσυχη, δεν είναι για τα μούτρα σου!

Η γυναίκα δεν ειπε τίποτα, κι ο Βάνβ στράφηκε να φύγη.

—Ελάτε άπόψε, του ψιθύρισε τότε έκείνη. Θα προσπαθήσω να τα βολέψω. Το σπίτι μου είναι αυτό έκεί και θα ζητήσετε την κ. Λόρεντσεν.

Κατά τις έπτά το βράδυ, ο Βάνβ χτύπησε την πόρτα του σπιτιού της, που ήταν μεγάλο, ευρύχωρο, με γυρτή κεραμυδένια σκεπή. Στα παράθυρα κρεμόταν τουλίβες κουρτίνες, κατάλευκες, που έργόνταν σ' άντίθεση με την κοπριά, σε σχήμα κύβου, έξω άπό το σταύλο.

Του άνοιξε ή ίδια ή γυναίκα. Ο Βάνβ δεν διέκρινε παρά τα μάτια της καρφωμένα στα δικά του. Τόν ώδηγησε διά μέσου ένός σκοτεινού διακόρομου, στρωμένου με κίτρινες και γκρίζες πλάκες. Πίσω άπό κάποια πόρτα, έργόταν ο θόρυβος κουταλοπήρουνων. Θάταν ή τραπέζαρια.

Όταν την προσέπερασε, ένοιωσε πώς κάποιος τον παρακολούθουσε άπό πίσω. Στράφηκε...

Ένας ψηλός, άδύνατος άνδρας, ντυμένος με το κοστούμι των Άλσατών, τον εξέταζε προσεκτικά.

—Ελάτε, του ειπε ή γυναίκα.

—Τράβηξε μια βαρεία κουρτίνα και φάνηκε ή άρχή μιας σκάλας. Άνέβηκε πρώτη έκείνη, κι ο Βάνβ άκολουθούσε θαυμάζοντας το λεπτό πόδι της που άποκαλυπτόταν σε κάθε σκαλοπάτι.

—Εδώ είναι το δωμάτιό σας, του ειπε.

Στεκόταν άκίνητος στο κατώφλι με τα μάτια καρφωμένα στο μεγάλο κρεβάτι, με τα χονδρά σκεπάσματα. Γύρω, στους τοίχους ήσαν κρεμασμένες διάφορες εικόνες άγιων καθώς και μερικοί σταυροί — όπως σε κάθε σπίτι άλλωστε.

Θέλησε να την ευχαριστήσει, μά έκείνη τον διέκοψε.

—Όταν θα πέσετε θάρθω να πάρω την λάμπα.

Φαινόταν σαν να μην άποφάσιζε να φύγη άπό κοντά του. Με κάποια συγκίνηση τον ρώτησε:

—Εισθε άπό το Παρίσι;

—Ναι, της άπάντησεν ο Βάνβ. Κυρία μου, δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω...

Έκείνη κούνησε το κεφάλι της.

—Παρακαλώ, παρακαλώ... Καληνύχτα σας...

Έφυγε. Ο Βάνβ—παράξενο σι' άλήθεια—δεν ειχε νοιώσει τον παραμικρό πόθο, έχοντας την τόσο σιμά του. Ήταν κουρασμένος, και το κρεβάτι φαινόταν τόσο μαλακό, Άκλύσθηκε ο

θόρυβος που έκαναν οι άρβύλες του πέφτοντας στο πάτωμα μετά ο κρότος των μεταλλικών κουμπιών του έπάνω στο έξυλο του καθίσματος, και τέλος ο γλυκός στεναγμός που του έξεφυγε σαν έννοιωση την άπαλή έπαφή των πεντακάθαρων σετονιών του.

«Όταν θα πέσετε θάρθω να πάρω την λάμπα». Τώρα θ' άρχόταν, και την περιέμενε, παλαιώντας με τη νύστα, που τον χώνωνε.

Η πόρτα μισάνοιξε κι ο Βάνβ έκλεισε τα μάτια του.

—Κοιμάσθε; ρώτησε ή νέα.

Κοντοστάθηκε σαν σκεπτική, και μετά πλησίασε και διώρθωσε τα ρούχα του πάνω στο καθίσμα.

Διώρθωσε μετά και το σκέπασμα του κρεβατιού. Έσκυψε άπό πάνω του, κι ο Βάνβ ένοιωσε δυο χείλη να χαϊδεύουν τα δικά του, και μετά να σφίγγονται έπάνω του με πόθο, με λαχτάρα.

Κατόπι, άπότομα, ή έπαφή έπαψε.

Όπισθοχωρώντας ή γυναίκα, με το ένα χέρι στο στήθος της, με το άλλο κρατώντας την λάμπα, έφθασε στην πόρτα.

«Ω, άς μην ήταν τόσο κουρασμένος! Θάσφιγγε στην άγκαλιά του την όμορφη αυτή γυναίκα, θα την γέμιζε φιλιά. Μά παράξενο: το φιλι της αυτό κάτι του έλεγε, κάτι το άπροσδιόριστο. Άποκοιμήθηκε κι ώνειρεύθηκε ότι ταξίδευε μ' ένα καμιόνι που τον τράνταζε και τον νανούριζε.

Όταν ξύπνησε θυμήθηκε το φιλι της γυναίκας, μά, ξεκούραστος πιά, δεν παραξενεύθηκε. Ντύθηκε και κατέβηκε στο ισόγειο. Στο διάδρομο συνάντησε τη γυναίκα.

—Κοιμήθήκατε καλά; τον ρώτησε.

—«Ω!... πολύ καλά, ψιθύρισε ο νέος. Κι' άμέσως έπειτα την έσυρε με όρμη, κάπως άδέξια, στην άγκαλιά του, σφίγγοντάς την με πόθο.

—Ελάτε στο δωμάτιό μου, της μουρμούρισε.

Ειχε άνάψει.

—Άπόψε, του ψιθύρισε έκείνη. Ξεφεύγοντας.

Ο Βάνβ τράβηξε για το συσσίτιο.

Η μέρα του φάνηκε άτέλειωτη, τον πλημμυρούσε όμως κάποια χαρά. Συλλογιζόταν ότι όλόκληρη νύχτα θα χαίρόταν την όμορφη, λαχταριστή αυτή γυναίκα.

Το μεσημέρι, την άντελήφθη, ντυμένη στα μαύρα, καθώς έβγαине άπό την εκκλησία.

Κι' ήρθε το βράδυ. Του άνοιξε και πάλιν έκείνη την έξώπορτα. Σαν μπήκαν στο δωμάτιό του, ο Βάνβ θέλησε να την άγκαλιάσει. Του έξεφυγε...

—Πέστε στο κρεβάτι και θάρθω μετά, του ύποσέθηκε.

Κράτησε την ύπόγειο της. Λυσίκομη, ντυμένη με μια μακριά νυχτικιά, έπέστρεψε σε λίγο... και του δόθηκε.

Το άλλο βράδυ, ο Βάνβ συγγίσθηκε σαν ειθε το γέρο, που ειχε ξανασυναντήσει στο διάδρομο, να του άνοιγη την πόρτα. Τόν συνώδευσε ως το δωμάτιο

Μια μικρή ιστορία Το δάνειο

Μια μέρα ένας χωρικός στη Ρωσία πήγε σ' έναν Έβραίο τοκογλύφο και τον παρεκάλεσε να του δανείση πέντε ρούβλια για ένα μήνα.

—Ευχαρίστως να σου τα δανείσω, άπάντησε ο Έβραίος, αλλά με τη συμφωνία να μου επιστρέψεις έπτά.

Ο χωρικός έδίστασε στην άρχή, αλλά, πιεζόμενος άπό την άνάγκη, δέχτηκε.

—Ξέρεις, όμως, έξηκολούθησε ο τοκογλύφος, ότι είναι συνήθεια να προσληφώνεται ο τόκος. Όποτε θα σου δώσω μόνον τρία ρούβλια, κρατώντας τα δυο για τόκο, και θα μου όφειλεις πέντε.

Ο χωρικός το δέχθηκε κι' αυτό.

—Άκουσε, του ειπε πάλι ο τοκογλύφος. Καταλαβαίνω καμμένο, ότι θα δυσκολευτείς πολύ να μου επιστρέψεις μετά ένα μήνα τα πέντε ρούβλια. Δώσε μου λοιπόν τα δυο άπό τώρα κα τα άλλα τρία μου τα δίνεις όταν λήξη ή προθεσμία.

—Έχεις δίκιο, άπάντησε, ο άγαθός χωρικός και δώσε τα δυο ρούβλια κρατώντας πια το ένα μονάχα.

—Άλλά... επανέλαβε ο τοκογλύφος, ένα ρούβλι, που σου άπόμεινε, σε τί μπορεί να σου χρησιμεύση; Για να μη σου πάη χαμένο, δεν μου το δίνεις τώρα κι' έτσι να μου χρωστάς μόνον δυο ρούβλια;

Ο δυστυχισμένος χωρικός, ζαλισμένος πια άπ' όλους αυτούς τους λογαριασμούς, έδωσε και το τελευταίο ρούβλι κι' έφυγε, ενώ ο τοκογλύφος του φώναζε:

—Σας εύχομαι καλή έπιτυχία, κοροΐδεψεν ο στρατιώτης. Με λένε Ζάν Βάνβ... άπ' το Παρίσι. Άν δεν τα κατάφερα έγώ, θα βρεθή κάποιος άλλος, μη συγγίξετε...

Βρόντησε φεύγοντας την πόρτα.

Καθώς το σύνταγμα ξεκίνησε για να

—Ελάτε άπόψε, του ψιθύρισε έκείνη, θα προσπαθήσω να τα βολέψω.

—Τί έχεις; τον ρώτησε ο Μαλόν, χτυπώντας τον στην πλάτη.

—Τίποτε.

Πόσο μετάνιωσε για όσα ειχε πη, για τα βρισιτικά του λόγια. Ένοιωσε μιάν άνατριχίλα καθώς συλλογίσθηκε το λυγερό, το θερμό κορμί που ειχε σφίξει στην άγκαλιά του, και την όρμη με την όποια ή γυναίκα του ειχε δοθη... Όχι, δεν ήταν άπλοός πόθος για μια λιγώλεπτη ήδονή αυτό που την ειχε συνεπάρει. Ήταν κάτι άλλο, πιο ώραίο, πιο άγνό.

—Μά τί σου συμβαίνει; έπέμεινε ο Μαλόν.

—Τίποτε, σου ειπα, του άπάντησε νευριασμένα ο Βάνβ.

Ξανάστρεψε για τελευταία φορά το κεφάλι του.

Ναι... κάτι το πιο ώραίο. Τι ώραίο που ήταν και το όνομά της: Φλοραντίν! Σήκωσε δίσθεν άδιάφορα τους ώμους του, προσπαθώντας να φανη και πάλιν ειρωνικός:

«Άν δεν τα κατάφερα, ο γέρος θα γκυλιάσει», συλλογίσθηκε.

Ντεράπηκε όμως γι' αυτή του την σκέψη.

Σοβάρεψε... Φλοραντίν... την θυμόταν μ' άγάπη... Φλοραντίν...

Δεν διακρινόταν πια παρά ή κορυφή του καμπαναριού του χωριού.

Καθώς το σύνταγμα ξεκίνησε για να

—Ελάτε άπόψε, του ψιθύρισε έκείνη, θα προσπαθήσω να τα βολέψω.

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Στό δικαστήριο

Ο πρόεδρος. — Κατηγορούμενε, τὸ ἐγκλήμα σου εἶναι ἀποτρόπαιο. Τουλάχιστον δὲν σὲ τύπτει γι' αὐτὸ ἡ συνείδησίς σου;

Ο κατηγορούμενος (ὑστερα ἀπὸ σκέψη). — Νὰ ρωτήσω, κύριε-πρόεδρε, τὸ δικηγόρο μου, γιατί ἐγὼ ἀπὸ... νομικά δὲν σιαμπάζω!

Πῶς νάξερε...

Ο τυφλός. — Κάμετε ἐλεημοσύνη, Χριστιανοί, σ' ἕνα τυφλὸ μὲ πολλὰ παιδιά!...

Ο διαβάτης. — Πόσα παιδιά ἔχεις, δυστυχημένε;

Ο τυφλός. — Πῶς νὰ τὸ ξέρω, κύριε, πὼς ἐγὼ τόσα χόρνια τῶρα τυφλός;

Μεταξὺ φίλων

— Καὶ ἀπὸ τί πέθανε ὁ θεῖός σου;

— Ἀπὸ γεράματα.

— Κι' εἶνε σωστὰ τὰ μυαλά του ὡς τὸ τέλος;

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουμε. Δὲν εἶδαμε ἀκόμα... τὴν διαθήκη του.

Τὸ ὄνειρο

— Ἄκου τί εἶδα ἀπόψε στ' ὄνειρό μου. Νίκο: Εἶδα πῶς με πῆγες, λέει, σ' ἕνα μεγάλο χρυσογειο καὶ μὲ ἀγόρασε ἕνα ὑπέρογο κολλιέ.

— Καὶ εὐχαριστήθηκες;

— Πάρα πολὺ!

— Τότε ἔκαμες ἄσχημα... νὰ ἐυνηθῆς!

Στὸ σχολεῖο

— Γιατί δὲν χτενίζεις τὰ μαλλιά σου;

— Δὲν ἔχω χτένι, δασκάλε.

— Νὰ πάρῃς τοῦ πατέρα σου.

— Δὲν ἔχει οὔτε ὁ πατέρας.

— Γιατί;

— Γιατί εἶναι... φαλακρός!

Στὸ τραπέζι

Ο προσκεκλημένος. — Τί ἐφαίσιο γεῦμα!... Οὐδέποτε ἔφαγα τόσο καλὰ.

Ο δεκαετής υἱὸς τῆς οἰκογενείας. — Καὶ μεῖς τὸ ἴδιο!...

Πῶς τότε...

Ο μικρός. — Μπαμπά, ὅταν θὰ γίνο τριάντα χρόνον, τί ἢλιμία θὰ ἔχη ἡ μαμά;

Ο πατέρας. — Τί νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου;... Πιστεύω νὰ εἴσαστε τότε... συνομήλικοι!

Ἐκλεκτοὶ στίχοι

ΜΠΡΟΣΤΑ Σ' ἘΝΑ ΠΟΤΗΡΙ

Τὸ ἄμορφο κρύσταλλο στὸν κάλυκα τοῦ κρίνου τῶχυσε μὲ οἶστρο ἕνας τεχνίτης νὰ τὸ φτιάσει βωμὸ τοῦ Βάκχου, τὴν ἀνάμικτη νὰ μᾶση μέσα θυσία, τὸ δάκρυ τ' ἀμπελίσου θρήνου.

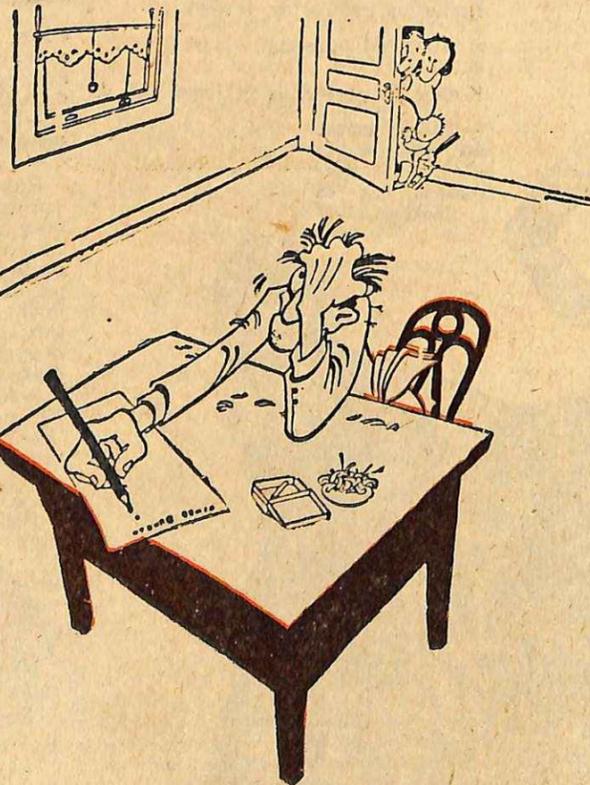
Ξανθὴ Νεράϊδων ὄπτασια, κρασί τοῦ Ρήνου ἀγτῖνα αὐγῆς στὰ Μελανὰ τῆς ἔγνοιας Δάση, γαρά ματιῶν, καὶ μυστικὸ ψυχῆς γιορτάσι, στὸ νοσταλγὸ ταξιδευτὴ λύτρωση γίνου!

καὶ σκόρπισε γαλήνια ἀφαιρεμάδα στὴν ὄψη πὺ συννέφιασαν οἱ λυπεῖς ἐστὰ σπλάγχνα πὺ σπαράζουν κάποιοι γύπες,

νὰ πιεῖ, καὶ νὰ χαρεῖ κάθε ὁμορφάδα. Ὡ, τῆς Πανδώρας διάφανη πυξίδα, πὺ ἐντὸς σου τὴ χρυσὴ κρατᾶς ἐλπίδα!

Κ. ΑΘ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΔΥΣΤΟΚΙΑ

— Πι ἔπαθε; Τάχα μὲ μήπως;

— Ὄχι. Ἐχασε μόνο μιὰ ρίμα.

Εὔθυμες ἱστοριοῦλες

Μ' ἕναν κόπο

Ο δήμαρχος μᾶς ἐπαρχιακῆς πόλεως φώναξε ἕναν ζωγράφο νὰ τοῦ διακοσμήσῃ τὴν αἴθουσα τελετῶν τοῦ δημαρχιακοῦ μεγάρου.

— Τί θέλετε νὰ σᾶς ζωγραφίσω; ρωτᾷ τὸν δήμαρχο ὁ ζωγράφος.

— Ὅ,τι νομίζετε σεῖς καλλίτερο.

— Θὰ σᾶς ζωγραφίσω τὶς Ἐννεά Μούσες!

— Καλὴ ἰδέα! Θὰ γίνῃ ὁμοῦ πὺ θὰ γίνῃ τὸ ἔξοδο, δὲν ζωγραφίζετε δώδεκα, νὰ γίνουν ντουζίνα;

Λαμπρὸ παιδί

Δικαίως ἢ ἀδίκως, οἱ Σκωτσέζοι περνοῦν ὡς ἄνθρωποι ἐξαιρετικὰ οἰκονόμοι.

Μιλοῦν τῶρα οἱ φίλοι Τζὸν καὶ Πέτερ:

— Λοιπὸν Πέτερ, παντρεύεις τὴν κόρη σου; Καὶ ποῖον παίρνει;

— Ὡ ἕνα παιδί πολὺ καλὸ καὶ σοβαρό.

Κάθε βράδυ, σβύνει τὸ φῶς καὶ παίρνει τὴν ἀραβωνιαστικιά του στὰ γόνατα!

— Καὶ τὸν λές ὡστε αὐτὸν καλὸ καὶ σοβαρὸ νέο;

— Βεβαίωτατα Τζὸν! Κάνει πρῶτα-πρῶτα οἰκονομία στὸ φῶς καὶ ἔπειτα στὶς καρέκλες. Φθεῖρει μιὰν ἀντὶ δύο!...

Θὰ φουσκῶνε μετὰ

Ἡ Κα Τ. παίρνει μιὰ καινούργια μαγειρίσα. Μιὰ μέρα τὴν πτέλνει στὴν ἀγορὰ νὰ τῆς ἀγοράσῃ μιὰ κόττα, καὶ τὰ ἀπαράιτητα γιὰ τὸ παραγέμισμά της.

Ποιὰ ὁμοῦ ὑπῆρξε ἡ ἐκπλήξη τῆς κυρίας Τ. ὅταν βλέπῃ τὴν ὑπηρετριά της νὰ ἐπιστρέφῃ μὲ μιὰ κόττα ζωομένη καὶ στεγνὴ σὰν τσίρο.

— Τί κόττα εἶναι αὐτὴ πὺ μὲς τοῦ κουβάλλου; Μαριώρα;

— Ὡ μὴν τὴν βλέπετε ἔτσι, κυρία, ὅταν θὰ τὴν γεμίσεις νὰ δῆτε πῶς θὰ φουσκώσῃ!...

Εἶχε εἰδικότητα

Μιὰ διανοουμένη κάμνει κάποτε διάλεξη μὲ θέμα τὴν θέση τῆς γυναικὸς ἀπέναντι τοῦ ἀνδρός.

— Εἶναι πλάνη! φωνάζει, πλάνη μεγάλη νὰ θεωροῦμε ἡμεῖς οἱ γυναῖκες τὸν ἑαυτὸ μας κατώτερο τῶν ἀνδρῶν, ἐνῶ εἶναι ἀποδεδειγμένο ὅτι ἡ γυναῖκα, ἀντέχει περισσότερο στὸν πόνο ἀπὸ τὸν ἄνδρα!...

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια! λέγει, ἐπεμβαίνοντας κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς τῆς ὁμιλητριάς. Ἐξείνη τότε στρέφεται μ' ἕνα μειδίαμα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν διακόψαντα:

— Ὡ! Εὐχαριστῶ κύριε, θὰ εἴσθε ἀσφαλῶς γιαντρός...

— Ὄχι κυρία μου τσαγγάλης.

Ἄθηνά Νικολαΐδου

Βέτα Σακελλαροπούλου

Λένια Κορωνιάδου

Κικὴ Δόφα

'Αστέρες νέας ἐσοδείας

Γ'. ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΑΤΤΙΚ

Ἄς πᾶμε, λοιπὸν, καὶ στὴ χειμερινὴ «μάντρα» τοῦ Ἀττικ, νὰ τὸν δοῦμε καὶ χειμωνιάτικον, ἄρτι ἐπιστρέψαντα ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἡ χειμερινὴ του «μάντρα», ὡς γνωστὸν, στεγάζεται στὸ χειμερινὸ θέατρο Ἀλικῆς. Πρόκειται δηλαδὴ περὶ «σαλονιού» πᾶ Ἀττικ καὶ ὄχι περὶ «μάντρας»! Ἐνας τοσοῦτος στὴν πόρτα ὑποδέχεται τοὺς θεατὰς καὶ τοὺς περιλαμβάνει ὑστερα ἕνας... λόχος ἀπὸ τρυφερὰ καὶ γεμάτες κοπλιμῶν καὶ περιποιήσεις ταξιδιτισσες...

Δυστυχῶς ὁμοῦ γιὰ τὸν Ἀττικ, ὅλη του ἡ προσπάθεια, ἡ στέγασις τῆς μάντρας, ἡ βελτιώσις τοῦ προγράμματος, οἱ ρεκλάμες καὶ οἱ κόποι δὲν δίνουν ἐκείνο πὺ περιμένε! Ἐξοδα πολλά, θέατρο μὲ ποσοστὰ πολλὰ, πρόγραμμα ἀκριθὸ καὶ θεαταὶ οἱ μισοὶ τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ὁ Ἀττικ εἶναι νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακό του.

— Τί ὀργὴ τοῦ Θεοῦ... μὲ λέει ὁ ἴδιος. Οἱ θαυμασταὶ μου χουζουριάζουνε. Πόκερ παίζουνε ἢ τσαὶ πίνουνε καὶ δὲν ἔρχονται, ὅπως τὸ καλοκαίρι, νὰ μᾶς δοῦνε!

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ὁ Ἀττικ δὲ χάνει τὸ θάρρος του μὲ τὸ ἐπιτελεῖον του, τοῦ ὁποῖου προῖταται ὁ πολὺς καὶ πολυμήχανος ἱμπρεσαρίος του Χρήστος, μὲ τὸν διευθυντὴ τῆς σκηνῆς, τὸν Κώστα τὸν Μπαρμκαν, τὸν μαέστρο κ. Ταρσινὶ καὶ τὸ ἄρτι προσωπικὸ τῆς χειμωνιάτικης μάντρας του τραβάει μπροστὰ μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ κόσμος θὰ ἐκτιμῆσῃ τὶς προσπάθειές του καὶ θὰ στρώσῃ ἡ δουλειὰ λίγο-λίγο...

— Ἄς προσέξουν, φίλε μου, καλὰ οἱ θαυμασταὶ μου, μὲ λέει ἀπειλητικὰ ὁ Ἀττικ. Ἄν δὲν μὲ ἐνθαρρύνουν κι' ἄν δὲν μὲ ὑποστηρίξουν, ὅπως τὸ καλοκαίρι... θὰ τὰ μωτζώσω καὶ θὰ τραγητῶ στὸ σπίτι μου νὰ γράψω τὰ τραγούδια μου καὶ νὰ μὴ ξαναθῶ ποτὲ πᾶ στὴ σκηνή!...

Ἄς ἐλπίσουμε, πῶς ὁ Ἀττικ δὲν θὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλή του καὶ πῶς οἱ θαυμασταὶ του θὰ πάψουν νὰ «χουζουριάζουν» καὶ θὰ προσέρχονται εἰς τὸ ἐξῆς πῶ πολλοὶ στὸ θέατρο Ἀλικῆς...

Μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς χειμερινῆς «μάντρας» τοῦ Ἀττικ δὲν πρόκειται νὰ ἀσχοληθοῦμε σήμερα. Θὰ σᾶς κάνωμε

μονάχα τὴ δῆλωσι πῶς δὲν μπορεῖ παρὰ θὰ ἐνθουσιασθῇ ὁ θεατῆς ὅταν πᾶ γιαιτὶ ἐκτὸς τῆς Μένδρης, τῆς Δανάης, τοῦ Τραϊφόρου, τοῦ Κορώνη, τοῦ Ζαζᾶ, τοῦ Μπασιανίδη, πὺ ξέρουμε πόσο σουζὲ ἔχουν πάντα, ὑπάρχει ἐφέτος καὶ μεγάλη π ο σ ὀ τ η ς καὶ ἐκλεκτὴ π ο ι ὀ τ η ς νέων ἀστέρων... τελευταίας ἐσοδείας, κάτι κουφέτα πραγματικὰ, πὺ ἀξίζει νὰ τὰ θαυμάσῃ κανένας...

Μὲ τὰ «κουφέτα» αὐτὰ λοιπὸν ἔ' ἀσχοληθῇ σήμερον ἡ σελις αὐτῆ. Ἄς τὰ φωνάξουμε λοιπὸν ὅλα στὸ καμαρίνι

Θεατρικά... «ἔξεταροῦδια»—Τί λένε γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους.— Πῶς ζοῦν στὸ θέατρο καὶ τί ποθοῦν.— Λίγα ἀπ' τὴν ἐξέλιξή τους μὲ τὸ ἀνάλογο κουτσομπολιό!...

τοῦ Ἀττικ καὶ ἄς θάλουμε τὸν ἴδιο Ἀττικ νὰ σᾶς τὰ συστήσῃ, ἕνα-ἕνα...

Εἶναι τόσο πρόθυμος ὅλας νάρθουν, ἐφ' ὅσον θὰ φιγουράρουν τὰ κλισέ τους καὶ ἐφ' ὅσον θὰ γίνῃ... λόχος ἐν τ ο υ ο ς γιὰ τὴν κάθε μιὰ ξεχωριστά...

— Ἐχομε ἀκόμα τρία τέταρτα τῆς ὥρας καιρὸ ὥσπου νὰ ἀρχίσῃ ἡ παράστασις... Εἶναι μόνο 9 ½ μ.μ. Προφταίνουμε μὲ τὴν ἡσυχία μας νὰ μιλήσομε μὲ ὅλες. Μὲ λέει ὁ Ἀττικ.

Σὲ δύο λεπτὰ μᾶς περικυκλῶνουν ὅλες ἐμένα καὶ τὸν Ἀττικ.

— Νὰ σᾶς συστήσω; μ' ἐρωτᾷ αὐτός.

— Εἶναι νέες καὶ τὶς περισσότερες δὲν τὶς ξέρω... Τοῦ λέω...

— Πρῶτα-πρῶτα... Θὰ σᾶς συστήσω τὴ σοκολατένια, γλυκυτάτη, καουτσουκένια δεσποινίδα Ἀθηνᾶ Νικολαΐδου. Εἶναι κόρη τοῦ ἠθοποιοῦ Θωμά καὶ τῆς ἠθοποιοῦ Ἀλεξάνδρος Νικολαΐδου. Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμά εἶναι συνταξιῶχοι τῶρα. Ἡ Ἀθηνᾶ ντεμπούταρσῃ πρῶτα σὲ τουρνὲ καὶ τῶρα θρίσκειται, ἀπὸ τετραμήνου, στὴν πρωτεύουσα.

Πρωτοεπαίξε στὸ «Ἰντεάλ» λίγες ἑραδύς, ἐμφανισθεῖσα σὲ ἀκροβατικούς χοροὺς καὶ στὸ φινάλε τῆς ἀ' πράξεως τῆς «Πέρδικας». Τῶρα παίζει μαζί μου...

— Τὴ θυμάμαι. Τὴν εἶδα καὶ ἐχειροκρότησα μὲ τὴν καρδιά μου τὰ ἀκροβατικὰ της. Εἶναι ἀλήθεια ἐξαιρετικὰ αὐτὰ πὺ κάνει!... Ἄλλωστε εἶναι καὶ πολὺ φρέσκια ἀκόμη καὶ ἔχει πολὺ μέλλον στὴ δουλειὰ αὐτῆ, λέω στὸν Ἀττικ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε. Εἶσθε πολὺ καλός... Μὲ λέει ἡ Ἀθηνᾶ.

... Καὶ τῶρα, κύριε Πιμπρινέτ, νὰ σᾶς συστήσω καὶ τὸ νέο μου ἀστέρι, τὴν Βέτα Σακελλαροπούλου, τὴν κόρη τοῦ ἀρχιεργάτου τῶν «Ἀθηναϊκῶν Νέων».

— Ἄ! Αὐτὴν τὴν ξέρω... Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πρωταγωνίστριες τοῦ «Θεάτρου τοῦ Παιδιοῦ» τῆς κ. Ἀντιγόνης Μεταξᾶ πὺ ἔχω πολλὰς φορὰς χειροκροτήσῃ.

— Εἶναι θαυμάσιο κορίτσι. Ἀρτίστα σὲ ὅλα της. Στὸ χορὸ καὶ στὴν ἡθοποιὰ παίρνει τὸ δρόμο τῆς Ποζέλλι. Μὲ συμπληρώνει ὁ Ἀττικ. Εἶναι ἡ σύριανη βεντέτα τῆς μάντρας.

— Φτάνει νὰ ἀκούς τὸ δασκαλό σου καὶ νὰ κάνῃς ὅτι σε διδάσκει αὐτός, τῆς λέω.

— Μ' ὅτι δασκαλό καθήσῃς, τέτοια γράμματα θὰ μάθῃς! Συμπληρώνει ὁ Ἀττικ... Θὰ μὲ μοιάσῃ...

— Μόνο στὸ αἰσθητικὸ μέρος νὰ μὴ σοῦ μοιάσῃ, γιαιτὶ πάει χαμένο τὸ κορίτσι!...

— Ἀσφαλῶς! Λοιπὸν, περισσότερα τί νὰ σοῦ πῶ. Τὰ ξέρεις. Τὰ ξέρουν δὲ καὶ οἱ περισσότεροι τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐβδομάδος», γιαιτὶ ἡ Βέτα εἶχε τὴν τύχη της νὰ τῆς ἀφιέρωσῃ τὸ περιδικὸ μας μιὰ ὀλόκληρη σελίδα πρὸ καιροῦ...

Καὶ τῶρα... ἄλλη, ἡ Λιένα Κορωνιάδου, Ἑλληνορωσικὸς ἀστέρι πρῶτου μεγέθους... Ὅριστε τὴν, ἕνα καλλιτεχνικὸ μωτράκι μὲ συνέγεια ἕνα θαυμαστὸ σωματάκι, πὺ τελειώνει σὲ δύο ἀρκετὰ σκανδαλιστικὰ γαμπίτσες. Ἐφῶδια δηλαδὴ ὑπεραρκετὰ γιὰ ἕνα ἀστέρι πὺ ἀρχίζει νὰ... σ κ α η μύτη στὸν θεατρικὸν δρίζοντα...

— Αὐτὴ ἐδῶ ἡ μεγάλη μου χορεύτρια, μὲ λέει ὁ Ἀττικ, γῆκε ἀπὸ τὴ σχολὴ Μαριάνωφ. Εἶναι θαυμάσιο κορίτσι... Ἐνας χαρακτήρ σπουδαῖος, τὴν εἶδες νὰ χορεύῃ;

— Ναι, καὶ μ' ἄρεσε πολὺ! Ἰδίως στὸ χορὸ μὲ τὸν Μπασιανίδη...

— Παρών! Ἀκούγεται ἀπὸ ἕνα δι-

πλανό καμαρίνι. Μπασιανίδη φωνάξατε;

Ο χορευτής Μπασιανίδης είναι σε ένα διπλανό καμαρίνι και έχει πέσει με τα μούτρα στο πρόγραμμα των ιπποδρομιών και στις ιπποδρομιακές εφημερίδες...

Και τώρα, να και το βαρύ πυροβολικό... να ή «θεατρίνα» του Άττικ, η πιο πεπειραμένη και πιο μεγάλη γνώστis του... σανιδιού...

— Την Κική Δόξα θα την ξέρης καλά... Μου λέει ο Άττικ.

— Και θέβαια... Γνωρίζω από το θέατρο και τον πατέρα της και τη μαμά της. Είναι σωστό θεατρίνακι η Κική...

— Το μήλο κάτω από τη μηλιά θα πέση, κύριε... Συμπληρώνει χαριτωμένα η Κική...

— Πώς σου φαίνεται, λοιπόν, η «μάντρα», Κική;

— Νά σάς πω... Είμαι ένθουσιασμένη. Έχω μεγάλη έπιτυχία. Είναι δηλαδή μετά την «Καινουρία όπερέτα» που έκανα το πρώτο μου ντεμπούτο... η πρώτη μου έπιτυχία. Άλλωστε με ένθουσιάζει και το περιβάλλον.

— Και όλοι του περιβάλλοντος; (της ξαναθυμίζω ένα της αισθηματάκι ένθουσιάζει τον Άττικ...)

— Όχι και όλοι...

— Άλήθεια, τί έγινε με την ύπόθεσι αυτή;

— ...«Έχετε δίκιο, ως άλλαξουμε δ-μιλία»... (Αντί απαντήσεως η Κική σιγανотреγουδάει το γνωστό κομμάτι του Άττικ).

Απάντησις πληρωμένη, δηλαδή!...

Ο Μπαρκας χτυπάει το πρώτο κουδούνι... Σε δέκα λεπτά αρχίζει η παράστασις.

Όλες τρέχουν να ντυθούν... να γδουθούν δηλαδή, στα καμαρίνια τους και μένει μονάχα η Κική Άλμα, ένα φειτεινό φρουί γκλασέ της μπομπονιέρας του Άττικ.

— Εμένα, κύριε Άττικ; Λέει γεμάτη παράπονο ή μικρούλα Κική.

— Έσένα τί να σου κάνω! «Όποιος έπρόφθασε τον κύριο Πιμπρινέτ είδει!» Γιατί άρνησις;

— Δεν άρνησις. Έγώ μπήκα πρώτη στο καμαρίνι σας!...

Χτυπάει και δεύτερο κουδούνι... Σε πέντε λεπτά αρχίζει η παράστασις...

Φαίνεται ικανοποιημένη. Μας χαιρετά με υπόκλησι και φεύγει. Το τρίτο κουδούνι... Ο Τραϊφόρος, ο γνωστός κομπέρ και στιχουργός της μάντρας... άνεβαίνει στη σκηνή για να άρχισή...

Ο Άττικ με εύχαριστεί και μου λέγει γελώντας:

— Τις είδες όλες αυτές;

— Ναί.

— Δεν θα τις ξαναδής...

— Τι θέλεις να πής;

— Θέλω να πω πως δεν θα τις ξαναδής άλλη χρονιά μαζί μου... Ξέρεις τί άγάριστα πλάσματα που είναι οι γυναίκες; Τις κάνω σπουδαίες, τις φτάνω... πρωταγωνίστριες και ύστερα μου τη σκάνε και πάνε στους άλλους θιάσους... Καλήώρα κα!...

— Ξέρω... Ξέρω! Μη προχωρήσ...

Άλλά δεν θαυράσαι; Δεν πειράζει... «Τό μοναστήρι νά ναι καλά!».

— Ναί, αλλά νάρχουνται οι φλοι μου και στη χειμωνιάτικη μου μάντρα... Όχι μόνο στην καλοκαιρινή. Ό Άττικ τρώει και τον χειμώνα!

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

ΣΤ' ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Τά νέα αστέρια του Μοντιάλ και τά παραλειφθέντα του Άττικ...

«Ζητείται διδασκάλισσα»

Ένα διηγηματάκι της Λυδία Καπέτσε

Η αιώνια ιστορία. Η Άλέξια Μιχαηλοβιτς πηγαίνει δασκάλα στην Νόρα στο σπίτι του Ρέντζο Μάουρι. Αφοσιώνεται στη μικρή. Ο Μάουρι είναι χήρος. Η Άλέξια έχει μαύρα μάτια και πρόσωπο ελαιόχρουν. Φορεί έλαφρά φορέματα, που την κάνουν να μοιάζει μαθήτρια παρθεναγωγείου.

Ύστερα από έξι μήνες ο Ρέντζο Μάουρι λέγει στην Άλέξια: — Άγάπη μου!

Η αιώνια ιστορία! Μα την πρώτη φορά, που το σώμα της Άλέξιας εδόθηκε στον Ρέντζο, εκείνη κλαίει από τή βάθος της καρδιάς της σαν να είναι δεκαοχτώ χρονών κορίτσι κι όχι τριανταδύο.

Όλη τη νύχτα κλαίει. Κι άναρωτιέται μόνη της γιατί να του δοθή. Δεν τον αγαπούσε. Ίσως νάγαπούσε την μυρωδιά του, τα ρούχα του, την τρεμάμενη φωνή του. Ίσως να έτρεμε λιγάκι, όταν στο τραπέζι του περνούσε την πιατέλα.

Αυτό ήταν άλλο. Μεγάλη δουλοπρέπεια μιές «δασκάλας». Ίσως κι εκείνη την νύχτα, ύστερα από τή χάδια του, να ήταν έτοιμη να πέση κάτω στο ταπέτο, μπρός στα πόδια του, και να του έλεγε ταπεινωμένη: «Εύχαριστώ».

Αυτό δεν ήταν έρωτας. Πιθανόν να είχε ψυχή πιστής δούλης, που της άφαιρούσε το δικαίωμα του έρωτα. Κυττάζοντας στον καθρέφτη την άλλη μέρα η Άλέξια έλεγε μόνη της πως ο Ρέντζο θα την είχε φιλήσει ίσως από οίκτο. Ύπερβολές. Η κοπέλλα αυτή, που ήθελε να είναι άπλοική, περιέπλεκε τή πράγματα.

Πραγματικά, ο Ρέντζο Μάουρι, που ήταν ακόμη νέος, είχε ποθήσει την Άλέξια, χωρίς να σκεφθή τίποτε άλλο από τή τέλειο σώμα της και από τή θάμβος των σκούραν ματιών της, των ίδιων αυτών ματιών, που θα ήταν τή ίδια, όταν η Άλέξια θα ήτανε μόνο δέκα χρονών.

Του είχαν άρήσει ακόμη και τή χέρια της. Χέρια πριγκιπέσας ή καλόγρης. Χέρια τόσο μικρά και λεπτοκαμωμένα, που αν ο Θεός είχε ξεχάσει να δημιουργήση την θωπεία και κύταζε τή χέρια αυτά, θα του έρχότανε άμεσως τή νοή ή ιδέα.

Ένας χρόνος πέρασε από την πρόσληψη της Άλέξιας και τίποτε δεν είχε αλλάξει στο σπίτι του Μάουρι. Μόνο που η καμαριέρα του μουρμούριζε: — Ο Θεός να μūs φυλάγη από δούλα, που γίνεται κυρά.

Μά η Άλέξια έμεινε πάντα ήσυχη, ταπεινή, ή «δασκάλα». Όταν γυρίζει από τόν περίπατο με τή μικρή, βοηθούσε τήν ύπρετρία να στρώση τή τραπέζι. Ο Ρέντζο έφθανε. Εύρισκε τήν Άλέξια πάντα να χαμογελά μες στα φορέματα της μαθήτριας.

Η γιορτή του Αγίου Φλωρεντίου. Η Άλέξια και η Νόρα αγοράζουν δώρα για τόν μπαμπά που γιορτάζει.

— Κύτταζε ο μπαμπάς, φωνάζει η Νόρα.

Η Άλέξια τον είχε δη, να ψιθυρίζει:

— Μην πής στον μπαμπά πως τον είδαμε. Ίσως θυμώση.

Γυρίζουν σπίτι. Σε λίγο φθάνει κι ο Μάουρι. Η Νόρα τρέχει και του δίνει τή δώρα της κι ο πατέρας τήν φιλεί πολλές φορές. Έπειτα της δείχνει τή χέρι του, όπου λάμπει κατακainουργο χρυσό ρολογάκι.

— Έκανα κ' έγώ δώρο στον έαυτό μου, λέγει.

Η Άλέξια δαγκώνεται. Ξέρει ποιανού δώρο είναι τή ρολογάκι αυτό. Εκείνης της κομψής δεσποινίδος, που ήταν τή άπόγευμα πλάϊ του. Για πρώτη φορά νοιώθει να τρώγη τή σπλάχνα της ή ζήλεια. Άχ, γιατί τώρα άγαπώ σ' αλήθεια τόν Ρέντζο.

Τό θράδυ μετά τή φαγητό ο Μάουρι λέγει πως θα θυγή και θάρρηση να ρθή τήν νύχτα. Η Άλέξια ξέρει που θα πάη: Σ' εκείνης. Άλλωστε έτσι έπρεπε να γίνη. Νά παντρευτή μιά κοπέλλα τής τάξεώς του.

...Πού να κοιμηθή εκείνο τή θράδυ ή δυστυχημένη νέα. Είναι μεσάνυχτα κι Χριστός ή ύπνιστος. Σκέπτεται: Πρέπει να φύγη τή ταχύτερο από δώ μέσα. Είναι ή μόνη σωτηρία. Άνοιγει μιά έφημερίδα και διαβάζει στίς μικρές άγγελίες: «Ζητείται διδασκάλισσα...» Παίρνει ένα κομμάτι χαρτί και γράφει: «Απαντώ στην άγγελια σας...».

Στό γραφείο του Ρέντζο Μάουρι χτυπά τή τηλεφώνο.

— Δικηγόρος Μάουρι;

— Ο ίδιος.

— Με συγχωρήτε. Στό τηλέφωνο ή κοντέσσα Στέφανι. Μπορείτε να μου δώσετε πληροφορίες για τήν δεσποινίδα Μιχαηλοβιτς;

— Μά, κυρία μου, δεν ξέρω...

— Πώς, ή δεσποινίς μου έγραψε πως εγώ μού φέρον πιστοποιητικό από σας με έγώ έπρωτιμυσα να σας τηλεφωνήσω. Έτσι μαθαίνει κανείς καλλίτερα.

— Πληροφορίες είναι δύσκολο να σας δώσω. Άλλ' αν πρόκειται να είμαι πιο σαφής, σας λέγω, είναι μιά ψευδτρα, μιá ραδιούργα — και άσχημη. Άλλά, σταθήτε, να σας τή πη και ή κυρία μου. Περιμένετε ένα λεπτό στο άκουστικό.

Ο Ρέντζο πηγαίνει και φωνάζει τήν Άλέξια.

— Έλα δώ, τής λέγει. Στό τηλέφωνο θα πής αυτά τή λόγια: «Επιθεβαιώ ό,τι σας ειπεν ο άντρας μου: Ψευδτρα, ραδιούργα κι έπειτα τόσο άσχημη!»

Η Άλέξια, που τή έχει χαμένα, λέγει στο τηλέφωνο ό,τι τής ειπε ο Ρέντζο. Έπειτα γυρίζει σ' αυτόν και ρωτά:

— Μά τί σημαίνουν όλα αυτά; Ποιά είναι ή ψευδτρα;

— Εσύ. Εσύ. Ψευδτρα. Ραδιούργα!

— Άσχημη, επαναλαμβάνει ο Ρέντζο και τήν φιλά στα μαλλιά, στα μάτια, στο στόμα. Και γελώ θλόποντας τή θαιπωμένα σκούρα μάτια. Τή ίδια παιδιάστικά μάτια, που θα είχαν ή Άλέξια, όταν ήταν δέκα χρονών.

Γελώ και λέγει: «Ψευδτρα! Ραδιούργα! Ηθελες να μού φύγης, αϊ; Τώρα σε κρατώ. Είσαι δική μου για πάντα. Είσαι γυναίκα μου!»

Λυδία Καπέτσε

Πέρα άπ' τόν Ισημερινό τής Άφρικής

Μιá δίκη στους μαύρους

Πριν ακόμα ξημερώση, ο άρχηγός της φυλής με τούς συμβούλους του, βρίσκεται εκεί που τή καθήκον του όρίζει, έτοιμος να δικάση αυτόν που άναστάτωσε τήν νύχτα τή ήσυχο χωριό. Είναι σοβαρός και σκεπτικός, όπως αξίζει σ' έναν πρόεδρο δικαστηρίου, που είναι συγχρόνως κι άρχηγός της πιο καλής φυλής, στους τροπικούς τής μαύρης ήπειρου.

Στό δικαστήριο, οι πιστοί ύπνιστοι, περιμένουν τήν καταδίκη αυτού που τόλμησε να σπάση τήν πόρτα τού συγχωριανού του για να κλέψη.

Πρόεδρος (ο άρχηγός της φυλής).— Έσύ λοιπόν, Μαιπούγια, μπήκες στο σπίτι του Ζάν γιατί ήξερες πως είχε μέσα λεπτά; Μαιπούγια.— Ναί... ήξερα... μπήκα, αλλά δεν πήρα.

Πρόεδρος.— Πώς δεν πήρες, άφου τή βρίκαμε στην πόρτα σκορπισμένα; Μαιπούγια.— Άφου τή βρίκαμε, πως λές ότι τή πήρα;

Πρ.— Έσύ τάβαλες άπ' τόν σπίτι και τή πέταξες όταν σ' έννηγησαν.

Μαιπούγια.— Άς έλθουν οι μάρτυρες. Πλησιάζει ο πρώτος μάρτυς.

Μάρτυς.— Έγώ κοιμόμουν στο σπίτι μου κι άκουσα να σπάζουν τή διπλανή μου πόρτα. Πετάγονται και βλέπω τόν Μαιπούγια να τρέχη, μπροστά μου δε νά! αυτά τή λεπτά, τρία έκατοστάρια κι ένα πενήντα-ρικο.

Ο Πρόεδρος κι οι σύμβουλοι μένουν κατάπληκτοι κι άμέσως κηρύσσεται άναριθμόν τήν δικαστήριο, άφου πρόκειται περιτόπον μεγάλου ποσού.

Όλοι μαζί, δικαστάι, κατηγορούμενοι, μάρτυρες κι άκουστικό τήν βάζουν στα πόδια για τόν διοικητή της περιφερείας. Με φωνές άπελπισίας φθάνουν κατ' άπ' τόν σπίτι του και ήρπουν να τόν ιδούν.

— Τι θέλουν πάλι; ρωτά εκείνος μισοκοιμισμένος τόν ύπρεττή του.

— Έχουν μιá μεγάλη δίκη κι ήρθανε! άπαντα με σοβαρότητα ο ύπρεττής.

— Πού να τούς δικάση ο Θεός! κουράγιο που τόν τον, ο άθλιοι, άπ' τ' άγρια μεσάνυχτα στο πόδι!

Τέλος έδωσε ο Θεός κι ο άγουροξυτηνέμος τούς έδέχθηκε.

—Κοινατά μου, λέει ο άρχηγός της φυλής, αυτός έδω έκλεψε τή νύχτα τρία έκατοστάρια κι ένα πενήντα-ρικο.

Διοικητής.— Και ποιος είχε τόσα πολλά λεπτά;

Ο άρχηγός της φυλής.— Αυτό είναι τού Ζάν που δεν κοιμήθηκε άπόψε στο χωριό!

Διοικητής.— Αυτός πάλι άφήνει τόσα λεπτά στο σπίτι του και γυρίζει όλη νύχτα;

Ο άρχηγός της φυλής.— Κοινατά μου, αυτός έχει μιá μεγάλη φωνητούνα στο κεφάλι του με τούς ίσαροστούλους και φαίνεται πως γθές πάλι θάτανε πάνω στο μοναστήρι και δεν ποόφθασε νάβη άπόψε να κοιμηθή στο σπίτι του.

Διοικητής.— Κι τί έην να κοιράση με τούς παπάδες, αυτός ή Χριστιανός;

Ο άρχηγός της φυλής.— Λέν ένει τίποτα να μοιράση άλλ' να! Έγώ τόν έγονη βαπτίσει Χριστιανό και πάλι πάλι άκούω άκόμα τήν φωνητούνα με μιá έπίση Χριστιανή. Βλέπει τόν να πάση κι άλλη μιá νύχτα! Λέν πως ο πατέρας του είχε πάση ότ'ότι κι πάλι

τός δεν θα μπορέση να ζήση μόνον με μιá. Όταν τ' άκουσαν οι Ιεραπόστολοι έγιναν έξω φρενών και τώρα προσπαθούν να μη τόν αφήσουν να πάρη και δεύτερη γυναίκα. Ξέρεις αυτός δεν είναι τής φυλής μας άνθρωπος, κατάγεται από τούς άνθρωποφάγους τής φυλής «Μπαντά». Ξέρεις τόν πατέρα του τόν κατεδικασαν εις θάνατον γιατί έφαγε έν Ιεραπόστολο πάνω στο χωριό του. Σαν βρεθήκαμε τή παιδιά του όρφανά, τή λυπηθήκαμε οι Ιεραπόστολοι και τή μαζέψανε, τή βαπτίσαμε Χριστιανός και κατόπιν τάκαμαν όλα μαραγκούς, σήμερα δε βγάζουν πολλά λεπτά άπ' τή τέχνη αυτή. Ο Ζάν άγαπά τόν Χριστό και τήν εκκλησία, τώρα όμως τόν θέλει να πάρη κι άλλη γυναίκα, έγινε θηρίο.

Διοικητής.— Άμ τή λάθος είναι τών παπάδων που μαζεύουν τέτοιους ούραγκοτάγους και τούς κάμουν Χριστιανούς!

Ο άρχηγός της φυλής.— Όχι, δεν έχεις δίκιο. Ο Ζάν όλη τήν νύχτα στο χωριό μας μιλά για τόν Θεό, τόν Χριστό και τήν Παναγία, μās λέει πως σταυρόσανε τόν Χριστό! Τί σας έκανε; Γιατί τόν πεθάνανε άφου ήταν κι αυτός άσπρος σαν και σας; Άν έρχότανε έδω δεν θα πάθανε τίποτα!.

Διοικητής.— Πάψε, πάψε τώρα τίς κλάψες σου. Πού είν' ο κλέφτης;

Μαιπούγια.— Δεν έλεφα, κοινατά μου, πούνετα; Ψάξε με να δής.

Διοικητής.— Άκουσε να σου πω δυό λόγια, ό,τι έκανες, έκανες... Τώρα έδω σ' έμένα πρέπει να πής τήν αλήθεια, διαφορετικά σε στέλνω φυλακή πριν μιλήσης. Πού δουλεύεις;

Μαιπούγια.— Έχω τρεις μήνες τώρα χωρίς δουλειά. Πρίν ήμουνα ύπρεττής στη Μπρατζαβίλ, στο σπίτι ενός εμπόρου Ίγκρέκη (Έλληνας).

Διοικητής.— Και γιατί έφυγες άπ' αυτό τόν σπίτι;

Μαιπούγια.— Εκεί έκαμα έπτά χρόνια, πήγα μικρό παιδί για μαριτόνι και τόν τελευταίο χρόνο μ' έκανε ο κύριός μου καμαριέρη αλλά σε λίγο καιρό μ' έδιωξε.

Διοικητής.— Κάτι θάκλεψες χωρίς άλλο;

Μαιπούγια.— Όχι, δεν έκλεψα, αλλά μιá μέρα μουπε να τού δώσω παπούτσια να δάλη, έγώ τούδωσα, αλλά ήταν και τή δυό για τόν δεξι πόδι, θάλεπες είχε πολλά άσπρα παπούτσια και τή μπερδεψα και γι' αυτό τόν λίγο μ' έδιωξε.

Διοικητής.— Μόνον γιατί τούδωσες παράταιρα παπούτσια σ' έδιωξε, ύστερα από 7 χρόνια ποδής μαζί του;

Μαιπούγια.— Όχι, αλλά με ειπε «ζών» κι έγώ έφυγα.

Διοικητής.— Μόνον γιατί σε ειπε «ζών» έφυγες;

Μαιπούγια.— Όχι, αλλά τούτα κι έγώ πως «τί αιταίο έγώ, σαν έσο έτρεφες τόσα χρόνια ένα ζώον στο σπίτι σου; αυτός θυμώσε και μού πέταξε τή παπούτσια στα μούτρα μου και μουπε να άγγω γιατί θα με σκοτώση. Τί να κάνω κι έγώ; έφυγα κι ήθα στο χωριό μου.

Διοικητής.— Ηρθες στο χωριό σου για

να κλέψης τόν κόσμο; Μαιπούγια.— Έγώ δεν κλέβω! Διοικητής.— Λέγε καθαρά, τί παληοδουλειές έκανες τή νύχτα; Λιγ' ακόμα και σ' έστειλα μέσα.

Μαιπούγια.— Ξέρεις, κοινατά μου, δούλευα κι έπαιρνα έξήντα φράγκα τή μήνα κι άρχισα να τή βάζω στην πάντα για να παντρευτώ. Ο πατέρας της γυναίκας που θα πάρω, θέλει να τού δώσω τρία έκατοστάρια όταν τού τή έταξα, έχασα και τή δουλειά μου. Προχθές λοιπόν μου ειπε πως δεν μπορεί να με περιμένη και τή δώση τήν κόρη του σ' άλλον πουχει άμέσως να τόν πληρώση. Στενοχωρήθηκα πολύ, γιατί δεν εύρισκε δουλειά για να μπορέσω κι έγώ ν' άγοράσω μιá γυναίκα.

Ο Ζάν ένει ταντική δουλειά και πέρνει έδωσε τέσσαρα έκατοστάρια και πέρη γυναίκα! τώρα πάλι είχε φυλαγμένα 350 φράγκα για να πάρη και δεύτερη, μου τή ειπε χθές και μάλιστα μου δείξε και τή μέρες που τάχε κρύψει. Έγώ τή νύχτα έπεσα να κοιμηθώ με ο διάβολος με σήκωσε άπ' τή κρεβάτι μου για να πάω να πάρω αυτά τή λεπτά και να τή πάω στον πεθερό μου. Δεν τή πήρα όμως, τίσπε με, τίποτα δεν έκανα μόνο που πήγα κοντά στη πόρτα.

Ο άρχηγός της φυλής.— Ψέμμα-τα λέει, έσπασε τήν πόρτα και μπήκε μέσα, να ο μάρτυς που τον είδε να τρέχη.

Διοικητής.— Όστε λοιπόν έσύ είσαι μεγάλος κλέφτης, άφου ξέρεις και σπάζεις πόρτες. Δεν ντρέπεται που ο πατέρας σου ήστανε ο καλλίτερος άνθρωπος και μάλιστα τούχε δώσει και μετάλλιον ο Μεγάλος Διοικητής;

Μαιπούγια.— Στην εποχή τού πατέρα μου δεν ήσαν ακόμα πολιτισμένοι έδω οι άνθρωποι και γι' αυτό δεν κλέθανε!

Διοικητής.— Έσύ λοιπόν κλέβεις γιατί είσαι πολιτισμένος;

Μαιπούγια.— Τά παλιά χρόνια άφηνε ο καθένας τήν πόρτα τού άνοιχτή κι έλειπε πέντε και έξη μήνες και κανένας δεν έμπαινε μέσα να τού κλέψη. Άπ' τόν καιρό όμως που ήρθατε σεις οι άσπροι και φερατε τίς κλειδωνιές, έμαθαν κι οι μαύροι να κλέβουν.

Διοικητής.— Αφιλότιμη! οι κλειδωνιές κάμνουν τούς κλέφτες;

Μαιπούγια.— Βέβαια, κοινατά μου, άμα περνάς από μιá πόρτα και θάλεπες πάνω κλειδωνιά, τί μπορείς να κάνης; Θα τήν σπάσης να μής μέσα!

Διοικητής.— Τώρα λοιπόν κι έγώ θα σε στείλω άκόμα πάρα μέσα για να μη σε πειράζουν πάλι οι κλειδωνιές!

Μαιπούγια.— Όχι, έμένα δε με πειράζουν, άλλοι τή λένε αυτά!

Διοικητής.— Καταδικάζεται ο κατηγορούμενος σε πέντε μηνών φυλάκιση. Τ' άκουσες κατηγορούμενε;

Μαιπούγια.— Τ' άκουσα, μα τί να κάνω;

Διοικητής.— Θέ κανής έρεσι;

Μαιπούγια.— Αυτό οι άλλοι δικαστάι θα μού βάλουν πιο πολλή φυλακή ή πιο λίγη;

Διοικητής.— Δεν ξέρω τί θα κάμουν ή πιο πολλή ή πιο λίγη ή ή ίδια θάνα. Σκέψου και πές μου γιατί θάσβηθη να σε θάλω.

Μαιπούγια.— Δεν πάω σ' άλλο δικαστήριο γιατί αυτοί οι άλλοι δικαστάι μπορεί νάναί πιο κακοί από σένα!

(Μπρατζαβίλ, 1937)

MARIA THIAKOY

‘Η μαμά δά εύχαριστηδή πολύ...

Ένα άγγλικό χιουμοριστικό διήγημα του Π. Ζ. Γούντχαουζ

Ύπάρχει άκόμη ή περίπτωσηί του Ντούντλεϋ Φίντς, είπεν ο κ. Μούλινερ.

“Ερριξε μιά ματιά στο ποτήρι του, είδε πώς ήταν άκόμη κατά τά τρία τέταρτα γεμάτο και ξανάρχισε την μίλησί του για τίς περιπέτειες τής άνεμας του Ρομπέρτας Ουϊκχαμ.

— Αυτά συνέβαιναν στο χάλ του ξενοδοχείου «Κλάριντζ», έξηκολούθησε ο Μούλινερ. ‘Ο Ντούντλεϋ Φίντς καθισμένος κοντά στην είσοδο κτύπαε το ρολόι του με ένα βλέμμα άπλανές. Με το βλέμμα ενός ανθρώπου που πεινούσε. Ήταν 2.35’ μ. μ. κ’ ή Ρομπέρτα είχεν ύπασεθί πώς θα έρχότανε για το πρόγευμα στις 1 1)2 άκριβώς.

“Αναστένανε βαθείά “Αρχισε να εκνευρίζεται. Τόν τυραννούσε ή ιδέα πώς ένα πλάσμα τόσο θείο μπορούσε να μην είναι τέλειο σ’ όλα. Σηκώθηκε και βγήκε στο δρόμο. “Εξαφνα ένας διαβάτης σταμάτησε μπροστά του και του είπε :

— Μπα κ’ έγώ νόμιζα πώς ταξίδευε για την Αυστραλία.

— “Οχι δέν ταξιδεύω. ‘Ο Φίντς κτύπαε καλά τόν διαβάτη και πρόσθεσε :

— Ρόλλι δέν είναι τρόπος αυτός να περπατάς στους δρόμους του Λονδίνου σέ τέτοια γάλια. Τί καπέλλο είναι αυτό κ’ ή γραββάτα σου δέν είναι άσορτί με τά παπούτσιά σου !

‘Ο Ρολλάνδος ‘Αγουόυτερ ήταν ξάδελφός του και τόν πείραζε να τόν βλέπη ντυμένο άκομψα.

— Μά μή σέ νοιάζει πώς είμαι ντυμένος και να μου έξηγήσης γιατί δέν έφυγε άκόμη ;

— ‘Ο Μπρόαντχωρστ πήρε ένα τηλεγράφημα και θα φύγη μόνο στις 15.

‘Ο ξάδελφός του καθησάχασε με την άπάντησι αυτή. Πρέπει να έξηγήσωμε ότι ή οικογένεια του Ντούντλεϋ ήθελε να τόν δη να εργάζεται στο γραφείο του θείου του Τζών, αυτός όμως προτιμούσε να βρισκότανε κάποιος να του δανεήσει μερικές εκατοντάδες λίρες για ν’ άνοιξη ή ένα υυκτηρινό κέντρο στο Λονδίνο.

“Ενθ συζητούσε γι’ αυτά ήρθεν από την Αυστραλία ο νουνός του Σάμπσον Μπρόαντχωρστ που ήταν μεγάλος κτηνοτρόφος εκεί. Ζήτησε να τόν πάρη μαζί του κ’ ο Φίντς σκέφθηκε πώς του παρουσιάζότανε μιά εύκαιρία να πάη ως στους άντιπόδες και να κάνει μιά περιουσία.

— Φοβήθηκα μήπως την τελευταία στιγμή άλλασες γνώμη, είπεν ο Ρόλλι.

— Μπα πώς σου ήρθε αυτή ή ιδέα. Και πού να ξέρης πώς το σκέπτομαι σοβαρά να μη φύγω, γιατί πού νάφήσω την κοπέλα που αγαπώ !

— Μά τρελλάθηκες ;

— “Αχ δέν ξέρεις τί θαύμα είναι ! Μου φαίνεται πώς σέ ξέρει. Τη λένε Ρομπέρτα Ουϊκχαμ. Κ’ έγώ τη φωνάζω Μπόμπυ.

“Ενθ όμως μιλούσε άκόμη μιά λεπτοκαίωμένη νέα παρουσιάστηκε.

— Δέν πιστεύω νάργησα, είπε.

— “Α όχι. Νά σάς συστήσω.

— Γνωρίζμαστε, άπήντησε ή Ρομπέρτα. “Άλλως τε να σάς συγχαρώ, κύριε Ρόλλι για τούς άρραβώνας σας με την Λουόν Μόρισον,

‘Ο Ρόλλι εύχαρίστησε κ’ έφυγε απότομα. ‘Η Ρομπέρτα δυσαρστήθηκε γι’ αυτά.

— Ξέρεις, είπεν, άλλωστε είμαστε φίλοι μά τώρα δέν με χωνεύει από την έποχήν τών φειδιών, Δέν τó ξέρεις τó έπεισόδιο ; Νά στο πώ :

‘Ο Ρόλλι είχε ένα φειδάκι κ’ έγώ μιά μέρα τó πήρα στην έξοχή και τώ κρυφα στο κρεβάτι ενός από την παρέα. ‘Η μητέρα μου νόμισε πώς τó έκαμε έκείνος και τάβαλε μαζί του. ‘Ο Ρόλλι άναγκάστηκε τότε να φύγη νύχτα κ’ από τότε δέν μου συγχώρησε τó πράγμα. Μά κ’ ή μαμά πάλι έφταιγε πού δέν καταλάβαινε την άστειότητα.

— ‘Η μητέρα σας βέβαια ! ‘Αλήθεια πώς θα ήθελα να την εγνώριζα την κυρία μητέρα σας.

— ‘Επιτρέψω άπόψε στην έξοχή. “Ερχεστε μαζί μου ;

— “Ετσι έξαφνικά ;

— Ναι, ή μαμά θα εύχαριστηθή πολύ να σάς δη. “Άλλωστε θα τής τηλεγραφήσω. Σάς παίρνω λοιπόν με τó αυτοκίνητό μου.

‘Η τελευταία φράσις έπάγωσε τόν Ντούντλεϋ. Είχε πολύ άσημη πείρα από τόν τρόπο που ώδηγούσε τó αυτοκίνητο της ή Ρομπέρτα, πού σέ κάποια έκδρομή κόντεψε να τη σκοτώση πεντέξη φορές.

— “Αν δέν σάς κάνει κόπο μου επιτρέπετε έμένα να ρθώ με τó τραίνο ;

— “Οπως θέλετε. Νά πάρετε τó άπογευματινό τραίνο τών 6.15’. Θα είστε σπύτι άκριβώς την ώρα του φαγητού.

Στις 6.15’ ο Ντούντλεϋ κινούσε για την έξοχή. Κάθισε σέ μιά γωνία ενός βαγονιού κ’ άρχισε να σκέπτεται την Ρομπέρτα. “Επειτα από την κόρη ο νους του έπήγε στην μητέρα. Πού νάταν άραγε ; Και σκεπτότανε πώς να την πη «Λαίντυ Ουϊκχαμ» ή άπλως «μαμά».

“Ηταν άκόμη βυθισμένος σ’ αυτές τις σκέψεις όσο τó τραίνο σταμάτησε. Είχε φθάσει στο χωριό. “Υστερα από λίγα λεπτά ο νέος ήταν στο σπύτι τών Ουϊκχαμ. “Ενας ύπνρής τόν ώδήγησε στο γραφείο.

“Εξαφνα μπήκε ή μητέρα τής Μπόμπυ. Τού φάνηκε σαν θωρηκτό, πού άρχίζει τη δράση. ‘Ο Ντούντλεϋ τάχασε με την ύποδοχη πού τού έκαμε.

— ‘Αργήσατε, είπε ή Λαίδη. Φέρετε τουλάχιστο μαγνήσια ;

— Μαγνήσια ; Τι μαγνήσια ;

— Και πώς θα πάρωμε τις φωτογραφίες τέτοια ώρα ; Τέλος έλλπιζω πώς θα στείλουν κάποιον αύριον.

— Πιθανόν να είναι έτσι, έπιθύρισε ο Ντούντλεϋ, χωρίς να ξέρη τί λέει.

— Βλέπετε ; Στο γραφείο αυτό εργάζομαι. “Ολα μου τά βιβλία τάγραφα έδώ μέσα, αλλά έμπνεόμαι στον κήπο !

‘Ο Ντούτλεϋ θυμήθηκε τώρα πώς ή Μπόμπυ του είχε πη, ότι ή μητέρα του έγραψε μυθιστορήματα.

— “Ασφαλώς δέν μπορούσατε να βοηθετε καλλ’τερο μέρος για να έμπνευσθήτε, τής είπε.

‘Η κυρία Ουϊκχαμ τόν κτύπαε στα μάτια.

— Δέν υοθ λέτε, τόν ρώτησε, εργάζεσθε στο «Μπουντουάο της Κυρας» ;

— “Εργάζομαι πού παρακαλώ ;

— Στο «Μπουντουράρ». Δέν είσθε πού θα έστελεν ο έκδότης του να μου πάρη συνέντευξη !

— “Οχι, άπήντησε. — Και πότε είσθε τότε ;

— “Ονομάζομαι Ντούντλεϋ Φίντς. — Και άφοϋ είναι έτσι είπε με τόνο άγέρωχον ή οικοδέσποινα, και σέ τί όφείλω την τιμή τής έπισκέφώς σας ;

— Μά, δέν σάς έτηλεγράφησε ή Μπόμπυ ;

— “Οχι. Δέν μου λέτε όμως ποιά είναι αυτή ή Μπόμπυ ;

— ‘Η δεσποίνις Ουϊκχαμ, ή κόρη σας. “Εκείνη με έκάλεσε να έλθω.

Γιά δευτέρα φορά μέσα στην ίδια μέρα ο Ντούντλεϋ έβλεπε πώς ή Ρομπέρτα δέν ήταν τó τέλειο πλάσμα, πού είχε φαντασθή.

— Λοιπόν, είπεν ή κυρία Ουϊκχαμ, είσθε φίλος τής Ρομπέρτας ; Και πού είναι έκείνή τώρα ;

— Θα έρχότανε με τó αυτοκίνητο. — ‘Η Ρομπέρτα μου φαίνεται πώς πήρε πολύ άέρα τώρα τελευταία. Πρέπει να τη βάλω λίγο σέ τάξη.

— Κυρία μου, αν σάς ένοχλώ μπορώ να φύγω....

— “Οχι, δίδλου κύριε... — Φίντς.

‘Η οικοδέσποινα χτύπησε τó κουδούνι και φάνηκε ο ύπνρής.

— Σίμονς, πήγαινε τόν κύριο στο δωμάτιό του ναλλάξη. Και πρόσθεσε γυρνώντας προς τó μέρος μου :

— Τό δείπνο θα σερβιρισθί στάς 8-κτώ !

‘Ο Ντούντλεϋ ανέβηκε στο δωμάτιό με ένα άσθημα άνακουφισέως. ‘Η γραία, σκέφτηκε, θα μαλακώση. Όταν με δη στο δείπνο με τó σμόκιν μου. “Οταν όμως γύρισε τόν διακόπτη του ηλεκτρικού τά έχασε. Στο κρεβάτι ήταν άπλωμένος τά έξής περιεργα πράγματα : μιά πελώρια κόκκινη γραββάτα, μιά μπλουζία με μεγάλο κολλάρο, ένα ναυτικό πηλίκιο με την έπιγραφή «Βασίλισσα Μαριλ» και μιά κιλόττα από μπλέ βελούδο.

Χτυπά τó κουδούνι έξω φρενών. “Ερχεται ένας ύπνρής.

— Δέν μου λέτε, τί είναι αυτά ; φωνάζει ο Ντούντλεϋ.

— Τά ρούχα του κυρίου πού ήταν στη βαλίττα του.

— Και τó σμόκιν μου ;

— Δέν υπάρχει σμόκιν !

‘Ο Ντούντλεϋ ένυει τó κεφάλι και κυττάζει τη βαλίτσα. Δέν ήταν ή δική του, Τώρα θυμήθηκε τί συνέβη. Πηγαίνοντας για τó σταθμό πέρασε από τη Λέσχη, όταν συναντήθηκε με δυο φίλους του. ‘Ο ένας άπ’ αυτούς του είπε πώς άπόψε θα μασκαρευότανε για να πάνε σένα χορό. Λοιπόν κατά λάθος αντί να πάρη από την γαρδαρόμπα τη δική του βαλίτσα, πήρε τη βαλίτσα του φίλου του.

— Δέν μπορώ να βάλω αυτά τά κουρέλια και να κατέβω στο δείπνο !

— “Ασφαλώς, κύριε άπάντησε ο ύπνρής.

— Πήγαινε λοιπόν να πής στη γρηιά, στη Λαίδη Ουϊκχαμ ήθελα να πώ, ότι το σμόκιν μου περιπλανάται άπόψε και ότι παρακαλώ να με συγχωρήση, πού θα κατέβω στο τροπέζι με τά ρούχα

του περιπάτου. Φαντάζομαι πώς θα είμαστε μόνοι στο τραπέζι, — “Οχι είναι και μερικοί άλλοι καλεσμένοι.

‘Ο Ντούντλεϋ ό κομψός νέος άναγκάστηκε άπόψε να φάη με τó καρρέ κοστούμι του άνάμεσα σέ τóσους ξένους ανθρώπους. Δέν έβλεπε δέ, την ώρα πότε να τελειώση τó μαρτύριο αυτό. “Επειτα όλοι ούτοι έκει μέσα τόν έκύτταζαν με τόση περιέργεια σαν παρειακτο ! Τέλος τó γεύμα έτελείωσε. Κ’ έτελείωσε χωρίς να φάγη τίποτε ο δυστυχισμένος, γιατί αυτός δέν έβλεπε παρά πώς να βρεθί μακριά άπ’ αυτή την τόσο ξένη προς αυτόν παρέα.

“Οταν βρέθηκε ξανά στο δωμάτιό του άνέννευσεν επί τέλους. Κι’ ή πρώτη του σκέψις ήταν να φύγη τó ταχύτερο από τόν καταραμένον αυτόν πύργο. «‘Ω-ραία μου τά κατάφερε ή Ρομπέρτα—σκέφθηκε—μά γιατί να μη φανή ; Μηπως τής έτυχε κανένα δυστύχημα ;»

Χτύπησε τó κουδούνι και σέ λίγο παρουσιάστηκε ο ύπνρής.

— Δέν μου λές πότε φεύγει τó πρώτο τραίνο ; ρώτησε.

— Τό τραίνο πού κουβαλάει τó γάλα ;

— Μάλιστα τó τραίνο, πού κουβαλάει τó γάλα.

— Νά ρωτήσω και να σάς πώ, ‘Ο ύπνρής έτρεξε άμέσως στην κουζίνα κ’ είπε στον μαίτρ-ντ’ ότέλ.

— Σίμονς, άκουσε, ο τύπος, πού μās ήρθε άπόψε έτοιμάζεται να τó σκάση με τó πρώτο τραίνο !

— Τι λές ; φώναξεν ο Σίμονς και πετάχτηκε επάνω. Πρέπει να είδοποιήσω την κυρία.

Είχε φύγει κ’ ο τελευταίος καλεσμένος κ’ ή λαίδη Ουϊκχαμ έτοιμαζότανε να άποσυρθί όταν παρουσιάστηκε μπροστά της με όλη την σοβαρότητα ο Σίμονς και είπε :

— Θα μου επιτρέψη ή λαίδη την άδιακρισία να τη ρωτήσω αν ο κύριος με τó καρρέ κοστούμι είναι γνωστός τής ;

‘Η κ. Ουϊκχαμ έξεπλάγη πού την έρώτησε και άπάντησε :

— ‘Ισχυρίζεται, ότι είναι φίλος τής Ρομπέρτας.

— “Ισχυρίζεται !

— Τι έννοει, Σίμονς ;

— “Επιτρέψτε μου, κυρία, να σάς πώ, ότι ο Θωμάς μου άνέφερε ότι στη βαλίτσα του προσώπου αύτου ό ύπνρής ηρχαν ρούχα για να μεταμφιεσθί. Είμαι βέβαιος, ότι ήρθε έδώ για να διαπράξη κάποιο έγκλημα !

— Σίμονς, τί είναι αυτά πού λές ;

— Αυτή είναι ή γνώμη μου μυλαίδη !

— Θεέ μου ! φώναξεν ή κ. Ουϊκχαμ. ‘Ισχυρίσθη ότι ή Ρομπέρτα τού είπε πώς θα έρχότανε άπόψε. Κι’ όμως ή Ρομπέρτα δέν ήρθε.

— Αυτό ήταν πρόσχημα, κυρία.

— Σίμονς πρέπει άπόψε να τόν παραφυλάξετε αύτον τόν νέο όλη τη νύχτα.

— Με τó ντουφέκι στο χέρι ;

— Μάλιστα, με τó ντουφέκι στ όχέρι.

— Έν τώ μεταξύ ο Ντούντλεϋ, πού δπως είδαμε δέν είχε φάγει σχεδόν τίποτε, άρχισε να πεινά. “Άλλωστε ήταν νηστικός άπ’ τó πρωί γιατί και τó με-

σήμερι, όταν είδε την άγαπημένη του Μπόμπυ τού κόπηκε ή όρεξη και δέν είχε φάγει σχεδόν τίποτε. Κι’ ο Ντούντλεϋ έδώ πού τά λέμε ήταν καλοφαγάς. Έν τώ μεταξύ ή ώρα ήταν πολύ περασμένη και δέν ήταν δυνατόν να χτυπήση και να ζητήση να τού φέρουν κανένα σάντουιτς. “Επεσε λοιπόν στο κρεβάτι και προσπάθησε να κοιμηθί. ‘Ο ύπνρής τού είπε πώς τó πρώτο τραίνο θα περνούσε στις 3.15’ και είχε πάρει την άπόφασι να φύγη μ’ αυτό.

“Ολο όμως και μεγάλωνε ή πεινά του και δέν τόν άφηνε να κοιμηθί. “Επρεπε να φάγη κάτι, ό,τι δήποτε.

“Υστερα από λίγα λεπτά ή κ. Ουϊκχαμ, πού δέν είχε πλαγιαίνει έπληροφωρείτο, ότι ο άνθρωπος είχε βγί από τó δωμάτιό του.

‘Η μητέρα της Ρομπέρτας ήταν γυναίκα ρωμάλα και άποφασιστική, άγαπούσε δέ τó σπόρ και τó κυνήγι. Βγήκε λοιπόν άμέσως από τó δωμάτιό της. ‘Ο Ντούντλεϋ έν τώ μεταξύ είχε βγί στην τραπεζαρία και πήγαινε προς τó μπουφέ και βρή τίποτε. Δέν άκουσε την φωνή τής κ. Ουϊκχαμ.

— Τόν βλέπεις, Σίμονς ;

— Μάλιστα μυλαίδη.

— “Αν προχωρήση βάρα κατέπάνω του !

‘Ο Ντούντλεϋ φώναξε.

— Σταθήτε. Είμαι έγώ !

Την ίδια στιγμή ο Σίμονς άναψε τó φως.

— Τι κάνετε έδώ μέσα ; ρώτησε ψυχρά ή λαίδη.

‘Ο Ντούντλεϋ, πού στην άρχή ταράχτηκε βρήκε άμέσως την άπάντησι.

— Με συγχωρήτε, κυρία μου, δέν μπορούσα να κοιμηθώ και ζητούσα κανένα βιβλίο... κανένα έργο σας.

Τόν πήρε στη βιβλιοθήκη και τού έδωσε ένα από τά μυθιστορημάτά της. “Εκείνος τó πήρε την καληνύχτησε και γύρισε στο δωμάτιό του. ‘Ο Σίμονς, πού τη παρακολουθούσε είπε στη κυρία του.

— Πολύ επικίνδυνο ύποκείμενο, μυλαίδη.

— “Εχει όμως έτοιμότητα πνεύματος.

‘Ο Ντούντλεϋ ξανάπεσε στο κρεβάτι του. Πήγαινε να σκάση από τó κακό του. Ποτέ του δέν είχε πάθει τέτοιο μασκαραλήκι. ‘Η Ρομπέρτα τόν είχε κοροϊδέψει. ‘Η μητέρα της τόν είχε πάρει για ήλιθιο. Κ’ έπειτα αυτή ή πείνα ! Θεέ μου πώς ύπέφερε. “Εδάγκωνε τά χείλη του, και χτυπούσε επάνω στο κρεβάτι αυτό τó καταραμένο βιβλίο, πού τού είχε δώσει ή κ. Ουϊκχαμ. Σε μιά στιγμή τó άνοίγει και τί να διαβάση :

«Πόσο καιρό έχω να κάνω ένα καλό γεύμα!».

— Τι διάβολο, είπε, με κοροϊδεύει άπόψε ή τύχη μου ; Και πέταξε τó βιβλίο.

Ξανασηκώθηκε. Δέν μπορούσε πιά να κρατηθί. “Εβγαλε τά παπούτσια του και άνοιξε σιγά-σιγά την πόρτα.

— Αϊ, λοιπόν, φώναξε ο Σίμονς και έπρότεινε τó ντουφέκι του.

‘Ο Ντούντλεϋ τά έχασε πάλι.

— Τι γυρεύετε τώρα πάλι ; Γυρίστε άμέσως στο δωμάτιό σας !

“Αλλά ο Ντούντλεϋ είχε πάρει πιά την άπόφασή του.

— “Ακουσε, φίλε μου, να σου πώ τι τρέχει. Λέει τού Σίμονς. Ψοφάω άπ’ την πείνα. Δέν μου δίνεις κανένα—δυο σάντουιτς.

— Γύρισε στο δωμάτιό σου, ληστή, έβρυχηθί ο Σίμονς και τó ύφος του ήταν τόσο άποφασιστικό, πού ο Ντούντλεϋ έκρινε καλό να γυρίση άμέσως μέσα.

Ξανάβαλε τά παπούτσια του κ’ άρχισε να σκέπτεται γιατί τού φέρονται έτσι. “Ενθ δέ προσπαθούσε να λύση την άπορία του άκουσε μιά μεταλλική φωνή.

— “Αχ παρντόν.

“Ανοίξε τó παράθυρο κ’ είδε σ’ ένα πλανόδιον μπαλκόνι την Ρομπέρτα.

— Νόμιζα πώς κοιμόσαστε, είπεν έκείνη.

— Και κοιμάται κανείς ποτέ σ’ αυτό τó σπύτι ; Ξέρете πώς αυτός ο κακούργος ο μαίτρ ντ’ ότέλ έγινε σωστό μαντρόσκυλο και φυλάγει έξω από την πόρτα μου ;

— Πώς ;

— “Ελάτε να δητε ! Μά δέν μου λέτε πότα ήρθατε ;

— Πριν από μισή ώρα. Μου συνέβη ένα δυστύχημα. “Εσπασε τó αυτοκίνητό μου.

— “Οταν είδατε τη μητέρα σας δέν τής είπατε πώς είμαι ένας φίλος σας ;

— “Α όχι. “Αλλά ήθελα να μεταχειρισθώ λίγη διπλωματία, επειδή, όπως σάς είπα, ήταν θυμωμένη για τó αυτοκίνητο. “Απάντησα, λοιπόν, πώς δέν σάς ήξερα δίδλου και πώς δέν σάς είδα ποτέ μου.

— “Ωραία ! Και τώρα.

— Μην άνησυχείτε, όλα θα εξελιχθούν καλά. Θα πάγω να είδοποιήσω τόν Σίμονε να σάς άφήση να φύγετε με τó πρώτο τραίνο. Είναι ένα λαμπρό τραίνο, πού περνά....

‘Η Μπόμπυ έξηφανίσθη. Σε λίγο άκούστηκε θόρυβος από τó κερνίτορ και άιέσως σχεδόν τού χτύπησαν στην πόρτα.

— Ντούντλεϋ, είπε σιγανά ή κ. Ουϊκχαμ έχετε επάνω σας χρήματα ;

— Ναι, λίγα... πέντε λίρες.

— Πέντε λίρες ; Θα τής δώσετε στον Σίμονς.

— Πώς... ύστερα από τόν τρόπο πού μου φέρθηκε θα τού δώσω και φιλοδώρημα ;

— “Ακούστε : ο φτωχός ο Σίμονς φοβάται πώς αν μάθη ή μητέρα μου πώς σάς άφησε να φύγετε θα τόν διώξη. Ζη-

— ‘Η μαμά θα εύχαριστηθή πολύ να σάς δη !

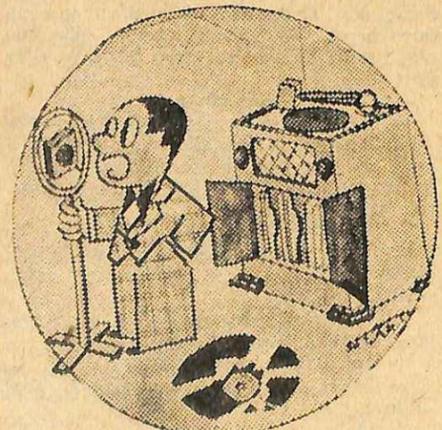
τεί λοιπόν να του εξασφαλίσετε μια αξιοσημείωση. Στις άρχες γύρευε δέκα λίρες. Συγκατετέθη όμως στις πέντε.
 — Ο Ντούντλεϋ έδωσε τις πέντε λίρες.
 — Τώρα, είπε η Μπόμπη, είναι κι' ένας άλλος όρος: θα κάνετε τα σεντόνια σας κόμπους και θα κατεβήτε απ' το παράθυρο.
 — Δεν γίνεται άλλοιως για να φύγετε.
 — Ο δυστυχισμένος νέος είδε κι' άποειδε και κατάλαβε πως δεν υπήρχε άλλη λύσις απ' αυτήν. Έδεσε, λοιπόν, τα σεντόνια στο παράθυρο και κατέβηκε. Την ώρα δε που έφθανε στο πάρκο άκουσε τον Σίμον να τον ρωτά από το παράθυρο.

— Κατεβήκατε, κύριε;
 — Ο Ντούντλεϋ δεν άπάντησε. Τότε την ήρεμία της νύχτας την έτάραξε μια έκπυρσάκρότησις. Ο Ντούντλεϋ ένοιωσε ένα πόνο στο κάτω μέρος του ποδιού του. Άντι, όμως, να σταθί άρχισε να τρέχει μακριά απ' αυτό το καταραμένο σπίτι.

Το κουδούνι του τηλεφώνου τον ξύπνησε το άλλο πρωί.
 — Σ' είσαι, Ντούντλεϋ;
 — Ναι, άπάντησε ψυχρά, γιατί είχε άναγνωρίσει τη φωνή της Ρομπέρτας.
 — Πώς είσαι; καλά;
 — Όσο μπορεί να είναι καλά ένας άνθρωπος, που έπασθε ό,τι έγώ χτές και που στο τέλος τον έβάρσα αν σ' αγαλώ.
 — Πώς, Ντούντλεϋ, σε χτύπησε; Μου είχες ύποσχεθεί πως θα πυροβολούσε στον άέρα.
 — Νά του πήτε την προσεχή φορά, όταν χτυπήσει άλλον καλεσμένο σας, να σκοπεύση πιο προσεκτικά.
 — Μπορώ να σας φανώ χρήσιμη σε τίποτε;
 — Όχι, εύχαριστώ πολύ.
 — Ήθελα να ρθώ να σας δω σήμερα, μα δυστυχώς είναι χαλασμένο το αυτοκίνητό μου. Θα ρθώ στο Λονδίνο το άλλο Σάββατο. Μπορώ να ρθώ να σας δω;
 — Έλατε.
 — Ωραία. Θα ρθώ, λοιπόν, στις 17 του μηνός. Πού θα ιδωθώμε;
 — Πουθενά! Στις 17 το μεσημέρι έγώ φεύγω για την Αυστραλία. Γκούντ μπάι, γκούντ μπάι.
 Και κρέμασε το άκουστικό.

Π. Ζ. ΓΟΥΝΤΧΑΟΥΖ

ΣΤΟΝ ΣΤΑΘΜΟ ΕΚΠΟΜΠΗΣ

Ο Σπύγηρ:
 — Κυρίες και κύριοι, ο διάσημος άοιδός Πίνο Ρόντ, σας ζητεί συγγνώμη γιατί μια αίφνιδια άδιαθεσία του τον άναγκάζει να διακόψη το τραγούδι.

«Πεταλουδίτσα»

ΤΟΥ

Ένα εύδυμο διηγηματάκι του Ζώρζ Ώριόλ

Ο γονδρός Βέλγος ζωγράφος Βάν Μερλλις είχε μια μικρή χαριτωμένη έρσ-μένη που την έλεγε «Η πεταλουδίτσα μου» και που έμεις όλοι, οί φίλοι του, μεγάλοι διαβόλοι καθώς είμαστε, την είχαμε βγάλει «Η πεταλουδίτσα του»!

Κάθος βλέπετε, ήταν μοιραίο και φυσικό να την ονομάσουμε έτσι για να μη δυσαρεστήσουμε το φίλο μας, και δεν πρέπει να σας φανή παράξενο αυτό κι' ούτε για το Θεό να σας σκανδαλίση διόλου...

«Η πεταλουδίτσα του» λοιπόν ήταν μία χαριτωμένη και γλυκειά γυναικούλα, γαδιόρα σαν γιατίσα και φαίδηρή σαν ποντικιάκι και νόστιμη, και πεταχτή, και έξυπνη όσο δεν παίρνει!

— Ά! έκανε όποιος την ήξερε, στα σίγουρα, δεν κακοπερνάει όποιος της κάνει παρέα!

Τώρα, το μόνο που δεν άρμόζει ίσως στην έξυπνάδα και στο ταλέντο του φίλου μας Βάν Μερλλις, είναι βέβαια το ότι την έβγαλε «Η πεταλουδίτσα μου», γιατί, να λέμε και την μαύρη αλήθεια, δεν ήταν ποτέ μονάχα «Η πεταλουδίτσα του».

Δεν είναι ψέμμα πως κάθε Παρασκευή ο Βάν Μερλλις την είχε άποκλειστικά δική του και πως έπερνούσε όλη τη νύχτα στο πλευρό της, μα όλες τις άλλες μέρες «Η πεταλουδίτσα του» ήταν «Πεταλουδίτσα μου» ή πεταλουδίτσα μιας φούγας άνδρων που μου είναι δύσκολο ν' άπαριθμήσω τα όνόματά τους.

Τι τα θέλετε όμως; Ο άνθρωπος δεν είναι σ' όλα τέλειος κι' ο φίλος μας Βάν Μερλλις είχε πέσει έξω. Μά μήπως κι' έγώ δεν πέφτω έξω τώρα που κάθουμαι και γράφω «δυνατά έργα» για να σας δείξω το μεγάλο μυαλό μου, άνι να πάω μια βόλτα στα βουλεβάρτα;

Λοιπόν, ένα βράδυ που ο φίλος μας Βάν Μερλλις και «Η πεταλουδίτσα του» έπρόκειτο να πάνε μαζί στο θέατρο, έτοιμαζόντουσαν και οί δύο στο δωμάτιό τους.

Έκείνη, έφριζάριζε τα μαλλιά της μπροστά στον καθρέφτη όπου έκαμάρωνε σαν κόκκορας: εκείνος έβαζε τα λουστρίνια του κι' ήτανε γεμάτος μανίσα που του ερχόντουσαν στενά και δεν έμπαιναν στα γονδρά του πόδια.

Όταν λοιπόν έκατάφερε να φορέση το λουστρίνι του, φυσώντας σαν φώκια κι' άνασπενάζοντας, ο Βάν Μερλλις έ-

σήκωσε το κεφάλι του που ήταν όμοιο με νεροκοκούθα κι' έρριξε μια ματιά στην «Πεταλουδίτσα του» που ήταν άπσυχολημένη με το να βάζει ψεύτικες τουφες μαλλιά στο κεφάλι της για να πλουτίση τα δικά της.

Στά τέλη μιας στιγμής, όταν η ά-νάσα του έγινε πάλι κανονική, ο φίλος μας Βάν Μερλλις έκανε έναν μορφασμό και είπε:

— Δεν καταλαβαίνω, χρυσή μου, πως δεν ντρέπεσαι που βάζεις στα μαλλιά σου τα μαλλιά μιας άλλης γυναίκας. Μου κάνει κακό να σε βλέπω, άγάπη μου...

Έκείνη τον έκύτταξε τότε με περιφρόνηση, και δείχνοντάς του τα λουστρίνια του, άκούστε τι είπε «η Πεταλουδίτσα του», στον φουκαρά τον Βάν Μερλλις:

— Κ' έσύ, χρυσό μου, δεν ντρέπεσαι να βάζεις στα ποδαράκια σου το δέρμα ενός άλλου βωδίου; Μου κάνει κακό να σε βλέπω, άγάπη μου...

Έγώ αν ήμουν σαν κι' έσένα θα προτιμούσα να περπατώ ξυπόλυτη παρά να φορώ στα πόδια μου το δέρμα ενός φτωχού ζώου.

— Έλα, μην είσαι ύπεροβολική, της φώναξε ο Βάν Μερλλις. Άλλωστε από ένα βωδί γίνονται εκατό ζευγάρια παπούτσια. Για να το γλυτώση λοιπόν κανείς το...τομάρι του, πρέπει να πείση κι' εκατό άλλους ανθρώπους να περπατήσουν ξυπόλυτοι παρά να χρησιμοποιήσουν το τομάρι του βωδιού.

— Νά κάνης, άγάπη μου, ένα σύλλογο!... έσπευσε να του δηλώση «Η πεταλουδίτσα». Έτσι θα σώσης και πολλά άλλα ζωά από τον γασάπη... Θα γλυτώσης κι' όλας κι' έσύ από τον κίνδυνο...

Θά πήτε ύστερα από αυτά τα λόγια ότι ο Βάν Μερλλις πέταξε την «Πεταλουδίτσα του» από το... παράθυρο.

Κάθε άλλο μάλιστα. Γέλασε με... τ' άστειο της και την φίλησε με τρυφερότητα στο στόμα.

Η «Πεταλουδίτσα» του Βάν Μερλλις ήταν η άδυναμία του και της στωικούρουσε που του έψηνε το ψάρι στα χείλη.

ΖΩΡΤΖ ΏΡΙΟΛ

Η πεταλουδίτσα

Άγγλικό χιούμορ

Ο Γκόγκος στην Αγγλία

Ο Γκόγκος στη θεία του την Μπαστούρω

ΤΟΥ "ΠΟΚΙΡ",

του κ. Νικ. Τσεκό

Άγάπ' μ'έν θειτσούλα μ',

Έλαβα τον γραφούδι σ' θειτσούλα μ' κι καλά π' μου έγγραφισ να στηρ' χτώ προουτού του διαβάσ' γιατί άλλοιότ'κα θα ίπιφτ' γάμ' οί έρμους κι θα λέσπαγα τον έρμόμ'. Τι ήτανε ίκειο που λέμαθα! 'Η Μουλονγάνθ', ή άφορμή τούν την Ιρουντουβόλου άνιστιναγμό μ' προουτού κιάσας την παρ' μι έέκανε κι βυζασαρουδ; 'Αμ ίφτούν θειτσούλα μ' δεν είν' γ'νάϊκα, αλλά θ'σαυρός! Για φαντάσ' νάχ'ς ίένα χουράσ' κι προουτό προλάβ'ς να του σπέρ'ς να θιρίζ'ς καρπό!... Πάου να τριλαθώ θειτσούλα μ' που λέγν'να πατερούλ'ς κι μάλ'τα χουρίς να κούπιασ ούτι σάλα. Γιατί ίφθούνα που γράφ'ς ίαν την εγδα κι τα ύπουδέλ'πα, είνι ούλα κουρουφέξαλα. Του π' δι του έέκανι μ' νάχη τ'ς ή Μουλονγάνθ' μι γεία τις κι μι χάτ'ς. Άλλά δεν ξέρου πάλ' θειτσούλα μ'. Μπορεί να μί είδε κι στούν ύπου τ'ς διγιότ' την γλιέπου κι έγώ καθί βράδ'. Κι τότινι άρχισ'σι να χαρέβ'ς κερά Μπαστούρω διγιότ' θα άποκλήσ'ς πινίνα ίγγ'νάκια. Κι βίβια, 'Οντας γ'νοβουλάει κι μι τα ούνειρατα τόσα κι π'ρ'ότερα άκόμ' θα κάν' Αύριου, θειτσούλα μ' άπου τον χαρ'τζηλ'κάκ' που μου στέλ'νς θ' άγουράσ' ίένα ζβγάρ' τσαρ' χάκια μι κόκ'νη φ' ντίσας κι θα το δώκου στον κύρ' Άνέστ' τούν Μπρουκουλίθρα που φέβγ' νά το φορέσ'ς σου βυζαστερουδ' μ' για να είν' ντίπ καταντίπ' όμοιους ού πατ'ρούλ'ς τ'.

Τί; Τράγουσ είμι ούρέ κι' μ' λίες «τσιτ»;

Μα δεν ξέρ'ς πόκιρ, μ' λέει κι μι βάζ, να κάτ'σ' στού τραπέζ'. Έγώ οί έρμους καθ'σας κι τήραγα να γδ'η τί είνε ίφτούνου του πόκιρ χουρίς να ξέρ'. Κάθ'σας κι τα άλλα πιδιά κι ού κύρ Χαμαρούπας έέφιρε μια κουντσίνα. — Βρέ κουντσίνα θα παίξουμ' ρουτουλουγάου τούν Μήτρου. — Όχ' κάτ' άλλου καλ'τιρο, μι κρέν. Πόκιρ του λιένι. — Άμ δεν του ξέρου έγώ ίφτούνου, λιέου. Μπας κι είνι έζιρ' μι του συμπάθιου; — Όχ' πόκιρ είνι κι τώρα θα του μάθ'ς αν έχ'ς παραδάκ'. — Όστι χρειάζιτι κι χρήμα. — Βέβια. Χουρίς χρήμα διν παίζιτι. — Άμ τότινις δεν θέλου να του μάθ' είπα κι σ' κόθ'κα. — Άμα δι θες δικαίουμα σου είνι, φωνάζι ού Μήτρου. Μάθι όμους ότ' άμα δεν ξέρ'ς πόκιρ, δεν μπορείς να κρέν'ς ότ' είσι φοιτηταράς. — Ίμπρός παίζου πόκιρ, φώναξα. — Μπράβου Γκόγκου μ', ίφώναξι οί Μήτρουσ κ' άρχισ'σι να μοιράζ'. — Πάει Γκόγκου μ' έέκρινα τον ίαφτούλ' μ' του έέχασες του παραδάκι σ'. Δεν πρόλαβα όμους να τηράξ' μπας κι μπουρέσ' να κλιέψ' του δίγυου του καλό άπο την τράπουλα ούντας άκούου τούν Μήτρου να φωνάζ': — Τσίπ! Τούν τηράου καλά, ίκεινος ξαναλέει: — Τσίπ!... — Ούρέ σε ποιδόν του κρέν'ς του τσίπ; τούν ρουτουλουγάου βλουσυράς. — Ίσένα μιν κρέν. — Ίμένα; Κι τράγουσ είμ' έγώ; Δεν πρόλαβα θειτσούλα μ' ν' άκούουσι τί έκρινε γιατί καθός φούντουσα άρπαξ' του τραπέζ' κι του το βαράου στού κεφάλ'.

Μά θειτσούλα μ', δεν είχα δικίου; Νά κρέν' ίένα χαϊβάν' του άνεμιδάκ' σ' που γαλ'ς τόσου κομπόδιμα για να του κάν'ς σπουδαγμένου «τσιτ» λίες κι ήτανι κανίνας τράγουσ; Φιλώ την δεξιά σ' Οί άνεψίος σου Γκόγκους ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ.

— Κλά, τα λόγου σ', του άντικρέν. — Έχ'ς δ'λειά, μι ρουτουλουγάει. — Ντούκου, του λιέου. — Έμ' τότινις θα μάς κάν'ς παρένια

να παίξουμ' πόκιρ, μ' λέει κι μι βάζ, να κάτ'σ' στού τραπέζ'. Έγώ οί έρμους καθ'σας κι τήραγα να γδ'η τί είνε ίφτούνου του πόκιρ χουρίς να ξέρ'. Κάθ'σας κι τα άλλα πιδιά κι ού κύρ Χαμαρούπας έέφιρε μια κουντσίνα. — Βρέ κουντσίνα θα παίξουμ' ρουτουλουγάου τούν Μήτρου. — Όχ' κάτ' άλλου καλ'τιρο, μι κρέν. Πόκιρ του λιένι. — Άμ δεν του ξέρου έγώ ίφτούνου, λιέου. Μπας κι είνι έζιρ' μι του συμπάθιου; — Όχ' πόκιρ είνι κι τώρα θα του μάθ'ς αν έχ'ς παραδάκ'. — Όστι χρειάζιτι κι χρήμα. — Βέβια. Χουρίς χρήμα διν παίζιτι. — Άμ τότινις δεν θέλου να του μάθ' είπα κι σ' κόθ'κα. — Άμα δι θες δικαίουμα σου είνι, φωνάζι ού Μήτρου. Μάθι όμους ότ' άμα δεν ξέρ'ς πόκιρ, δεν μπορείς να κρέν'ς ότ' είσι φοιτηταράς. — Ίμπρός παίζου πόκιρ, φώναξα. — Μπράβου Γκόγκου μ', ίφώναξι οί Μήτρουσ κ' άρχισ'σι να μοιράζ'. — Πάει Γκόγκου μ' έέκρινα τον ίαφτούλ' μ' του έέχασες του παραδάκι σ'. Δεν πρόλαβα όμους να τηράξ' μπας κι μπουρέσ' να κλιέψ' του δίγυου του καλό άπο την τράπουλα ούντας άκούου τούν Μήτρου να φωνάζ': — Τσίπ! Τούν τηράου καλά, ίκεινος ξαναλέει: — Τσίπ!... — Ούρέ σε ποιδόν του κρέν'ς του τσίπ; τούν ρουτουλουγάου βλουσυράς. — Ίσένα μιν κρέν. — Ίμένα; Κι τράγουσ είμ' έγώ; Δεν πρόλαβα θειτσούλα μ' ν' άκούουσι τί έκρινε γιατί καθός φούντουσα άρπαξ' του τραπέζ' κι του το βαράου στού κεφάλ'.

Μά θειτσούλα μ', δεν είχα δικίου; Νά κρέν' ίένα χαϊβάν' του άνεμιδάκ' σ' που γαλ'ς τόσου κομπόδιμα για να του κάν'ς σπουδαγμένου «τσιτ» λίες κι ήτανι κανίνας τράγουσ; Φιλώ την δεξιά σ' Οί άνεψίος σου Γκόγκους ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ.

Μα θειτσούλα μ', δεν είχα δικίου; Νά κρέν' ίένα χαϊβάν' του άνεμιδάκ' σ' που γαλ'ς τόσου κομπόδιμα για να του κάν'ς σπουδαγμένου «τσιτ» λίες κι ήτανι κανίνας τράγουσ; Φιλώ την δεξιά σ' Οί άνεψίος σου Γκόγκους ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ.

Μα θειτσούλα μ', δεν είχα δικίου; Νά κρέν' ίένα χαϊβάν' του άνεμιδάκ' σ' που γαλ'ς τόσου κομπόδιμα για να του κάν'ς σπουδαγμένου «τσιτ» λίες κι ήτανι κανίνας τράγουσ; Φιλώ την δεξιά σ' Οί άνεψίος σου Γκόγκους ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ.

Μα θειτσούλα μ', δεν είχα δικίου; Νά κρέν' ίένα χαϊβάν' του άνεμιδάκ' σ' που γαλ'ς τόσου κομπόδιμα για να του κάν'ς σπουδαγμένου «τσιτ» λίες κι ήτανι κανίνας τράγουσ; Φιλώ την δεξιά σ' Οί άνεψίος σου Γκόγκους ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ.

Μα θειτσούλα μ', δεν είχα δικίου; Νά κρέν' ίένα χαϊβάν' του άνεμιδάκ' σ' που γαλ'ς τόσου κομπόδιμα για να του κάν'ς σπουδαγμένου «τσιτ» λίες κι ήτανι κανίνας τράγουσ; Φιλώ την δεξιά σ' Οί άνεψίος σου Γκόγκους ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ.

Μα θειτσούλα μ', δεν είχα δικίου; Νά κρέν' ίένα χαϊβάν' του άνεμιδάκ' σ' που γαλ'ς τόσου κομπόδιμα για να του κάν'ς σπουδαγμένου «τσιτ» λίες κι ήτανι κανίνας τράγουσ; Φιλώ την δεξιά σ' Οί άνεψίος σου Γκόγκους ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ.

Μα θειτσούλα μ', δεν είχα δικίου; Νά κρέν' ίένα χαϊβάν' του άνεμιδάκ' σ' που γαλ'ς τόσου κομπόδιμα για να του κάν'ς σπουδαγμένου «τσιτ» λίες κι ήτανι κανίνας τράγουσ; Φιλώ την δεξιά σ' Οί άνεψίος σου Γκόγκους ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ.

Το άκροατήριό παρατηρούσε τον θαυματοποιό πάνω στη σκηνή με πιασμένη την άναπνοή.

— Και τώρα, είπε ο ύπνωτιστής. Θα κάμω αυτόν τον νέο να ξεχάση ό,τιδήποτε του συνέβη τις έφτά τελευταίες μέρες.

Μόλις όμως άρχισε το μαγικό πειράμα του μια φωνή άκούστηκε από την πλατεία.

— Κάνε τις τρεις μέρες, γιατί την περασμένη έβδομάδα του δάνεισα μια λίρα.

— Τι έχεις και είσαι τόσο στενοχωρημένη; ρώτησε ή μι ά γετόνισσα την άλλη.

— Ό!, έκαμε ή πρώτη. Είναι τόσο άφηρημένος ο άνδρας μου...

Μετά το πρόγευμα μόλις σηκώθηκε από το τραπέζι άφησε ένα πουμπουάρι και κατόπιν όταν τούδωσα το καπέλλο μου άφησε ένα δεύτερο.

— Δεν είναι άνάγκη να στενοχωρηθείς γι' αυτό. Δεν είναι τίποτε. Είναι ή δύναμις της σπυθελιάς.

— Μα αυτό είναι άκριβώς που με στενοχωρεί. Γιατί όταν τούδωσα και το παλτό δεν μουδωσε τίποτε;

Οί δυο γετόνισσες έκαμαν την καθημερινή συζητήσή τους και μεταξύ τών άλλων ή μι ά ρώτησε την άλλη πως περνούσε ή παντρεμένη κόρη της.

— Ό, πολύ καλά. Μένει είτε ή Κα Μπράουν σ' ένα κομψό σπίτι, θαμιάσια επιπλωμένο, έχει μια μικρή κούρσα, πάμπολλες τουαλέτες, μόνον που δεν μπορεί να ύποφέρει τον άνδρα της. Είναι τρομερά τσιγκούνης.

Ο άξιωματικός της ύπηρεσίας.— Έχει κανέναν κανένα παραπόνο;

— Ένας φαντάρος.— Μάλιστα κ. άνθυπολογάε. Κάτι συμβαίνει με την κουρμάνια.

Ο άξιωματικός.— Δεν είναι καλή; Ο φαντάρος.— Δεν ξέρω, αλλά ρεζίλεψε το νόμο της βαρύτητος.

Ο άξιωματικός.— Τι θέλεις να πής;

Ο φαντάρος.— Νά, μολονότι είναι βαρεία σαν μολύβι ώστόσο... δεν πάει κάτω.

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

— Μπορώ να σ' άφήσω να μής αν έπιμένης αλλά θα στενοχωρηθής πολύ. Δεν ύπαρχει κανείς μέσα!...

Ένας λευκός βασιληᾶς τῶν καννιβάλων

Ὁ Τοζόε Καμπρί ὑπῆρξε δίχως ἀμφιβολία ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους τυχοδιώκτες τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἦταν ἓνας θαλασσοπόρος ἄνευ ἀναφορῆς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἦταν ἓνας θαλασσοπόρος ἄνευ ἀναφορῆς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἦταν ἓνας θαλασσοπόρος ἄνευ ἀναφορῆς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Ἦταν ἓνας θαλασσοπόρος ἄνευ ἀναφορῆς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἦταν ἓνας θαλασσοπόρος ἄνευ ἀναφορῆς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἦταν ἓνας θαλασσοπόρος ἄνευ ἀναφορῆς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Ὁ Ζοζέφ Καμπρί μετὰ τὴν ἐπίσημη στολὴ τοῦ Βασιλέως τῆς Νούκα-Χίβα.

Τὸ μικρὸ ὄμως καὶ θαρραλέο ναυτόπουλο ἔδειξε τέτοιον ἥρωισμό στὶς διάφορες ναυμαχίες μὲ τὶς ἐχθρικές φρεγάτες ὥστε ἄρχισε νὰ κινῆ τὸν θαυμασμό τῶν ἀγγέλων κι' ἐγκληματικῶν συντρόφων του. Ἦξερε νὰ χειρίζεται τὸ σπαθὶ καὶ τὸ πιστόλι, ἔρριχνε σὰν τεχνίτης πειρατῆς τὸ γάντζο στὶς φρεγάτες καὶ πρῶτος πηδούσε στὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου πού ἐπεφτε στὰ χέρια του γιὰ νὰ παλέψῃ σῆθος μὲ σῆθος.

Ἐπειτα ἀπὸ δεκαπέντε μῆνες ὄμως, ὁ Ζοζέφ κατάφερε νὰ προσληφθῇ στὸ βασιλικὸ ναυτικὸ καὶ νὰ τραβῆξῃ πρὸς τὸν φουρτουνιασμένον ὠκεανὸ πού νοσταλγοῦσε ἡ καρδιά του. Μὰ ὁ Καμπρί ὅπως ἦταν τολμηρὸς καὶ ρυμκίνδυνος δὲν ἄργησε νὰ μπλέξῃ στὴν ὑπόθεσι τοῦ Κιμπερόν. Πληγωμένος βαρεῖα, συνελήφθη καὶ πάλι καὶ στάλθηκε στὰ βρετανικὰ κάρτεργα. Μὰ κανένας κίνδυνος, καμμιά ἀπειλή, δὲν μπορούσαν νὰ τὸν κάνουν νὰ λησμονήσῃ τὶς αἱματηρὲς περιπέτειες τῆς θάλασσας. Καὶ τὴν 5ην Μαΐου 1795 μπαρκάρησε στὸ καράβι τοῦ Νάιτ. Τὸ μικρὸ αὐτὸ πλοῖο πέρασε ἀπὸ τὸ Κάδιξ, ἔφτασε στὰ νησιά τῆς Φωκίας καὶ τραβῆξε γιὰ τὸν εἰρηνικὸ. Σχυνὰ ὡστόσο θασανίζονταν ἀπὸ ἀγρίες τρικυμίες καὶ θύελλες. Μὰ κι' αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ Καμπρί δὲν εἶχε τύχη. Τὸ καράβι παρεσύρθη ἀπὸ μιά φοβερὴ θύελλα καὶ τὰ μὲν νύχτα ἀκυβέρνητο, ἔπεσε καὶ τσακίσθηκε πάνω σὲ κάτι ἐπικίνδυνες ὑφάλους. Ὅλοι οἱ ἀνθρώποι του ρίχθηκαν γιὰ νὰ σωθοῦν στὴν φουρτουνιασμένη θάλασσα. Ἐν τούτοις οἱ μόνον πού κατάφεραν νὰ γλυτώσουν ἦσαν ὁ Ἄγγλος μάγειρος τοῦ καραβιοῦ κι' ὁ Ζοζέφ Καμπρί. Αὐτοὶ οἱ δύο εἶχαν τὸ κουράγιο νὰ μείνουν εἰκοσιτέσσερις ὥρες στὴ θάλασσα, καλεῖντες μὲ τὰ ἀβυσσαλέα κύματα. Τέλος κατάφεραν μισοπεθαμμένοι νὰ ριχθοῦν στὴν παραλία τοῦ νη-

σιοῦ Νούκα-Χίβα, πού βρίσκεται στὸ ἀρχιπέλαγος τῶν νησιῶν Μαρκησία. Ὅταν συνήλθαν ἀπὸ τὴν λιποθυμία τους εἶδαν κατὰπληκτοὶ ὅτι εἶχαν περικυκλωθεῖ ἀπὸ ἓνα πλῆθος στιγματισμένων ἰθαγενῶν οἱ ὁποῖοι τοὺς ἄρπαξαν στὰ σπιθαμὰ χέρια τους καὶ τοὺς ὠδήγησαν στὸ ἐσωτερικὸ αὐτοῦ τοῦ νησιοῦ, στὸν βασιλέα τους. Ἐκεῖνος διέταξε νὰ τοὺς φυλακίσουν σὲ μιά καλύβα καὶ ν' ἀνάψουν δύο μεγάλες, φωτιές!... Δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία ὅτι εἶχαν πέσει σὲ χέρια καννιβάλων κι' ὅτι θὰ χρησίμευσαν ὡς ὀρεκτικὸ φαγητὸ αὐτοῦ τοῦ ἀπαίσιου βασιλέως. Μὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸν φρικτὸ θάνατο

σὴς τρομερὸ τρόπο ἐξαφάνισε ὅλο τὸ συγγενολοῖ της, ἀκόμη καὶ τοὺς πῖο μακρυνούς συγγενεῖς της!... Ἔτσι ὁ Ζοζέφ Καμπρί ἀπὸ τολμηρὸς πειρατῆς ἔγινε βασιλεὺς τῶν καννιβάλων... Ὁστόσο, πολὺ συχνὰ τὸν βασάνιζε ἡ νοσταλγία τῆς μακρυνῆς πατρίδας του καὶ πολλὰς φορὲς πῆγαινε καὶ στέκονταν στὴν ἄρχαλὴ παραλία κι' ὠνειροπολοῦσε νοσταλγικὰ τὶς παλιὰς δόξες του. Τὰ χρόνια περνοῦσαν ἔτσι σ' αὐτὸ τὸ νησί τῶν καννιβάλων. Ὁστόσο μεταξὺ τῶν δύο «πριγκιπισσῶν» συζύγων, τοῦ Ρόμπερ καὶ τοῦ Καμπρί, ἄρχισε ν' ἀναπτύσσεται ἓνα μεγάλο μίσος. Τὸ ἴδιο εἶχε συμβῆ καὶ στοὺς δύο αὐτοὺς παλῆους συντρόφους. Ὁ Ρόμπερ δὲν εἶχε συγχωρῆσι τὸν Καμπρί πού εἶχε γίνεи αὐτὸς βασιληᾶς γιὰτὶ ἡ γυναίκα του εἶχε φάει ὄλους τοὺς συγγενεῖς της... Τὸ ἴδιο κατόρθωμα θὰ μπορούσε νὰ εἶχε κάνει κι' αὐτὴ ἡ γυναίκα του, ἡ ὀμορφὴ Ἐνο-ο-τε-α-τά.

Ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ἔφτασε στὴ Νούκα-Χίβα τὸ μπρίκι «Ναντιέντα» μὲ ἀποστολὴν ἐπιστημόνων, ἡ ὁποία, κατὰ διαταγὴν τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου Ι, ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ διάφορες ἐπιστημονικὰ παρατηρήσεις στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό. Ὁ ναύαρχος φὸν Κρούστενστεν, ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου, διέταξε νὰ γίνῃ ἀπόβασος στὸ νησί, μὴ φανταζόμενος ὅτι αὐτὸ διοικεῖτο ἤδη ἀπὸ... Ἐθνωπαῖον. Ὁ Ζοζέφ Καμπρί πάλαιψε σάρα πολύ μὲ τὸν ἑαυτὸ του. Ἦθελε ν' ἀκολουθῆσθ τὸν ναύαρχο, μὰ δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ τὸ βασιλικὸ ἀξίωμα του. Τὴν 18ην Μαΐου 1804, ὄμως, μέρα πού ἡ «Ναντιέντα» σήκωσε τὴν ἀγκυρὰ ἀπὸ τὰ νερά αὐτοῦ τοῦ νησιοῦ, ὁ Ζοζέφ Καμπρί ἄφησε τὸν Ρόμπερ διάδοχό του καὶ, ἐγκαταλείποντας τὴν ἀνθρωποφάγο γυναίκα του, καὶ τὰ ἔξῃ θηριόκια τὰ παιδιὰ του, βρέθηκε μέσα στὸ ρωσικὸ πλοῖο καὶ τὴν 26 Ἰουνίου 1817 ἀπεβιβάζετο στὸ Κάλαι. Ὁ βασιλεὺς αὐτὸς τῶν ἀνθρωποφάγων ἔγινε ἔπειτα σὲ λίγο καιρὸ πασίγνωστος. Ὁ ἴδιος ὁ Λουδοβίκος 18ος τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τὸν ἔκανε πριγκιπῆ καὶ διοικητὴ αὐτοῦ τοῦ νησιοῦ, τὸ ὁποῖο εἶχε... προσαρτήσῃ στὴ Γαλλία. Μὰ ἡ βασιλικὴ ὑπόσχεσις ἔμεινε μόνον ὑπόσχεσις. Ἔτσι ὁ Καμπρί σιγα-σιγα ἐξαχάσθηκε ἀπ' ὄλους. Κανεὶς δὲν τοῦ ἔδινε οὔτε τὰ χρήματα πού χρειαζόταν γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ νησί του καὶ νὰ ἰδῇ τὴν γυναίκα του καὶ τὰ παιδιὰ του. Κι' ὁ Ζοζέφ Καμπρί πέθανε τέλος ἀρρωστος καὶ πεινασμένος, στὴν πατρίδα του, αὐτὸς ὁ πῖο πασίγνωστος κούρσαρος, ὁ βασιληᾶς τῶν ἀνθρωποφάγων κι' ὁ σύζυγος μιᾶς γυναίκας πού... ἔφαγε ὄλους τοὺς συγγενεῖς της γιὰ νὰ τὸν κάμῃ κύριο τοῦ λαοῦ της καὶ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ τὴν ἀγάπην της.

Μ. Κ.

Τὸ ἐγκλημα τῆς Μαντάμ Ντεμαγύ

Ἐνα δραματικὸ διήγημα τῆς Μαρσέλ Βιοῦ

Ἐκείνο τὸ πρωὶ ἡ αἰθουσα τοῦ δικαστηρίου ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτη. Ὅλη ἡ καλλίτερη κοινωνία τοῦ Παρισιοῦ βρισκόταν ἐκεῖ. Ἡ δίκη ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα. Μιά γυναίκα νέα, κομψή, ὀμορφὴ καὶ πολὺ πλούσια εἶχε σκοτώσει τὸν ἄνδρα της τὴν ὥρα πού κοιμόταν, καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε πού ἔπρεπε νὰ ἀναζητηθοῦν οἱ λόγοι πού ἔσπρωξαν τὴν νεαρὴ γυναίκα σ' αὐτὸ τὸ ἐγκλημα. Τὰ ἐλατήρια τοῦ ἐγκλήματος ἦσαν ἀκόμη πῖο μυστηριώδη ἐφ' ὅσον ἡ κατηγορουμένη κρατοῦσε μιά στάση πολὺ περιεργή. Δὲν μιλοῦσε καθόλου, δὲν ἤθελε νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτὸ της, καὶ ἔφευγε ἐντελῶς ἀσυγκίνητη. Διάφοροι γνωστοὶ τοῦ ζευγαριοῦ εἶχαν ὡστόσο παρουσιασθῆ γιὰ νὰ καταθέσουν ἐντελῶς αὐθόρμητα τὶς ἔξορα. Ὅλοι σθεδὸν εἶχαν πῆ τὰ ἴδια πράγματα. Ὁ Ἐρρίκος Ντεμαγύ, τὸ θύμα, ἦταν τίμιος καὶ εὐσυνείδητος ἀνθρώπος, καὶ σύζυγος ἀφωσιωμένος. Ἦταν βέβαια ἀλήθεια πὸς ὁ ἄνδρας εἶχε ἀρκετὲς περιπέτειες, ἀλλὰ τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν ἦταν εἰς βάρος του. Γιατὶ ἡ κ. Ντεμαγύ μολονότι ἦταν μιά τίμια σύζυγος δὲν ἀγαποῦσε τὸν ἄνδρα της. Τὸν ἀνεχόταν ἀπλῶς, καὶ τὸ δυστυχισμένο θύμα ὑπέφερε πολὺ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν ψυχρότητα της. Ἡ ζωὴ του μαζί της ἦταν ἀληθινὸ μαρτύριο. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ εἶχε βεβαιωθῆ ἀκόμα κι' ἀπ' τὸ ἰδιαιτερο ἡμερολόγιο τοῦ νεκροῦ πού βρέθηκε ὅστερα ἀπ' τὶς ἔρευνες πού ἔκανε ἡ ἀστυνομία κρυμμένο στὸ κλειδωμένο συρτάρι τοῦ γραφείου του. Μιά παλὰ φίλη τῆς κατηγορουμένης κατέθεσε στὴν ἀνάκριση πὸς ἡ κ. Ντεμαγύ προ-πολὺ μὲ τὸν ἄνδρα πού εἶχε ὀλοφονῆσει ἦταν ἀρραβωνιασμένη μ' ἓνα φίλο τοῦ θύματος. Ὁ νέος αὐτὸς εἶχε πνιγθῆ ἐπιστρέφοντας ἀπὸ ἓνα ταξίδι του στὴν Ἀφρικὴ ἀκριβῶς τὶς παραμονὲς τοῦ γάμου του μὲ τὴν κατηγορουμένη. Ἐνα κῦμα τὸν εἶχε ἀρπάξει ἔξωφρα μιά θεαλλώδη νύχτα. Ὑστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, ἡ νέα ἄλλαξε πολὺ. Ἐγινε ἀδιάφορη γιὰ ὄλους καὶ γιὰ ὄλα, σχεδὸν μισάνθρωπη. Ἀφοῦ πέρασαν ὄμως δύο χρόνια, ἡ κατηγορουμένη παντρεύθηκε τὸν στενὸ φίλο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της, τὸ σημερινὸ θύμα της, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ της κατάστασις ἔμεινε ἡ ἴδια καὶ μετὰ τὸ γάμο της.

—Κατηγορουμένη... γιὰ τελευταία φορὰ σὲ διατάσσω νὰ διωλογήσῃς τὰ ἐλατήρια πού σὲ ἔσπρωξαν σ' αὐτὸ τὸ φινιτὸ ἐγκλημα! φώναξε ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου μὲ αὐστηρὸ ἔφος. Ἡ κατηγορουμένη ὄμως καὶ πάλι φάνηκε ἀδιάφορη. Τὸ γλωσσὸ ὄρατο της πρόσπο φαινόταν ἀκόμη πῖο γλωσσὸ μὲς τὸ μαῦρο πένθιμο φόρεμά της, καὶ τὰ μάτια της ἀστράψαν παράξενα κάτω ἀπ' τὸ μὲρο τοῦ καπέλλου της. Κύταξε τὸν πρόεδρο κατὰμματα καὶ τὰ χεῖλη της πού τρεκυλίαναν μιά στιγμὴ μόνον, δὲν πρόφεραν παρὰ δύο φράσεις: —Καταδικάστε με σὲ θάνατο... Ὅμο-λογῶ πὸς ἐσκότωσα τὸν ἄνδρα μου χωρὶς κανένα λόγο...

Τὸ ἀκροατήριον ἔμεινε κατὰπληκτο, καὶ οἱ ἔνορκοι ἀπεσώρθησαν στενωχωρημένοι. Παρ' ὄλο τὸ ἀκατανόητο ἐγκλημα τῆς ἦταν φανερὸ πὸς ἡ κατηγορουμένη εἶχε κερδίσει κάποια συμπάθεια... —Κατηγορουμένη... καταδικάζεσαι σὲ ἰσθμία δεσμά... Ἐναφώνησε ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἐπιστρέφοντας στὴν ἔδρα του.

πολὺ... Λίγες ὄρες μόλις τὴν χώριζαν ἀπ' τὸ θάνατο. Οἱ ἀδελφὲς θέλησαν νὰ τῆς θυμίσουν τὰ θρησκευτικὰ της καθήκοντα. —Πρέπει νὰ ἐξομολογηθῆς κόρη μου, μουρμούρισε ὁ γέρο παπὰς πού ἔφθασε σὲ λίγο μὲ τὴν Θεῖα Μετάληψη. Ἡ καταδικασμένη φάνηκε σὰν νὰ μὴν ἀκούσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ τουλάχιστον σὰν νὰ μὴν κατάλαβε τὸν γέρο παπὰ μὲ τὸ μελαγχολικὸ, ἀφηρημένον καὶ σβημένο βλέμμα της καὶ τὰ χεῖλη της ἔμειναν κλειστά, γεμάτα μυστήριον... Ὁ γέρος παπὰς ἔφυγε ρίχνοντας στὴν φτωχὴ ἐτοιμοθάνατη ἓνα βλέμμα γεμάτο συμπάθεια καὶ ἐπιείκεια... Ἡ νύχτα προωροῦσε. Μιά νύχτα παγωμένη πού τῦλιγε τὸ Παρίσι στὴ βαρεῖα οὐμίγλη της. Οἱ ἀρρωστες κομώματα βαθεῖα, ὄταν ἔσανικὰ ζῦπνησαν μὲ μιά ἀίσθησι ἀνατοχίλας καταλάβαιναν πὸς ὁ θάνατος τριγυροῦσε γύρω τους. Λυγμοί, στεναγμοὶ καὶ ψιθυρίσματα γέμιζαν τώρα τὸ θάλαμο τοῦ νοσοκομείου πού νοσηλεύονταν οἱ ἀρρωστες τῆς φυλακῆς. —Ἔτις τὸ 78... παραμιλάει... μουρμούρισε ἡ ἀδελφὴ τῆς νύχτας στὶς ἀρρωστες. —Κακόμοιρη γυναίκα!... ἀναστενάξαν οἱ συγκατάδικες τῆς Μαντάμ Ντεμαγύ. Μερικὲς ἄρχισαν νὰ κλαῖνε συντροφεύοντας τὴν δυστυχισμένη στὸν πόνον της... —Ζάν! φώναξε ἔξωφρα ἡ κυρία Ντεμαγύ, πού ὁ θάνατος νικούσε ἐπὶ τῆ-

λους την έπιμονή της κι' έπαιρνε πολύ εύκολα το μυστικό που τόσα χρόνια δεν κατάφεραν να της κλέψουν οι άνθρακοι, μ' όλες τις έρευνες και τις ανακρίσεις της «δικαιοσύνης τους». Ζάν... αγαπημένη μου! Έργεσαι επί τέλους! Μίλησέ μου, άγάπη μου... μίλησέ μου... πές μου πώς δεν είναι αλήθεια όσα μου είπε ο Άνρύ... Πές μου πώς μου είπε ψέμματα... Πώς σε συκοφαντούσε ο άθλιος... Δεν είναι έτσι αγαπημένη μου;

Τò έγκλημα τής Μαντάμ Ντεμαγύ

άδύνατο να πιστέψω ένα τέτοιο πράγμα. Κύτταξα τò «Νέγκρο» ήρεμα ξεγνοιασता, και περιμένα με βεβαιότητα πώς από στιγμή σε στιγμή θάσκαγε στα γέλοια, λέγοντας πώς όλα αυτά δεν ήταν παρά ένα άσκημο άστειο, κι, έσθ' όλο ξεπροβέβελνες ξαφνικά από την πόρτα τής σάλλας να με γεμίσεις με φίλια.

»Πέρασε ένας χρόνος... Άλλοίμονο... σ' αυτό τò διάστημα άρχισα πιά να πιστεύω στην τρομερή δυστυχία μου... Ήταν ένας φρικτός εφιάλτης... Μιά ώρα άπαίσια. Όπως μου φαινόταν κι' όλη μου ή ζωή... Ύστερ' από λίγο ó πόνος ήμέρευε. Χωρίς να σβύση... Σ' αυτή τή φοικη περίοδο τής ζωής μου, ó Έρρίκος ήταν ó μόνος άνθρωπος που έβλεπα... Μιλούσα μαζί του όρες όλόκληρες για σένα... Τού ζητούσα να μου διηγήται έπεισόδια τής μαθητικής και τής φιλικής σας ζωής... Με παρηγορούσε: «Ύστερα από δυό χρόνια μου ζήτησε να γίνω γυναίκα του. Τού έξήγησα πώς σ' αγαπούσα πάντα Ζάν μου, πώς δεν θα έπαυα ποτέ σ' αγαπώ... πώς ή καρδιά μου ήταν για πάντα ραγισμένη, και δεν θα υποσούσα να τόν αγαπήσω ποτέ... Μου άπάντησε πώς αυτά όλα δεν ήταν λόγοι ν' άρνηθώ τò γάμο μαζί του. Μεταξύ μας δεν θα ύπήρχε τò πάθος τού έρωτα. Άπλωσ' μία στοργή, μία φίλια, και ή ανάνησή σου που μάς ήταν τόσο αγαπητή...

»Ύστερα από τò γάμο που τόν Έρρίκο κατάλαβα άκόμα καλύτερα πόσο είχα δίκιο να διστάζω να γίνω γυναίκα του... Ναί... σ' αγαπούσα πολύ, Ζάν μου... Σ' αγαπούσα για πάντα, για πάντα... ήταν άδύνατο να σε ξεχάσω! Ό Έρρίκος τò κατάλαβαν κι' αυτός κι' ήταν τρομερά ζηλιάρης. Ένα ιδανικό που δεν προλαβαίνει να γίνη πραγματικότητα δεν πεθαίνει πάντα, Ζάν μου... Κι' αυτό τò «ιδανικό» ήσουν εσύ... Άπεναντίας, ó Έρρίκος ήταν ή πραγματικότητα τής ζωής μου. Τρώγαμε, κοιμόμαστε, ζούσαμε διαρκώς μαζί, κι' όμως δεν ήμασταν παρά δυό ξένοι... δυό άδιάφοροι άνθρωποι. Δεν είχαμε παιδιά κι' αυτό μεγάλωνε άκόμη περισσότερο τò κενό τής ζωής μας...

»Ζάν! Ζάν! Οι λυγμοί τής έτοιμοθάνατης γέμισαν και πάλι την αίθουσα... Η νύχτα πλησίαζε στο τέλος της, μά ó ουρανός ήταν κατασκότεινος... μία άστραπή έσκισε ξαφνικά τò σκοτάδι κι' οι βροντές, δυνατές, ύπόκωφες, έκαναν τά τζάμια να τρίζουν. Ό βορρηάς ούρλιαζε. Έξω τά γυνά έδεντρα τού δρόμου λυγίζαν άδύνατα στο τρελλό του φύσημα.

—Ζάν! Ξαναφώναξε ή έτοιμοθάνατη με φωνή σπαρακτική. Ζάν! άκουσε, αγαπημένη μου... Ήταν μία νύχτα που ή θύελλα έσποδσε έτσι τρομερή, όπως τώρα, ή άπαίσια εκείνη νύχτα που ó Έρρίκος μου είπε... Μ' άς σου τά πω όλα απ' την άρχή, αγαπημένη μου... Είχαμε γυρίσει απ' έξω, μόλις είχαμε φάει στο ρεστοράν, κι' ó Έρρίκος μου φαινόταν λιγάκι μεθυμένος. Με είχα τραβήξει βάνουσα απ' τò χέρι λέγοντάς μου με θυμό... Έμπρός Άννέτα! άς γυρίσουμε στο σπίτι μας...

ξέν άντέγω πιά σ' αυτή την κωμωδία. Πάμε... Τόν ύπάκουσα, και μπήκα στο ταξί μ' άδιαφορία. Έτοιμαζόμουν να κοιμηθώ, όταν, ξαφνικά, έκείνος με πλησίασε, και σφιγγοντάς μου τούς ώμους μου φώναξε με φωνή προσταχτική. «Φίλησέ με, Άννέτα! Φίλησέ με άμέσως γρήγορα! Άκουσε; Φίλησέ με και κύτταξέ με! Είμαι έγώ ó «Έρρίκος», ó άντρας σου αυτός που σ' άγκαλιάζει... Δεν είμαι ó Ζάν, άκουσε; Κύτταξέ με καλά! Δεν είμαι ó Ζάν σου!» Μου μιλούσε με ύφος παράφορο, με βλέμμα τρελλού... Μιλώντας μου έτσι, μου άνοιξε με τή βία τά βλέφαρα και κόλλησε τò στόμα του στο δικό μου... Ύστερα ξαφνικά έγινε κατακόκκινος σαν ναχε πάθει συμφορηση. «Φύγε! μούγκρισε με θυμό, φύγε!» «Είσαι μεθυμένος, Έρρίκο; μουρμούρισα μηχανικά. Πήγαινε να ρίξεις κρύο νερό στο κεφάλι σου...» «Έγινε σαν μαϊνακός... Πάψε... Πάψε... Έγινε σαν μαϊνακός... Πάψε... Πάψε... Ά! καταραμένο πλάσμα... καταραμένη γυναίκα... Καλά τò φανταζόμουν... Δεν έχεις την παραμικρή συμπάθεια για τόν άνδρα σου... για μένα... για μένα πού... Έκείνον! Μόνον εκείνον αγαπήσες, μονάχα τò Ζάν θ' αγαπάς πάντα... Έκείνος σου χάρισε ένα τριαντάφυλλο και τόν ευχαριστούσες σαν να σου είχε χάρισει τόν Παράδεισο... Σου πρόσφερε ένα κουτί σοκολατκια και γελούσες σαν μικρό παιδί... Άλλά έγώ... Ά! έγώ, ó άνδρας σου μπορώ να σου προσφέρω τά άκριβότερα στολίδια, τò έκλεκτότερο δώρα, χωρίς να τούς ρίξεις ούτε μία ματιά... Είναι τò ίδιο σαν να μην σουδωσα τίποτα...

»Άλληθινά. Είχε δίκιο... Τò πρωτό εκείνο ίσια-ίσια μου είχε προσφέρει ένα θαυμασίο κολλίε, χωρίς σχεδόν να τόν ευχαριστήσω. Δεν έδειχνα κανένα ένδιαφέρον για στολίδια και για τουαλέτες από τότε που σ' έχασα, Ζάν μου... Καταλαβαίνεις τò λάθος μου; Προσπάθησα να τού κατευάσω λιγάκι τά νεύρα. «Έρρίκο...» μουρμούρισα πηγαίνοντας κοντά του. Άλλά αυτός με ξανάσπρωξε με δύναμη... Άλλά γιατί όλα αυτά λοιπόν; σάναξε με τò ίδιο παράφορο ύφος του. Γιατί; Τι σημαίνει άν ó Ζάν ήταν άδύνατος κι' έγώ δεν είμαι; Η ψυχή είναι τò πάν... Η όμορφιά... ή όμορφιά... Άχ... κουτό πλάσμα... Η όμορφιά δεν είναι παρά μία παγίδα, μία μάσκα τού Σατανά... Ναί! Ναί! Η μέγιστη νομίζεις ότι ó Ζάν σου ήταν τήπιος όπως τόν φανταζόσουν στα ώραία σου δεινείρα; Άχ! κουτό πλάσμα! Έ! λοιπόν όχι! Όχι! μάθε πώς ήταν ένας έκείνος... ένας έκφυλος, ένας τιποτένιος... και δεν μετάνοιωσα ποτέ που τόν έσπρωξα εκείνη τή νύχτα σ' άφρισμένα κύματα... Ναί! Τι κάνεις αυτά τά μούτρα; Έγώ τόν σκότωσα... Ήταν σου λέω ένα κτήνος! Πιστέψέ με Άννέτα... Ένα σωστό κτήνος και τίποτε περισσότερο! Συλλογίσου μονάχα πώς σχορπούσε τά έρωτικά σου γράμματα, πώς τά έδειχνε δεξιά κι' άριστερά και τά διάβαζαν όλοι οι φίλοι του γελώντας!... Ναί! ναί! θέλω να ή υποφέρης όπως ύπέφερα κι' έγώ, όταν έβλεπα σε τι άνάξιο και συγμερό πρόσωπο έστελνες τά ώραία, τά φλογερά έκείνα λόγια... Διάβατα τής έρωτικές φράσεις σου, τις άποστηθίζα, κι' αναντίχιαζα σαν νάταν για μένα...

»Η φωτογραφία σου ήταν πεταμένη τότε έδώ πότε έκει... Μία μέρα που τού τò είπα με γλυκό τρόπο έσκασε στα γέλοια... Ξέρεις... μου άπάντησε

Ύστερα δεν μου άρέσουν παρά μονάχα οι γυναίκες τύπου Ρομίμπεν, κι' όποσο πάω να παντρευτώ μία μικρή σβύνατη σαν επαγέτο... Ένα σακκούλι με καρφιά!... Άλλά γιατί τήν παίρνεις, λοιπόν, Ζάν; τόν ρώτησα ξαφνιασμένος. «Αγαπητέ μου, μουρμούρισε με τά μούτρα καταβασμένα. Πρωτοú ó πατέρας σου μου δώση αυτή τή θέση, τήν έπαιρνα για τήν προίκα της και γιατί ή οικογενεία της είναι άριστοκρατική και έχει πολλές σχέςεις σημαντικές, καταλαβαίνεις... μου χρειαζόταν ύποστήριξη και ó γάμος αυτός ήταν χρήσιμος. Έπειτα ή νέα δεν είναι βέβαια ó «τύπος μου», όπως ξέρεις, είναι όμως όμορφη με τò γούστο τò σημερινό... Είναι κομψή, μορφωμένη και είναι πολλοί, πάρα πολλοί που τήν γλυκοκουττάζουν... Είναι τόσο σπουδαίο πράγμα ή έπιρροή μιας όμορφης γυναίκας...»

»Ω Ζάν!... Ζάν μου! Τόν κύτταξα σαν τρελλή... μουρμούριζα με πείσμα «Όχι! Όχι! Δεν είναι αλήθεια! Όχι! Όχι! Πάψε Έρρίκο! Για τώνωμα τού Θεού, σώπασε Έρρίκο». Άλλά έκείνος γέλασε σάρκαστικά, μοχθηρά, κι' έξακολούθησε με φωνή γεμάτη κακία: «Ναί! Ναί! Είναι αλήθεια! Θέλω να τά μάθης όλα! Όλα. Θέλω να υποφέρης κι' έσθ' απ' τόν περιφρονημένο σου έρωτα όπως ύπέφερα έγώ, έξ αίτίας σου. Στο γυρισμό μας, στο καράβι που θά μάς ξανάφερνε στη Γαλλία, τόν είδα που άρχισε να φλερτάρη μία όμορφη έπιβάτιδα. Κατά τή νύχτα, μου ζήτησε να τού παραωσήσω τήν καμπίνα και — μοιραζόμεσταν τήν ίδια καμπίνα — ως τά ημερώματα για να δεγθώ τήν καινούργια του κατάκτηση... Δεν ξέρω γιατί αυτό τò πράγμα μου ανέβασε όλο τò αίμα στο κεφάλι. Τρέμοντας από θυμό, τού είπα πώς αυτό δεν ήταε καθόλου τίμιο έκ μέρους του. Νά έχη μία έρωμενη, ενδ' μόλις τέσσερις νύχτες τον χωρίζαν απ' τήν ώρα τού γάμου σας. Με κύτταξε με πείσμα... «Άκουσε, μου άπάντησε, με ξέρεις μου φαίνεται άρκετά καλά... Είμαι γερός, δυνατός... τοιμηρός και... έγω μεγάλο στρώμα!... Καταλαβαίνεις... Ό γάμος μου δεν θα μ' έμποδισή ποτέ να χρησιμοποιήσω όλα αυτά! κι' άρχισε να γελά πρόθυγα... Έγινε πώς πνιγόμουν, τόσο μεγάλη ήταν ή άγανάκτησή μου... Για μία στιγμή σε φαντάστηκα... σε είδα μπροστά μου με τò ώραίο σου έγγελικό πρόσωπο... Τò λεπτό χαριτωμένο σου σώμα... Σε σκέφθηκα να τέρτεις στην άγκαλιά αυτού τού τυχοδιώκτη, αυτού τού κτήνου που θά σε μάραине με τά βρώμικα γάδια του... Που θα σ' έκανε δυστυχισμένη για όλη σου τή ζωή...

»Ενοιωθα τò μυαλό μου να θολώνη... Ήταν μία στιγμή τρέλλας... καταστροφής... σαν σ' όνειρο θυμούμαι άκόμα πώς τόν άκουα να φωνάζει έτσι καθώς γκρεμίζοντας στη θάλασσα... «Έρρίκο, ...τρελλάθηκες!;!».

»Όταν συνήρθα απ' τήν άναίσθησία μου, ó Έρρίκος είχε πιά φύγει από κοντά μου. Για μία στιγμή είχα γάσει κάθε άίσθηση τής ζωής. Ύστερα! ξαφνικά άρχισα να κλαίω ξεφανίζοντας άκόμα σαν τρελλή: «Όχι! Όχι! Όχι! Είναι ψέμμα! Είναι ψέμμα! Έρρίκο μου, πώς μου είπες ψέμμα!

Κλαίγοντας έτσι, έτρεξα στην κάμαρα τού άντρός μου... Ό Έρρίκος κοιμόταν βαρεία. Κάπου-κάπου στεναγμοί τάραξαν τόν ύπνο του... Έγειρα πάνω του σαν τρελλή... Έρρίκο!... Έρρίκο... τόν παρεκάλεσα, πές μου πώς

ήταν ψέμματα... Πές μου πώς ó Ζάν μ' αγαπούσε... Έρρίκο, λυπήσου με! Δεν θα μπορέσω να ζήσω πιά μ' αυτό τò φριχτό εφιάλτη! Μίλησέ μου, Έρρίκο! Πές μου πώς ó Ζάν μ' αγαπούσε... Δέ με νοιάζει τόσο γιατί τόν σκότωσες... αλλά πές μου πώς μ' αγαπούσε! Θά σου συγχωρήσω τόν θάνατό του, Έρρίκο... αλλά όχι αυτό, όχι αυτό!...

Αυτός άνοιξε τά μάτια του, με κύτταξε σαν να μην καταλάβαινε στην άρχή τί τού λέγω. Ύστερα σαν να θυμήθηκε, μουρμούρισε σιγά, με μία έκφραση γεμάτη όκτο:

—Όχι, Άννέ!... Άλλοίμονο... Πρέπει να τού πάρης άπόφαση... Ό,τι σου είπα, είναι αλήθεια!...

—Όρκίσου! Όρκίσου! Όρκίσου! φώναζα σαν τρελλή.

—Σου όρκίζομαι στην ζωή τής μητέρας μου, είπα θλιβερά. Όσα σου είπα είναι αλήθεια...

—Δολοφόνε! Δολοφόνε!... —Καυμένη Άννέτα... Άννέτα μου... Δεν πρόλαβε ν' άποτελειώση... Άδειασα όλες τις σφαίρες τού ρεβόλβερ, άπάνω του! Ά! ήταν τόση ή άπελπισία μου, ή λύσσα, ή τρέλλα μου, που κι' όταν άκόμα δεν ύπήρχαν σφαίρες στο ρεβόλβερ, έγώ έξακολουούσα να τραβώ τή σκανδάλη...

—Δολοφόνε! Δολοφόνε! Δολοφόνε! φώναζα σαν θηρίο. Δολοφόνε, πλήρωσε λοιπόν τώρα τò έγκλημά σου!

—Ζάν! Ζάν μου! ψιθύρισε τώρα με φωνή τρυφερή και παραπονιαρική ή έτοιμοθάνατη. Ναί! τόν σκότωσα! Έκδικήθηκα τò θάνατό σου, Ζάν μου!... Όχι! μην νομίσω κανείς πώς μετανοώ! Όχι! Χίλιες φορές όχι! Θά τόν ξανασκότωσα έκατό φορές... έκατό χιλιάδες φορές για να έκδικηθώ τò θάνατό σου και τò συντριμμένο μου δεινείο!... Ζάν! Ζάν! Ζάν!... αγαπημένη μου...

»Η «άδελφή» πλησίασε με τά μάτια δακρυβρέκτα στο νεκρικό κρεβάτι τού άριθ. 78... Σιγά, σχεδόν εδλαβτικά, έκλεισε τά όλάνοιχτα βλέφαρα τής πεθαμμένης... Γύρω, στα κρεβάτια τους, οι άρρωστες έκλαιγαν σιωπηλά...

ΜΑΡΣΕΛ ΒΙΟΥ

ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ

—Και δεν σε στενοχωρεί που φορείς παπούτσια τρύπια; —Άπεναντίας! Με διευκολύνει πολύ. Δεν είμαι ύποχρεωμένος να τά βγάλω για να κόβω τή νύχιά μου!

Θ' ΑΚΟΥΣΕ Κ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ό Μέγας Ναπολέων, ó δαιμόνιος αυτός άνθρωπος δεν ήταν μόνον καλός στρατηγός αλλά και πνευματώδης άνθρωπος.

Κάποτε είχε πάει με τήν Ίωσηφίνα στο θέατρον για να δη τήν τραγωδία τού φίλου του μαρκησιού Β... Τò έργον όμως ήταν τόσο μονότονο, ώστε αναγκάστηκε στη δεύτερη πράξη να σηκωθεί να φύγη.

Καθώς έβγαине είδε στη πόρτα ένα θυρωρό να κοιμάται όποτε γυρίζει και λέγει στην Ίωσηφίνα:

—Για δές, κ' αυτός ó καυμένος, θά άκουσε και γι' αυτό τόν πήρε ó ύπνος...

ΑΣ ΜΑΣ ΤΡΑΒΗΞΗ ΜΙΑ ΚΑΝΟΝΙΑ Ο ΚΥΡΙΟΣ

Κάποτε, ó υιός Δουμάς, που φημίζεται για τήν έτοιμότητα τού πνευμάτός του είχε προσκληθί σ' ένα φιλικό γεύμα. Στα έπιδόρπια όλοι οι συνδαιτημόνες τόν παρεκάλεσαν να πη κάτι για να φαιδρήνη ή συντροφία. Όμολογουμένως ή άπαίτηση αυτή κρήθηκε όπο τόν υιόν Δουμά ως ύπερβολική και όχι μόνον δεν άπάντησε άμέσως αλλά έκανε μάλιστα πώς δεν κατάλαβαινε.

Η οικοδέσποινα όμως πούχε περισσότερο θάρρος μαζί του τού ξανάτε:

Έλατε δά πήτε μας μία όμορφη φράση, μία λέξη σας μόνον. Έσείς δά ξέρετε τόσο όμορφα λόγια άφοú είναι και τò έπάγγελμά σας.

—Άν είναι έτσι, λέγει τότε, ó υιός Δουμάς, τότε μάλιστα, αλλά με τόν όρο ότι και οι άλλοι κύριοι θά πούν κάτι από τò έπάγγελμά τους, δείχνοντας δέ ένα λογαό τού πυροβολικού που καθόνταν πλάι τού πρόσθεσε:

—Άς άρχισή πρώτα ó κύριος λοχαγός, να μάς τραβήξη, μία κανονιά κ' άμέσως θά πω κ' έγώ...

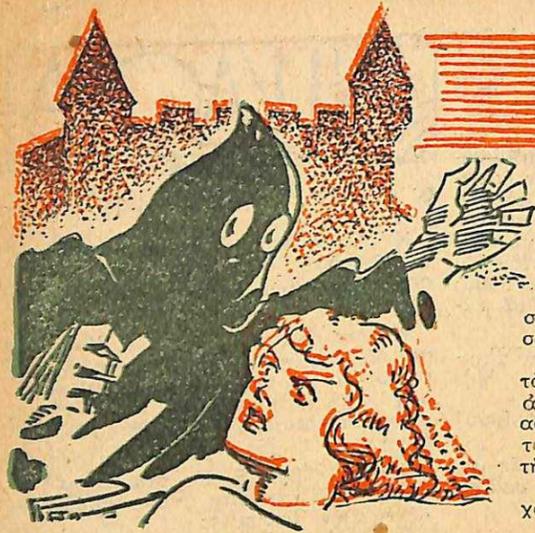
Ο ΝΟΙΚΑΡΗΣ ΠΟΥ ΘΑ ΕΚΑΝΕ ΚΡΟΤΟ

Τήν εποχή που ó διάσημος Ρενάν είχε δημοσιεύσει τήν Βιογραφία του Χριστού, που έκανε τόσο κρότο ζήτησε να νοικιάση ένα διαμέρισμα. Ύστερα από πολλές περιπλανήσεις βρήκε ένα καλό σπιτάκι υπό τόν όρωναύια ήουχος νοικοκύρης. Ό Ρενάν τò υπεσχέθη, ή συμφωνία κλείστηκε, τò νοίκιασε κ' είπε στον νοικοκύρη πώς τήν άλλη μέρα θά κουβαλούσε.

Πράγματι νωρίς, νωρίς τήν άλλη μέρα ó Ρενάν έφερε τά πράγματά του.

Όμως μόλις έκανε να μπή ό νέος ιδιοκτήτης άνθρωπος άπλοικός που είχε λάβει πληροφορίες για τò Ρενάν τόν σωματίησε και είπε:

—Δυστυχώς κύριε έμαθα πώς είσαστε άνθρωπος που κάνει πολύ κρότο κι' έγώ σας είπα πώς σ' άνθρώπους πολυκρότους δεν νοικιάζω διαμερίσματα.

Η Νύφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ουίνθωρπ Γάλτον, διήθνη ένα από τα μεγαλύτερα εργοστάσια πολεμικών όπλων της Αμερικής. Από και πρωτόγονο όπλο, επί των ημερών του ίδιου του, Ένοχ Γάλτον το εργοστάσιο είχε γίνει χάρη εις την δραστηριότητα και την ιδιοφυία του Ουίνθωρπ Γάλτον ένα άπειρο συγκρότημα κτιρίων, πάνω από το οποίο σε κάποια απόσταση και πάνω σ' ένα ύψωμα, δέσποζε η κατοικία του εργοστασιαρχου, ένας αληθινός πύργος μεσαιωνικός, στον οποίο έμενε αυτός με την κόρη του Νόρα τον χημικό του Χάρβεϋ Γκρέχαμ και τον οικονομό του Τζών. Ο κ. Γάλτον είχε και κάτι στενοίς συγγενείς, τον Έρζα, την Νοεμή και τον Χάινες, οι οποίοι ενδιαφέροντο επίσης για τις εργασίες του. Εκείνη την ημέρα, ο Γάλτον είχε καλέσει εντάτως τους συγγενείς του στον πύργο για να τους ανακινώσιν κάτι το σπουδαίο. Επρόκειτο για την διατήρησή του στην διεύθυνση του εργοστασίου. Την ίδια μέρα, ένα μυστηριώδες χέρι άφηνει ένα απειλητικό γράμμα στο χόλι του πύργου, με το οποίο ειδοποιείτο ο όπλοβιομήχανος ότι έπρεπε να σκεφθῆ και να αφήσῃ την διεύθυνση του εργοστασίου σ' εκείνον στον οποίο δικαιωματικώς ανήκε άλλως ήταν χαμένος. Ο κ. Γάλτον ταράσσεται αλλά δεν θέλει και να φανερωθῆ. Βεβαιώνεται πρώτα ότι το μυστικό πέρασμα που ώδηγούσε από το γραφείο του στην αυλή του κτιρίου ήταν εν τάξει και κατόπι πηγαίνει να βρῆ τὸν χημικὸ Γκρέχαμ για να του ζητήσῃ την γνώμη του. Συμφωνοῦν να τοποθετηθῆ φρουρά από ανθρώπους του εργοστασίου δλόγυρα στον πύργο με την έντολή να συλλάβῃ τὸν πρώτο ὑπόπτο που θὰ ἐβλεπε να βγαίνῃ από τὸν πύργο, καὶ ὁ κ. Γάλτον κατεβαίνει στην αίθουσα όπου ἦδη τὸν περιμέναν οἱ συγγενεὶς του γιὰ τὸ οἰκονομικὸ συμβούλιο.

20N

Καὶ τὰ δύο αὐτὰ εἶναι πολὺ σωστά, Νοεμή, εἶπεν ὁ κ. Γάλτον στρεφόμενος πρὸς τὴν ἐκ δεξιῶν σύνεδρον, ἀλλὰ δὲν πρέπει ποτὲ να ξεχνᾶμε ὅτι εἴμεθα ἄνθρωποι καὶ ὡς ἄνθρωποι ὑποκειμεθα σ' ὁσες τις ἰδιοτροπίες τῆς φύσεως καὶ τῆς μοίρας, γιὰ νὰ τὴν ἀναφέρω καὶ αὐ-

τήν, καὶ ἄς μὴν εἶμαι διόλου μοιρολάτρης. Λοιπόν, πήρα τὴν ἀπόφασή μου, καὶ σὰς φώναξα σήμερα ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς τὴν ἀνακινώσω....
 Ο κ. Γάλτον σάπασε πάλι καὶ τὸ βλέμμα του, ἐρευνητικὸ, πῆγε ἀπὸ τὸ ἕνα μέλος τῆς οικογενείας του σὸ ἄλλο. Ὅλοι τὸν κύττοζαν στὰ μάτια με ἐντεταμένη τὴν προσοχή.
 Ἰκανοποιημένος ὁ όπλοβιομήχανος συνέχισε:
 — Λοιπόν, ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι: καὶ ἡ κόρη μου νὰ με διαδεθῆ στην διεύθυνση τῶν ἐργασιῶν μου, καὶ οἱ οἰκονομικαὶς μας παραδόσεις νὰ μείνουν σεβαστῆς. Ὁ καλλιτέρας δὲ τρόπος κατὰ τὴν γνώμη μου, γιὰ νὰ συμβιβασθοῦν τὰ δύο αὐτὰ, εἶναι νὰ παντρεύω τὴν κόρη μου με ἕναν Γάλτον....
 Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Χάινες, ὁ εργοστασιαρχος, προσέθεσε:
 — Ὁ Γάλτον αὐτὸς εἶσαι ἐσύ, ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ!...
 Ἡ ἀπροσδόκητη αὐτὴ δήλωσις ἔκαμε τὸν Ἐρτζα νὰ τιναχθῆ ἀπὸ τὴν θέση του. Τὰ μάτια του πετοῦσαν ἀστραπές, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του γινόταν κατακόκκινο. Ἦταν ἕτοιμος νὰ μιλήσῃ, ὅταν τὸν πρόλαβε ἡ Νόρα. Κατακόκκινη καὶ αὐτὴ σηκώθηκε καὶ εἶπε, ἀπευθυνόμενη πρὸς τὸν πατέρα της:
 — Μὲ συγχωρεῖτε, μπαμπά, ἀλλὰ δὲν θὰ μπόρῳ νὰ δεχθῶ τὸν ἀντρα πὸς μου διαλέξατε!...
 Ὁ Ουίνθωρπ Γάλτον στράφηκε κατὰ πλῆκτος πρὸς τὴν κόρη του.
 Πῶς μπόρῳσε νὰ τοῦ μιλήσῃ μ' αὐτὸ τὸ ὕφος; Καὶ πρὸ πάντων, πῶς τόλμησε νὰ τοῦ ἀντιλέξῃ; Ἐντούτοις ἡ Νόρα δὲν τοῦ ἀφῆκε τὸν καιρὸ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Συνέχισε ἀτάραχη:
 — Σὰς ζητῶ συγγνώμη, πατέρα, καὶ σὰς εὐχαριστῶ γιὰ ὅτι σκεφθήκατε γιὰ μένα. Ἐπίσης παρακαλῶ τὸν ἐξάδελφό μου Χάινες νὰ μὴ θεωρήσῃ τὴν ἀρνήσῃ μου ὡς στρεφόμενη κατὰ τοῦ προσώπου του. Δηλῶ, ὅμως, σ' ὅλους ἐδῶ κατὰ τὸν ἐπισημότερο τρόπο καὶ μὴ γιὰ πάντα, πῶς δὲν θὰ πάρω παρὰ μόνον τὸν ἀνδρα πὸς ἀγαπῶ!
 Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ καμμιὰ ἀπάντησι, ἡ Νόρα, τράβηξε τὸ κάθισμά της καὶ βγήκε με βῆμα σταθερὸ ἀπὸ τὴν αίθουσα.
 Ο κ. Γάλτον τὴν παρηκολούθησε με τὸ βλέμμα, σὰν χαμένος ἀπὸ τὴν κατάπληξη. Δὲν μπόρῳσε νὰ πιστέψῃ στ' αὐτὰ του. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πὸς ἄκουε νὰ τοῦ ἀντιλέγουν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος πὸς τόλμησε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἦταν ἡ κόρη του!
 Ἐν τούτοις ὁ Ουίνθωρπ Γάλτον δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πὸς παρασύρονταν εὐκολὰ ἀπὸ τις πρώτες ἐντυπώσεις, ὅσο δυνατές, ὅσο κεραινοβόλες καὶ ἄν εἶναι αὐτές. Μόλις ἡ Νόρα βγήκε, στράφηκε πρὸς τὸν Χάινες καὶ χαμογελῶντας ὅσο μπόρῳσε πὸς ὑποχρεωτικά:
 — Ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ, δὲν πιστεύω νὰ ἔλαβες σοβαρῶς ὑπ' ὄψει τὰ λόγια

ἐνὸς χαϊδεμένου παιδιοῦ. Ἄπλο πείσμα τῆς στιγμῆς πὸς θάχῃ κίολας περάσει. Ὅλα τὰ κορίτσια στὴν ἡλικία της, ἔτσι φέρονται. Ἡ ἀλήθεια, βέβαια, εἶναι ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν εἶχα φροντίσει νὰ τὴν προετοιμάσω, ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει...
 — Ἀχ, θεῖε μου, στέναξε ὁ νέος, ἡ ἐκλογὴ σὸς με τιμὰ καὶ σὰς εἶμαι ἐξαιρετικὰ εὐγνώμων, πολὺ φοβῶμαι σιμῶς ὅτι ἡ Νόρα δὲν παιδιάρχει τὴ στιγμή αὐτῇ!...
 Ο κ. Γάλτον κούνησε τὸ κεφάλι:
 — Μὴν ἀνησυχῆς Χάινες. Ἀποφάσισα ἡ κόρη μου νὰ σὲ πάρῃ ἀντρα της καὶ θὰ σὲ πάρῃ!

Ε'.

Ο ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΕΡΡΙΚ

Ἐνῶ αὐτὰ συνέβαιναν μέσα στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ ἰσογείου τοῦ πύργου Γάλτον, ὁ Χάρβεϋ Γρέχαμ, ἔπαιρνε, σύμφωνα με τις οδηγίες τοῦ προϊσταμένου του, δώδεκα φύλακες καλὰ ὀπλισμένους, καὶ τοὺς τοποθετοῦσε δλόγυρα στὸν πύργο, με τὴν σύστασις νὰ μὴν ἀφήσουν νὰ περάσῃ κανεὶς.
 Κατόπι, πῆγε νὰ βρῆ τὸν κ. Γάλτον γιὰ νὰ τοῦ πῆ ὅτι οἱ διαταγές του εἰχαν ἐκτελεσθῆ ὅταν στὸν ἐξώστη συνήντησε τὴν Νόρα. Δὲν περίμενε νὰ τὴν βρῆ, ἔξω σὲ ὦρα πὸς ἦταν ἀφιερωμένη στὸ οἰκονομικὸ συμβούλιο, γι' αὐτὸ στάθηκε ἀπορώντας.
 Ἡ Νόρα τὸν διέκρινε καὶ ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ του. Τὰ χαρακτηριστικὰ της ἦσαν ἀλλοιωμένα καὶ μόλις συγκρατοῦσε τὰ δάκρυα της:
 — Κύριε Γκρέχαμ!... εἶπε.
 — Τί συμβαίνει λοιπόν; ἔκαμε ἀνήσυχος ὁ νέος.
 Κάτι πῆγε νὰ πῆ ἡ νέα, ἀλλὰ μετανοῶσε καὶ ἀφήνοντας τὸ χέρι τοῦ νέου πὸς εἶχε πάρει ἐν τῷ μεταξύ, στράφηκε πρὸς τὸν πύργο καὶ ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας.
 Ὁ χημικὸς τὴν κύτταξε κατὰπλῆκτος, μὴ μπόρῳντας νὰ ἐξηγήσῃ τί εἰσήμαιναν ὅλα αὐτὰ.
 — Μὰ τί ἔχει πάθει λοιπόν; ψιθύρισε ὁ Χάρβεϋ.
 Ἀνέβηκε ἀργά-ἀργὰ τὰ σκαλοπάτια τῆς εἰσόδου, ἀλλὰ ξαφνικὰ σταμάτησε. Ὁ Γάλτον ἔβγαине ἐκεῖνη τὴν ὦρα ἀπὸ τὴν αίθουσα καὶ ἔλεγε στὸν ἀνεψιό του:
 — Ἐταί, λοιπόν, ἀγαπητέ Χάινες. Ἡ Νόρα θὰ με ὑπακούσῃ. Πρέπει νὰ σὲ παντρευθῆ καὶ θὰ σὲ παντρευθῆ.
 Ὁ χημικὸς ἐνοιῶσε κάτι σὰν ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ στήθος, τὰ πόδια του ἐκάμθησαν καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ στηριχθῆ πάλιν σὲ μιά κολόνα γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.
 — Ἄλλοίμονο, ψιθύρισε, τώρα καταλαβαίνω.
 Τώρα πιά δὲν εἶχε τὴν δύναμη ν' ἀντικρύσῃ τὸν εργοστασιαρχο. Τὸν ἀφῆκε νὰ προσπεράσῃ συνομιλῶντας με τὸν Χάινες καὶ ὅταν τὰ βήματά τους ἔσβωσαν στὸ χαλὶ, βγήκε πίσω ἀπὸ τὴν κολόνα καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ ἀνέβῃ τὴν πλαγία σκάλα πὸς ὠδηγοῦσε στὸ ἐργασ-

Τὸ Κόκκινου Πύργου

-ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ Ἐξου ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

στηρίο του, ὅταν ἄκουσε νὰ τὸν φωνάζουν:
 — Κύριε Γκρέχαμ!...
 Ὁ νέος στράφηκε καὶ εἶδε τὴν Νοεμή Γάλτον πὸς τοῦ χαμογελοῦσε.
 Χαίρηθηκε ψυχρὰ τὴν νέα καὶ ἔκανε νὰ ἀπομακρυνθῆ, ἀλλὰ ἡ νέα με μιά χειρονομία τὸν ἐκράτησε.
 — Τι βιαστικός πὸς εἴσθε σήμερα κ. Γκρέχαμ...
 — Δεσποινίς... ἔκαμε ὁ νέος με ὕφος στενοχωρημένο.
 — Ἐκτὸς ἂν ἡ συντροφιά μου σὰς στενοχωρεῖ τόσο πολὺ ὥστε...
 — Ὡ! δεσποινίς, πῶς τὸ λέτε αὐτό; Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἐργάζομαι πολὺ τώρα τελευταία καὶ ὅτι δὲν μοῦ μένει καὶ πολὺς καιρὸς στὴν διάθεσή μου.
 Ἡ Νοεμή κατάλαβε ὅτι ὁ νέος ὅπως δῆποτε ἤθελε νὰ τῆς ξεφύγῃ καὶ τοῦ εἶπε:
 — Μιὰ, μόνάχα, ἐρώτησις κ. Γκρέχαμ, μοῦ ἐπιτρέπετε;
 Ὁ χημικὸς ὑποκλίθηκε:
 — Εἶμαι στὴν διάθεσή σας, δεσποινίς...
 Τότε ἡ νέα, τὸν κύτταξε με κακεντρέχεια καὶ τοῦ εἶπε:
 — Ὑπάρχει κάτι, κύριε, πὸς πολλὰς φορὰς σκέφθηκα χωρὶς νὰ μπόρῳ νὰ βρῶ μιά ἐξήγησι, κάτι πὸς με βασανίζει, καὶ τὸ ὅποιο μόνον σεις θὰ μπόρῳσατε νὰ μοῦ διαλευκάνετε—εὐκόλα:
 — Σὰς ἀκούω δεσποινίς.
 Ἐκεῖνη φάνηκε γιὰ μιά στιγμή σὰν νὰ δισταζέ κατόπι, ὅμως, εἶπε:
 — Πῶς συμβαίνει, σεις πὸς εἴσθε πλούσιος καὶ τόσο μορφωμένος, νὰ ἐργάζεσθε ἐδῶ ὡς ὑπάλληλος καὶ μ' ἕναν μέτριον μισθὸ;
 Ὁ Χάρβεϋ γλώμισσε καὶ δάγκωσε τὰ χεῖλιά του. Γιατί νὰ τὸν ρωτήσῃ ἡ Νοεμή αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Τί ἤξερε, λοιπόν, γι' αὐτόν;
 Ποιὸς τὴν εἶχε πληροφορήσει γιὰ κεῖνο πὸς τόσο ἐπιμελῶς ἔκρυβε ἀπὸ ὅλους;
 Ἡ ἀμχανία του, ὅμως, δὲν κράτησε πολὺ.
 Ὁ Χάρβεϋ συνῆλθε ἀμέσως καὶ κάμνοντας τὸν εὐθυμο:
 — Σὰς γέλασαν, δεσποινίς. Δὲν ἔχω διόλου τὴν περιουσία πὸς φαντάζεσθε. Μένω στὸ εργοστάσιο αὐτὸ γιὰτι εἶχα ἀνάγκη νὰ ἐργασθῶ... Τίποτε ἄλλο δεσποινίς.
 — Τίποτε... ἔκαμε ἡ Νοεμή με ψυχρότητα.
 — Ὅθι ἤθελα πολὺ νὰ μάθω γιὰτι ὅλα αὐτὰ τὰ ψέμματα; ψιθύρισε με λύσσα ὅταν ὁ νέος ἀπομακρύνθηκε. Τί συμφέρον ἔχει νὰ κρύβῃ τὴν περιουσία του καὶ νὰ ἀρκῆται στὴν θέση ὑπαλλήλου τοῦ θεοῦ μου;...
 Ἐμεινε γιὰ μιά στιγμή σκεπτικὴ καὶ κατόπι ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τοὺς ἄλλους.
 Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κ. Γάλτον εἶχε ἐπιστρέψει στὸ ἰδιαιτέρὸ του γραφεῖο, ὅπου ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ Τζὼν τοῦ ἐπαρουσίαζε τὸν ντετεκτιβ πὸς μόλις εἶχε φθάσει ἀπὸ τὴν Νέα Ἰόρκη.
 Ἦταν αὐτὸς ἕνας ὑψηλὸς νέος, ἤρεμος καὶ ψυχρὸς, με ὕφος ἀποφασί-

στικό, καὶ σῶμα ἀθλητικό.
 Ὁ νέος ὑποκλίθηκε πρὸς τὸν κ. Γάλτον παρουσιάζοντας μόνος του τὸν εαυτό του:
 — Δαβὶδ Ἐρρικ, ντετεκτιβ ἐκτὸς ὑπηρεσίας.
 Ὁ όπλοβιομήχανος τοῦ ἔδειξε μ' ἕνα φιλικὸ νεῦμα ἕνα κάθισμα ἀπέναντί του:
 — Κύριε Ἐρρικ, τοῦ εἶπε, σὰς φώναξα γιὰ νὰ σὰς πῶ γιὰ κάτι παράδοξο πὸς μοῦ συμβαίνει. Καὶ ἔρχομαι ἀμέσως στὸ ζήτημα...
 Καὶ με λίγα λόγια, ὁ κ. Γάλτον ἐνημέρωσε τὸν ἀστυνομικὸ, δείχνοντάς του καὶ τὸ μυστηριώδες γράμμα.
 Ὁ ντετεκτιβ τὸν ἄκουσε με προσοχή, καὶ διαβάζοντας τὸ γράμμα, ψιθύρισε:
 — Εἶναι πολὺ καθαρὰ τὰ πρᾶγματα: Ἀπειλές, ἐκβιασμός. Ποιὰ εἶναι, παρακαλῶ, τὰ πρόσωπα τοῦ περιβάλλοντός σας καὶ ἐναντίον τίνος ἀπὸ αὐτὰ θὰ μπόρῳσατε νὰ εἶχατε ὑπονοίας;
 Ὁ κ. Γάλτον, ἀνέφερε ἕνα πρὸς ἕναν ὄλους τοὺς συγγενεὶς καὶ οἰκείους του. Ὅσον ἀφορᾷ σὲ ποῖον ἀπ' αὐτοὺς μπόρῳσε νὰ εἶχε ὑπονοίας φάνηκε διστακτικός, ἀλλὰ μέχρι τοιοῦτου σημείου καὶ ὁ ντετεκτιβ τὸν διέκοψε ἀπότομα:
 — Κύριε Γάλτον, τοῦ εἶπε ψυχρὰ, δὲν μοῦ λέτε ὅλη τὴν ἀλήθεια!... Γνωρίζετε κάτι τὸ ὅποιο μοῦ κρύβετε. Πρέπει νὰ τὸ ξέρω, ἂν θέλετε πραγματικὰ νὰ διαλευκάνουμε τὴν ὑπόθεσι...
 Ὁ κ. Γάλτον ἔσκυψε τὸ κεφάλι:
 — Εἶναι ἀλήθεια, εἶπε, ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο. Τὸ πρόσωπο πὸς περισσότερο ὑποπετοῦμαι δὲν εἶναι ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνα πὸς σὰς ἀνέφερα...
 Δίστασε γιὰ μιά στιγμή καὶ κατόπι ψιθύρισε:

— Προκειται περὶ οἰκονομικῶν μυστικῶν...
 Ἐφερε τὸ μαντῆλι του στὸ μέτωπό του πὸς ἦταν κἀθιδρω καὶ πρόσθεσε:
 — Κύριε Ἐρρικ, ἔλατε νὰ με ξαναδῆτε αὔριο τὸ πρωὶ καὶ θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα, σὰς τὸ ὑπόχομαι!
 Ὁ ντετεκτιβ σηκώθηκε καὶ ὑποκλίθηκε:
 — Στὰς διαταγὰς σας, κ. Γάλτον. Σὰς ζητῶ συγγνώμην πὸς σὰς ἔφερα στὸ νοῦ σας θλιβερά, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, πρᾶγματα... Ἦταν, ὅμως, ἀπαραίτητο αὐτὸ γιὰ νὰ ἐνεργῶσ ὅπως ἔπρεπε. Ὅτι δῆποτε, ὅμως, καὶ ἂν συμβαίη, νὰ εἴσθε βέβαιος πῶς ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἂν μοῦ πῆτε αὔριο, οὔτε λέξη θὰ ξεφύγῃ καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τὸ στόμα μου. Σὰς τὸ ὀρκίζομαι...
 Καὶ πρόσθεσε:
 — Ἐν τῷ μεταξύ, ἂν δὲν τὸ θεωρήτε αὐτὸ ἀνάρμοστο, θὰ πάρω μερικὰ μέτρα ἀσφαλείας...
 — Ἐβλα ἤδη φύλακες τοῦ εργοστασίου μου γύρω ἀπὸ τὸν πύργο, ἔκαμε ὁ κ. Γάλτον.
 — Ὡραία. Θὰ τοὺς ξανακάνω τὴν σύστασι νὰ μὴν ἀφήσουν κανένα νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ τὸν συλλάβουν καὶ θὰ ἀγρυπνήσω καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν νύχτα.
 Ὁ κ. Γάλτον τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι εὐχαριστώντας τὸν καὶ ὁ ντετεκτιβ ἀποσύρθηκε, ἀφήνοντας τὸν κ. Γάλτον συντετριμμένο με τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια καὶ νὰ ψιθυρίζῃ:
 — Ἐκεῖνος... Νᾶναι τάχα Ἐκεῖνος;

ΣΤ'.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

Μετὰ τὸ δείπνο, ὅλοι, στὸν πύργο.

Τὸ χέρι ὑψώθηκε σιγά-σιγά καὶ κατόπι ἔπεσε με δύναμιν...

άποσύρθηκαν στα δωμάτιά των, καθένας και με διαφορετικά συναισθήματα.

Η Νόρα, άφοδ έτοιμάσθηκε για ύπνο, έδωξε την καμαριέρα της και βυθίστηκε σε σκέψεις.

Όχι! Ποτέ δεν θά παντρευόταν τον εξάδελφό της, Χάινες. Όχι μονάχα γιατί δεν τον αγαπούσε διόλου, αλλά και γιατί άπεναντίας, τον μισούσε. Της προξενούσε φρίκη. Μάντευε κάτω από την αντιπαθητική εκείνη μορφή τον ύπουλο χαρακτήρα του και την άπληστία του. Γι' αυτό, λοιπόν, ήταν τόσο ώραία και πλούσια; Για να γίνη το αντικείμενο μιας έμπορικης συναλλαγής; Όχι! και αν άκόμη έπρόκειτο ο πατέρας της να την άποκληρώσει, και να την διώξη άκόμη από το σπίτι, θά προτιμούσε να ζήση μέσα στη φτώχεια, να πεινάση έπι τέλους, παρά να πάρη έναν άνθρωπο που δεν θά τον αγαπούσε.

Από το άλλο μέρος, η εξάδελφη της Νοεμή, άφοδ γδύθηκε και πέρασε στο πλαστικό σώμα της ένα πολυτελέστατο πενιούαρ από κόκκινο μετάξι, έαπλώθηκε σε μία πολυθρόνα και άνάβοντας ένα τσιγάρο άρχισε να σκέπτεται. Ξέφερε μπροστά της την εικόνα του Χάρβεϋ Γκρέναμ και το βλέμμα της ήταν γεμάτο πόθο, σαν ν' άγκάλιαζε την ίδια ώρα το άθλητικό εκείνο σώμα. Της άρεσε τρομερά ο Χάρβεϋ και αν η ύπερηφάνειά της δεν την συγκρατούσε, θά του τόλεγε άδίστακτα χωρίς να λογαριάση ότι πιθανόν να είχε και καμιά αντί-ζηλο....

Από όλους πιο ταραγμένος ήταν ο κ. Γάλτον. Ήταν ο μόνος άλλως τε που δεν είχε άποσυρθη στο δωμάτιό του για ύπνο. Πήγε και πάλι στο ιδιαίτερό του γραφείο, άνοιξε το μεγάλο χρηματοκιβώτιό του και παίονοντας από μέσα ένα κιβώτιο τó άνοιξε και άρχισε με προσοχή να εξετάζη το περιεχόμενό του. Ήταν ένα μυθραλλιοβόλο, του όποιου αυτός ήταν ό έφευρέτης και του όποιου τó πρώτο μοντέλλο θά έβγαине αυτός τις μέρες από τó εργοστάσιό του.

Ο κ. Γάλτον κτύταξε τó νέο αυτό όπλο, του όποιου τó μέταλλο έλαμπε κάτω από τó δυνατό φώς της πλαφονιέρας του γραφείου, ό νούς του, όμως, ήταν άλλου. Ήταν στή Νόρα.

Αγαπούσε, βέβαια, πολύ την κόρη του αλλά θά προτιμούσε να ήταν γυιάς. Έτσι, τώρα, δεν θά είχε να σκοτισθή διόλου για τήν διαδοχή του, ούτε θά έδημιουργόσε φασαρίες με τó μονάκριβό του παιδί άφ' ενός και τούς στενούς συγγενείς του άφ' έτέρου.

Σήκωσε τó κεφάλι του και κτύταξε άπεναντί του στόν τοίχο. Μέσα σ' ένα όλόχρυσο πλαίσιο ήταν τó πορτραίτο της κόρης του, καμωμένο από έναν διάσημο Άγγλο ζωγράφο. Ήταν πολύ έξαιρετικά ώραία η Νόρα στό πορτραίτο της αυτό. Ο ζωγράφος είχε κατορθώσει να ζωντανέψη στά χαρακτηριστικά της όλην τήν έσωτερική της ζωή, ό-λον εκείνο τόν ψυχικό κόσμο, που έκαναν στό φυσικό τήν Νόρα τόσο έλκυστική και άξιαγάπητη. Τό χαμόγελό της πρό πάντων είχε τóση γλύκα που σκλάβωνε.

Ο κ. Γάλτον ένοιωσε στό αντίκρυσμα της μορφής αυτής να λυώνη ό πάγος της δυσφορίας του, όπως κάτω από τις άκτίνες του άνοιξιάντικου ήλιου και ένα χαμόγελο γεμάτο τρυφερότητα ένοιωσε στά χείλη του.

Αγαπημένη μου μικρούλα, ψιθύρισε... Καί έν τούτοις εργάζομαι μόνο για τó καλό σου. Για να ζήσης πλούσια και εύτυχισμένη...

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Έξάφνα ρίγησε και τέντωσε τó αυτί του. Στόν διάδρομο είχαν άκουσθεί βήματα.

Με μία νευρική χειρονομία έσβυσε τó φώς, πήρε στό χέρι τó περιστρόφο του και, μισανοιγοντας με προσοχή τήν πόρτα, κτύταξε έξω.

Ήταν ό σκύλος της Νόρας που κατέβαινε εκείνη τήν ώρα ήσυχα τήν σκάλα.

Καταραμένο ζώο!... γρύλλισε ό κ. Γάλτον άνάμεσα στά δόντια του. Έπέστρεψε στό γραφείο του και άρχισε πάλι να εξετάζη τó μοντέλλο του μυθραλλιοβόλου του.

Έξάφνα, πίσω από τó κάθισμα στό όποιο καθότανε φάνηκε ένα χέρι. Κρατούσε ένα μακρύ στυλέτο...

Τό χέρι ύψώθηκε σιγά-σιγά και κατόπιν έπεσε άπότομα και με δύναμη.

Τό στυλέτο χάθηκε ως τήν λαβή στήν ράχη του κ. Γάλτον, άνάμεσα στίς δυό ώμοπλάτες.

Ο όπλοβιομήχανος έγειρε έπάνω στό τραπέζι χωρίς να βγάλη λέξη.

Ο δολοφόνος τότε βγήκε από τήν κρύπτη του και κτύταξε για μία στιγμή τó πτώμα.

Ήταν ό άνθρωπος με τήν κουκούλα.

Έκδικήθηκε, γρύλλισε.

Και στρέφοντας τά μάτια του προς τόν τοίχο όπου κρεμότανε τó πορτραίτο της Νόρας, πρόσθεσε: — Σειρά σου τώρα, ψιθύρισε με βλέμμα που άστραφτε από τó μίσος. Θά χάθης και συ όπως αυτός έδω!...

Τράβηξε τó στυλέτο από τήν πληγή, και γεμάτος λύσσα τó πέταξε προς τó πορτραίτο.

Τό όπλο κερρώθηκε με ένα όλιγό-στιγμο κραδασμό στό στήθος της νεαρής κόρης.

Ο μυστηριώδης κακούργος, διευθύνθηκε ύστερ' άπ' αυτό προς τήν εισοδο του μυστικού περάσματος, τó άνοιξε και χάθηκε σαν σκιά.

Κι' ήταν καιρός.

Καθώς έγευρνε έπάνω στό τραπέζι άψυχο πιά τó πτώμα του όπλοβιομηχάνου, έπεσε έπάνω σ' έναν πίνακα ήλεκτρικών κουμπιών που έπικοινωνούσαν με διάφορα κουδούνια τά κουδούνια λοιπόν αυτά άρχισαν να χτυπούν δια μαζί άναστατώνοντας όλόκληρο τόν πύργο. Από παντού έτρεξαν άνθρωποι στό γραφείο του αλκοδεσπότου.

Πρώτη έφθασε η Νόρα και άμέσως έπειτα έμπαιναν ό ντετεκτιβ και ό Χάρβεϋ Γκράχαμ.

Μιά σπαρακτική κραυγή άκούσθηκε: — Ο πατέρας μου!...

Και η νέα έπεσε λιπόθυμη στήν άγκαλιά τού γημικού.

Σέ λίγο τó γραφείο γέμιζε από τούς ένοίκους του πύργου. Σ' όλων τά πρόσωπα ήταν ζωγραφισμένη η κατάπληξη και ό τρόμος.

Στήν Άμερική, όταν γίνη κανένα έγκλημα, έχει τó δικαίωμα ό πρώτος ντετεκτιβ που θά φθάση επί τόπου ν' άρχίση άμέσως ανακρίσεις, άναπληρώνοντας έτσι, μέχρι της άφίξεώς της, τήν ένοργή άστυνομία.

Έτσι, ένθ' ό Γκρέχαμ ήταν άπασχο.

λημένος με τó να συνεφέρη τήν λιπόθυμη Νόρα, ό κ. Έρρικ, άρχισε να άνακρίνη ένα προς ένα, όλους τούς παρισταμένους.

Κανείς, όμως, δεν ήταν σε θέση να τόν πληροφορήση για τó παραμικρό.

Ο ντετεκτιβ προχώρησε τότε προς τó παράθυρο, τó άνοιξε και πυροβόλησε στόν άέρα. Ένας από τούς φύλακας έσπευσε τότε να άνέβη έπάνω. Ο ντετεκτιβ τόν ρώτησε αν είδε κανένα να περνά από τήν αυλή. Ο φύλαξ άπήντησε άρνητικά. Τό ίδιο και οι άλλοι φύλακες που εξετάσθηκαν με τήν σειρά τους από τόν ντετεκτιβ.

Όριωμένως, είπε τότε αυτός, ό δολοφόνος είναι αυτή τή στιγμή μέσα στόν πύργο!... Κυρίες και κύριοι, πρόσθεσε, εύρεσηθήτε να έπιστρέψετε στά δωμάτια σας και να μείνετε εκεί έως ότου φθάση η άστυνομία, τήν όποία θά είδοποιήσω άμέσως, τηλεφωνικώς...

Όσαν όλοι έτοιμοι να ύπακούσουν, όταν ξαφνικά η Νόρα, που είχε συνέλθει έν τώ μεταξύ, πετάχθηκε έπάνω γεμάτη φρίκη:

Κυττάζτε εκεί!... φώναξε με φωνή που δεν είχε τίποτε τó ανθρώπινο, δείχνοντας τήν εικόνα της, που τήν είχε κερρώσει ό δολοφόνος με τó στυλέτο του.

Ο ντετεκτιβ πλησίασε τó πορτραίτο και κτύταξε προσεκτικά τó όπλο, χωρίς όμως να τó έγγιση:

Είπε τó ίδιο όπλο με τó όποιο έγινε ό φόγος είπε. Έν πάση περιπτώσει, πρέπει όλοι να ξαναγυρίσετε στά δωμάτια σας και να μην βγήτε από αυτά έάν δεν σας φωνάξω.

Κατατρομαγμένοι οι άλλοι έσπευσαν να ύπακούσουν και όταν βγήκαν όλοι, άφήνοντας μόνο τόν ντετεκτιβ με τó πτώμα, αυτός έκλεισε τήν πόρτα ψιθύρίζοντας:

Άσφαλώς ένας άπ' αυτούς έκανε τó έγκλημα, αλλά ποιός;

Z'

ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Όταν ξαναγύρισε στό δωμάτιό της η Νόρα έπεσε άποκαρδιωμένη πάνω σ' ένα μικρό ντιβάνι. Σε λίγο τά άναφωλλήτα άρχισαν να τήν συγκλονίζουν όλόκληρη, ένθ' τά δάκρυα έτρεχαν σαν βροχή από τά μάτια της. Ο πατέρας της να δολοφονηθή κατ' αυτόν τόν τρόπο!..... Ήταν τόσο βάνουσο αυτό, τόσο τρομερό, τόσο άνέλπιστο, ώστε δεν μπορούσε να πιστέψη στήν συμφορά.

Έδιωξε μ' ένα νεύμα τήν καμαριέρα κατόπι, άποκαμωμένη σηκώθηκε με τήν άπόφαση να πείση στό κρεβάτι της. Ο πυρετός, όμως, της έφλόγιζε τó πρόσωπο, τά χείλη της ήταν στεγνά και ένας κόμπος στό λαιμό τήν έπνιγε. Η Νόρα ένοιωσε τήν άνάγκη λίγης δροσιάς. Με βήματα που κλονιζότανε, διευθύνθηκε προς τó παράθυρο. Τήν ίδια όμως ώρα, η κουρτίνα του κινήθηκε και ένα τριζιμι άκούσθηκε και η κουρτίνα, τραβηγμένη από δυό μυστηριώδη χέρια έπεσε και τύλιξε όλόκληρη τήν νέα. Η Νόρα προσάθησε να άπαλλαγί, αλλά τά δυό μυστηριώδη χέρια, που δεν ήταν άλλα από τά χέρια του ανθρώπου με τήν κουκούλα που ήταν κρυμμένος πίσω από τήν κουρτίνα, τήν έσφιξε άκόμη περισσότερο. Η νέα άφηκε μία κραυγή πόνο, αλλά δεν έχασε αυτή τήν φορά τις αισθήσεις της' άρχισε να παλεύη άπα-

γνωσμένα, προσπαθώντας να ξεφύγη από τó άγκάλιασμα του κακούργου. Σε λίγο και οι δυό είχαν κυλισθή στό πάτωμα. Ο άγών ήταν άνισος άλλ' η άπόγνωση έδινε υπεράνθρωπο δύναμη στή Νόρα. Στό τέλος, βλέποντας ό άλλος πώς η ιστορία αυτή είχε παραταθή ήδη άρκετά χτύπησε δυνατά τή νέα στό κεφάλι με τήν γροθιά του. Μία τελευταία κραυγή πόνου και η άτυχη νέα έμεινε άκίνητη, έντελως πιά στήν διάθεση του δολοφόνου. Αυτός τότε τήν τύλιξε, χωρίς να χάση καιρό μέσα στήν κουρτίνα, τήν φορτώθηκε στόν όμο του σαν άψυχο δέμα και διευθύνθηκε προς τó γραφείο του του Γκώλτον. Εκεί άφηκε κάτω τó φορτίο του και κτύταξε από τήν κλειδαρότρυπα. Τό γραφείο ήταν θεοσκότεινο.

Ο άνθρωπος με τήν κουκούλα, άνοιξε τότε με χίλιες δυό προφυλάξεις τήν πόρτα, και άφοδ βεβαιώθηκε ότι δεν υπήρχε κανείς μέσα, ξαναφορτώθηκε τήν νέα, άνοιξε τήν μυστική διάοδο και άρχισε να κατεβαίνη τήν στενή σκάλα. Σε λίγο βρισκόταν μέσα στό βάθρο του άνδριάντος του Ένοχ Γάλτον. Πίεσε ένα έλατήριο και η μαρμαρίνη πλάκα που σκεπάζει τήν μία πλευρά του βάθρου ύποχώρησε. Έξω περίμενε κάποιο άλλο άτομο με στυλή σωφέρ που τά χαρακτηριστικά του προσώπου του ήταν έπιμελώς κρυμμένα κάτω από ένα μαύρο μαντήλι. Ο άνθρωπος με τó ντόμινο του παρέδωκε τó ζωντανό φορτίο του, τó έδωκε μία σύντομη διαταγή και ό άλλος χάθηκε μέσ' στό σκοτάδι.

Ο άνθρωπος με τó μαύρο ντόμινο, παρακολούθησε για λίγες στιγμές τόν συνενοχό του με τó βλέμμα.

Έν τώ μεταξύ, ό Έρζα, ό Χάινες και η Νοεμή, είχαν έπιστρέψει σύμφωνα με τήν ύσταση του ντετεκτιβ στά δωμάτια των. Η ταραχή των όμως ήταν τóση που κανείς από τούς τρεις των δεν μπορούσε να κοιμηθή.

Καθένας άπ' αυτούς σχολίαζε τήν κατάσταση κατά τόν δικό του τρόπο.

Ο Χάινες π. χ. ήταν φοβερά άπελπισμένος. Ο θάνατος του Γώλτον του έκοβε κάθε έλπίδα να αναλάβη μία μέρα αυτός τήν διεύθυνση του εργοστασίου.

Άπεναντίας ό Έρζα και η Νοεμή ήλιζαν τώρα περισσότερο για τόν έαυτό τους. Και οι δυό τους κáναν και άπό τó ένα σχέδιο, ό καθένας για λογαριασμό του, βέβαια, για να τυλιχούν έπιτηδειώς τήν Νόρα και να τήν κάνουν ν' άφήση σ' αυτούς τήν διεύθυνση του εργοστασίου. Έψαχναν τώρα να βρούν τόν κολλητέρο τρόπο με τόν όποιο θά έπότηγχαναν τόν σκοπό τους χωρίς διόλου να στανούν.

Όσον άφορα τόν Χάρβεϋ, μ'ήν υπορώντας κι' αυτός να κοιμηθή, άνέβηκε στό εργαστήριό του και προσάθησε να άπασχολήση τó μυαλό του εργαζόμενος. Οι σκέψεις όμως δεν τόν άφηναν. Άφησε τά μικροσκοπία και τούς σωλήνες του και πήγε προς τó παράθυρο. Άφησθαι μέσα στά σκοτάδια της νύχτας. Ξαφνικά άνατινάχθηκε. Ένα μικρό κόκκινο φώς φάνηκε να κινείται μέσα στό σκοτάδι. Ο Χάρβεϋ ταραγμένος βοήθηκε με ένα όμμα στόν διακόπτη, έσβυσε τó φώς και ξαναγύρισε στό παράθυρο κυττάζοντας τώρα έξω με περισσότερη προσοχή. Τό κόκκινο φώς άνέβαινε, κατέβαινε και κατόπι χονότανε κατά κανονικά διαλείμματα. Άσφαλώς έπρόκειτο περί συνθημάτων!

Ο Χάρβεϋ ήθελε να βεβαιωθή. Όριμισε λοιπόν έξω από τó εργαστήριό του

πέρασε τόν έξώστη και διευθύνθηκε προς τó μυστηριώδες φώς.

Δέν είχε γελασθή....

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΗΣ ΤΙΓΡΕΩΣ

A'.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΛΥΩΜΕΝΟ ΑΤΣΑΛΙ

Τήν ώρα που ό Χάρβεϋ Γκρέχαμ έσβυσε στόν έξώστη και έββαιώνετο για τó κόκκινο φώς, τó φεγγάρι που ήταν ώς εκείνη τή στιγμή κρυμμένο στά σύννεφα, πρόβαλε για λίγο ανάμεσα τους και έρριξε μία δέση γάκτιαν του στήν αυλή. Κατάπληκτος τότε ό Χάρβεϋ είδε έναν άνθρωπο να προχωρή φορτωμένος ένα δέμα. Ήταν ό σωφέρ με τήν άναίσθητη πάντοτε Νόρα. Ο κακούργος σταμάτησε εκείνη τήν ώρα και άφηκε για λίγο κάτω τó φορτίο του, άσφαλώς για να πάρη άναπνοή. Ο Χάρβεϋ δεν χάνει καιρό. Σαν άνδρας όρμη κατ' έπάνω του.

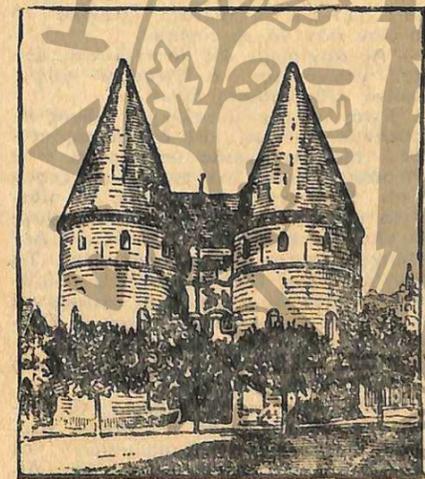
Ο άλλος δεν πρόλαβε να καταλάβη καλά-καλά από που τó θύρε και βρέθηκε πάνω στό λιθόστρωτο με τήν μύτη ματωμένη από ένα γερό άπερκατ' του Χάρβεϋ.

Ο νεαρός γημικός έτρεξε ύστερ' άπάνω στό δέμα, τó ζετύλιξε και έβγαλε μία κραυγή έκπληξέως. Είχε άναγνωρίσει τήν Νόρα. Δέν πρόκανε όμως να της δώση τήν παραμικρή βοήθεια. Ο άνθρωπος με τήν κουκούλα που τόν άφήσασε να παρακολουθή με τó βλέμμα τόν συνενοχό του, είχε προφθάσει να δη τή σκηνή και έτρεξε άμέσως εις βοήθειαν του σωφέρ. Τήν ώρα δε άκριβώς που ό Χάρβεϋ έσκυβε πάνω από τήν Νόρα, ώρμησε πίσω του και με μία γροθιά στό σβέρκο, έζάπλωσε κάτω τόν γημικό. Έν τώ μεταξύ ό σωφέρ, έπωφελήθηκε από τήν επέμβαση του κυρίου του σηκώθηκε, ξαναφορτώθηκε τήν Νόρα και διευθύνθηκε τρέχοντας προς τó αυτοκίνητο που περίμενε λίγο πιο πέρα.

Σ' αυτό τó άναμεταξύ, η άστυνομία που είχε είδοποιηθή τηλεφωνικώς από τόν ντετεκτιβ Έρρικ κατέφθανε με τά αυτοκίνητά της. Προηγείτο ένας άστυνομικός πάνω σε μοτοσυκλέττα.

Καθώς πλησίαζε ό άστυνομικός αυτός προς τόν πύργο, είδε τόν σωφέρ να φορτώνη ένα ύποπτο δέμα στό αυτοκίνητο του και να έτοιμάζεται να άνέβη και ό ίδιος.

Άγαπύσσοντας όλην τήν ταχύτητα της μοτοσυκλέττας του ό άστυνομικός,

προσπέρασε τó αυτοκίνητο και πηδώντας κάτω έβγαλε τó περιστρόφο του φωνάζοντας:

— Έπάνω τά χέρια!

Ο σωφέρ στράφηκε άπότομα και χωρίς να χάση ούτε στιγμή, ρίχτηκε με τó κεφάλι κάτω κατά του άστυνομικού και τόν χτύπησε δυνατά στό στήθος. Ο άστυνομικός κλονίσθηκε αλλά προτού πέση, πρόφθασε να πυροβολήση δυό φορές προς τήν διεύθυνση του αυτοκινήτου. Οι σφαίρες βρήκαν τó ρεζερβουάρ της βενζίνης και τó τρύπησαν. Όταν ό σωφέρ έπέστρεψε στό αυτοκίνητό του, βρήκε μία λίμνη βενζίνης πίσω άπ' αυτό. Δέν μπορούσε πιά να φύγη. Έν τούτοις ήταν άνθρωπος ψύχραιμος και έφευρετικός. Χωρίς να χάση καιρό παίρνει τήν άπόφασή του: θάφρευε με τήν μοτοσυκλέττα του άστυνομικό, παίρνοντας μαζί του και τήν Νόρα.

Και άμ' έπος άμ' έργον. Παίρνει τήν νέα, τήν ξαπλώνει πάνω στό ρεζερβουάρ της βενζίνης τής μοτοσυκλέττας και ξεκινά.

Τήν στιγμή άκριβώς εκείνη, ό Χάρβεϋ συνήρχετο από τήν ζάλη του. Είπε τήν σκηνή, άλλ' όταν σηκώθηκε να τρέξη εις βοήθειαν της Νόρας, η μοτοσυκλέττα είχε κιάλας άπομακρυνθεί. Υστερ' από λίγο κατέφθανε τó πρώτο αυτοκίνητο με τούς άστυνομικούς.

Ο Χάρβεϋ τούς έκανε άπελπισμένα νεύματα να σταματήσουν. Οι άστυνομικοί τόν άντελήφθησαν και σταμάτησαν. Με δυό λέξεις ό Χάρβεϋ τούς είπε τι συνέβη όλοι δε μαζί ώρμησαν τότε εις καταδίωξιν του άπαγωγέως. Ένα τρελό κυνηγητό άρχισε τότε.

Πιό γρήγορα! φώναζε διαρκώς ό Χάρβεϋ στόν σωφέρ του άστυνομικού αυτοκινήτου. Αυτός άδύανε πραγματικά τήν ταχύτητα και τó αυτοκίνητο κέρδιζε βαθμηδόν έδαφος.

Υστερ' από λίγα λεπτά' έφθαναν σε μία σιδηροδρομική γραμμή. Η μοτοσυκλέττα πέρασε τις ράγες, άλλ' όχι και τó αυτοκίνητο....

Ένα έξπρες έφθανε εκείνη τήν ώρα δολοταχώς και τó αυτοκίνητο με τούς άστυνομικούς άναγκάσθηκε να σταματήσει....

— Κατάρας βρυχήθηκε ό Γκρέχαμ, δαγκώνοντας τις γροθίες του με λύσσα. Τό άπρόοπτο αυτό σταμάτημα του άστυνομικού αυτοκινήτου, έκανε τήν μοτοσυκλέττα να κερδίση και πάλι έδαφος. Έν τούτοις τó κυνηγητό συνεχίσθηκε. Εκείνες τις μέρες είχε πέσει δυνατή βροχή και τó έδαφος ήταν άκόμη λασπώδες, τά κάρρα δε και τά φορτηγά αυτοκίνητα που είχαν περάσει, είχαν αφήσει βαθιά τά ίχνη των τροχών τους πάνω στό μαλακό χώμα, δημιουργώντας έτσι χαντάκια και λάκκους επεκίνδυνα για τά τροχοφόρα που θά δοκιμάζαν να άναπτύξουν κάπως μεγαλείτερη ταχύτητα. Σ' έναν άπ' αυτούς τούς λάκκους σκόνταψε για μία στιγμή και η μοτοσυκλέττα στόν τρελλό δρόμο της.

Η πρόσκρουση ύπηρε πολύ δυνατή, ό οδηγός δε και τó όθλια, πετάχθηκαν άπό τόν κλονισμό σε άπόσταση πολλών μέτρων μακράν από τήν μοτοσυκλέττα. Δυστυχώς, όμως, τó αυτοκίνητο με τούς άστυνομικούς ήταν άκόμη άρκετά μακριά. Ο κακούργος άφοδ σκούπισε τά ροδύα του, έτρεξε προς τήν νέα, τήν άρπαξε στήν άγκαλιά του και άρχισε να τρέχη προς ένα συγκρότημα κτιρίων που άνηκαν και αυτά στό εργοστάσιο.

Από όλες τις κινήσεις του, φαινόταν να τó ήταν πολύ γνώριμο τó έδαφος.

[Η συνέχεια στό επόμενο]

ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

Περιπετειώδες διήγημα της Νόρας Μπουρκε

Ο κλέφτες που σκέφτονται να κλέψουν κοσμήματα είναι παρά πολλοί, εκείνοι όμως που σκέφτονται να κάνουν δικό τους ξένο χρυσαυρείο είναι παρά πολύ σπάνιοι, συλλογίζονταν ο Πάωλ Ντεσάρμ, περιμένοντας τον Λόγκαν μές σ' ένα έρημο «μπιγκαλώ» χτισμένο στη μέση της ζούγκλας. Οι ιδιοκτήτες του τώχων εγκαταλείπει από καιρό γιατί είχε καταστήσει σχεδόν έρειπιο. Βήματα ακούστηκαν ξαφνικά έξω στην πόρτα της θεράντας. Τά βήματα πλησίαζαν ύστερα, κι' ένα χέρι έσπρωξε την καλαμμένα πόρτα της κάμαρας όπου θρισκόταν ο Πάωλ.

—'Επί τέλους: είπε αυτός ρίχνοντας πάνω στο πρόσωπο του έπισκέπτη του το φως της ηλεκτρικής του λάμπας. Νόμιζα πως δεν θαρχόσουνα ποτέ. Έχεις τίποτα νεώτερο αγαπητέ μου ;...

—Νομίζω πως ναί! απάντησε ο μιγάς. Καί θγαζόντας το σακκιδίό του το ακούμπησε κάτω στο χαλασμένο πάτωμα.

—'Υστερα θγαζόντας μέσα από κεί ξαναχοντρά σιδερένιο κουτί, πήγε να τὸ ἀποθέσει με κινήσεις αργές και προσεκτικές πάνω στο τραπέζι που θρισκόταν στη μέση της κάμαρας.

—Λόγκαν! φώναξε ο Ντεσάρμ και τὰ μάτια του ἀστράψαν δυνατά καθώς κύτταζε τὸ σιδερένιο κουτί που μοιαζε με χρηματοκιβώτιο. Τὸ κουτί αὐτὸ εἶναι κλεισμένο με τὸ κλειδί... —Τὸ βλέπω, ἀποκρίθηκε ἡ συχα-ἡ συχα ο μαυρός.

—'Ο Ντεσάρμ ἄγγιξε καὶ ξαναγγίζει τὸ κουτί με ὕφος τρελλοῦ. Τάχα να εἶχε κρύψει μέσα στο κουτί αὐτὸ τὰ πολύτιμα ἔγγραφα του ὁ Ζάμυ Αντρέγιους; Θὰ μπορούσε να πάρη ἐπὶ τέλους στήν κατοχή του τὰ σχέδια που ἔδειχναν πὸ ἀκριβῶς θρισκόνταν ἡ καινούργια περιοχή τῶν ρουμπινιῶν;

—Νόρα... Νόρα... μωρμούρισε γεμάτος πάθος, πὸ θυμῆθηκε τὴν ἀκατάδεχτη ἐρωμένη του.

—'Εδῶ καὶ κάμποσες μέρες μόλις εἶχε πληροφορηθεῖ τὸ θάνατο τοῦ Τζίμμου Αντρίου, πὸ εἶχε συμβῆ ξαφνικά μέσα στη ζούγκλα. Πολλοὶ λευκοὶ ἀπ' αὐτοὺς πὸ ἐργάζονταν στή Βιρμανία ἀκούσαν τὴν εἰδηση χωρίς τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον. Ὁ Ντεσάρμ ὁμως εἶχε ἐνδιαφερθεῖ ἐξαιρετικά. Γιατὰ πρὶν ἕνα μῆνα ἀκριβῶς ἕνας συμπατριώτης του φεύγοντας τοῦ εἶχε ἐμπιστευθεῖ πὸς εἶχε κάθε λόγο να πιστεῦθαι ὅτι ὁ Τζίμμου Αντρίου εἶχε ἀνακαλύψει μιά καινούργια περιοχή ρουμπινιῶν.

—'Εκανε ἀκριβῶς ὅτι σοῦ εἶπα; ρώτησε τὸν Λόγκαν πὸ τὸν κύτταζε σιωπηλά.

—Ναί! ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Ὅταν συνάντησα σὸ δάσος τοὺς ὑπῆρτες τοῦ Τζίμμου, τὴν ὥρα πὸ μετέφεραν τὰ πράγματα τοῦ κυρίου τους, ἔβγαλα ἀμέσως καὶ τοὺς ἔδειξα τὰ χαρτιά πὸ μὸ ἔδωσα. Με πῆραν γιὰ κυβερνητικὸ ὑπάλληλο καὶ μ' ἀφήσαν να πάρω τὸ κιβώτιο.

—Τοὺς εἶπες ὅτι ἔκανες ἔρευνα γιὰ πολύτιμες πέτρες;

—Ναί... Ὁ Ντεσάρμ χαμογέλασε. —'Αν οἱ ὑπῆρτες τοῦ Ζάμμου Αντρίου ἀνέφεραν τίποτα γιὰ τὴν ἔρευνα τοῦ Λόγ-

καν ἡ ἐταιρία δὲν θὰ μπορούσε να καταλάβη πὸς ὁ κλέφτης γύρευε τὰ μυστικά ἔγγραφα τοῦ πεθαμένου. Θὰ φαντάζονταν ἀπλοῦστα πὸς ζητοῦσαν τὶς πολύτιμες πέτρες πὸ θὰ εἶχε ἀφήσει ὁ νεκρός. Εἶχε καταφέρει να προμηθευθῆ τὰ κατάλληλα πλαστὰ χαρτιά πὸ θὰ χρειαζόνταν ὁ συνένοχος του γιὰ να ξεγελάσῃ τοὺς ἀπλοῦκούς κι' ἀγράμματους ὑπῆρτες τοῦ νεκροῦ, καὶ τὸ κόλλο εἶχε σὸ τέλος πετύχει.

—Λόγκαν—εἶπε—ξαφνικά στὸν ἰθαγενῆ ὁ Ντεσάρμ, πρέπει να γυρίσω στοὺς συντρόφους μου πρὶν να χαράξῃ ἡ αὐγὴ, γιὰτὶ διαφορετικά, ὅλοι θὰ μάθουν πὸς δὲν πέρασα αὐτὴ τὴ νύχτα κοντὰ τους... Ἀφήσέ με να πάρω μαζί μου τὸ κιβώτιο, καὶ ὅταν τὸ ἀνοίξω καὶ θρῶ τὰ ἔγγραφα σοῦ ὑπόσχομαι να σὲ πληρώσω... —'Λυπούμαι πολύ γέρο μου... ἀπάντησε κοροϊδευτικά...

Τοῦ κάκου προσπάθησε να τὸν πείσῃ ὁ Ντεσάρμ. Ὁ ἄλλος ἀρνιόνταν με πείσμα ν' ἀφήσῃ τὸ κουτί ἂν δὲν ἔπαιρνε πρῶτα σὸ χέρι τὴν ἀμοιβή πὸ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ.

Βλέποντας πὸς δὲν μπορούσε να κάνει τίποτα, μπροστὰ στήν ἐπιμονή τοῦ ἰθαγενοῦ, ὁ Ντεσάρμ ἔπαψε να μιλά, κι' ἄρχισε να προσπαθῆ μ' ὅλες τὶς δυνάμεις, να θρῆ τὸ μυστικὸ τρόπο τοῦ ἀνοίγματος τῆς κλειδαριάς.

—'Υστερα ἀπὸ δύο ὥρες, ὁ Ντεσάρμ παρατήρησε τὶς προσπάθειές του καὶ κύτταζε τὸν μιγάδα με ὕφος ἀπελπίσας. Καταλάβαινε πὸς θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνοίξῃ τὸ διαβολικὸ αὐτὸ χρηματοκιβώτιο.

—Δοκίμασε τὰ ψηφία τοῦ ὀνόματός του... μωρμούρισε ὁ Λόγκαν πὸ δὲν εἶχε πᾶψει να σκέφτεται τὴν ὥρα.

—'Εχεις δίκιο, ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Τὸ ὄνομα Τζίμμου εἶχε ἀκριβῶς ἔξη ψηφία.

—'Ο Ντεσάρμ ἔκανε να γυρίσῃ τοὺς κρίκους τῆς κλειδαριάς, ἀλλὰ στάθηκε μ' ἀπογοήτευση. Δὲν γυρίζουν, μωρμούρισε, κι' ἔπειτα δὲν ἦταν δυνατόν να διαλέξῃ ἕνα ὄνομα τόσο εὐκολοφάνταστο.

—Δοκιμάσατε τότε τ' ὄνομα τῆς φίλης του...

—'Ενα σκατσέζικο ὄνομα, λοιπόν; Ποιὸ ὄμως; Λόουρα; Μπέττυ; Τζάννετ; ΤΖΕΣΣΥ! φώναξε ξαφνικά ὁ Λόγκαν σὰν νὰ φωτίστηκε.

—'Ας ἀρχίσωμε ἀπ' τὸ τελευταῖο ψηφίο... μωρμούρισε ὁ Ντεσάρμ χωρίς κανένα ἐνθουσιασμό ὄμως.

—'Ενας γερός μεταλλικός ἦχος ἀκούστηκε ἀμέσως, καὶ ὁ πρῶτος κρίκος τῆς κλειδαριάς ὑπεχώρησε. Ὁ Ντεσάρμ ἄφησε ἕνα πνιγμένο ξεφωγητό. Ἀνοίγοντας ἐπὶ τέλους τὸ σιδερένιο κουτί εἶχε θρῆ ἕνα χοντρὸ χαρτοκὺλινδρο διαφόρων ἔγγραφων. Δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία. Ναί. Τὰ χαρτιά ἐκεῖνα ἦταν τὰ σχέδια πὸ εἶδειχναν πὸς θρισκόταν ἡ καινούργια περιοχή τῶν ρουμπινιῶν πὸ ὁ Τζίμμου εἶχε ἀνακαλύψει... —'Πὸ εἶνε ἡ ἀμοιβή μου; ρώτησε ὁ Λόγκαν με ὕφος ἀνήσυχου.

—'Ο Ντεσάρμ ἔβγαλε ἀμέσως τὸ πορτοφόλι του. Ξεχώρισε ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα τῶν δέκα ρουμπιῶν καὶ τὰ ἀπλώσε στὰ χέρια τοῦ Λόγκαν. Διτὰ ἀπλώσε στὰ χέρια τοῦ Λόγκαν, χανογελοῦσε φιλικὰ καὶ γεμάτος εὐλικρίνεια. Ὁ ἰθαγενῆς ἄρπαξε ἀμέσως τὸ φάκελλο με τὰ λεφτὰ καὶ τὸν ἔκρυψε μές τὸ σακκοῦλι του.

—'Θὰ ἔκανες ἄσκημο ταξίδι... μωρμούρισε ὁ Ντεσάρμ. Ἐσσαι κουρασμένος... δὲν κάθεσαι λίγο να ξεκουραστῆς; Ὁ Λόγκαν χαμογέλασε κολακευμένος.

—'Θὰ χρειαστῆ να ξανακάνης τόσο δρόμο, ξανάει ὁ Ντεσάρμ με φιλικὸ ὕφος.

—'Ετσι τὸν κατάφερε, τὸν προσέφερε ἕνα φλασκὶ ἀλκοὸλ καὶ τὸν μέθυσε.

—'Υστερα ἀπὸ εἴκοσι λεφτὰ μόλις, ὁ ἰθαγενῆς ἔπεφτε σ' ἕνα ὑπνοληθαργικὸ, ὁ Ντεσάρμ δὲν ἔλασε καιρό. Ἀνοίξε τὸ σακκοῦλι τοῦ Λόγκαν, καὶ παίρνοντας θιαστικά τὸ φάκελλο με τὰ χαρτονομίσματα πὸ τοῦχε δώση πρὶν λίγη ὥρα, τάρριξε γρήγορα, χωρίς καν να τὰ κυττάξῃ σὸ σιδερένιο κουτί μέσα σὲ μιά θαθεῖα τρύπα τοῦ τοίχου. Ὁ Λόγκαν πὸ δὲν θὰ ξηνοῦσε πρὶν ἀπὸ πέντε—ἔξη ὥρες, δὲ θὰ μπορούσε ποτε να φαντασθῆ πὸς ὁ Ντεσάρμ θὰχε κρύψῃ τὸ κουτί, μές στὰ μπιγκαλώ. Θὰ νόμιζε πὸς τῶχε πάρει μαζί του, κι' ἔπειτα δὲ θὰ τολμούσε ποτε να τοῦ μαρτυρήσῃ αὐτὴ τὴ θρωμοδοουλία, γιὰτὶ θὰδρίσκε κι' αὐτὸς τὸ μπελά του. Χαμογελώντας σαρκαστικά στὸν κοιμισμένο ἰθαγενῆ, ὁ Ντεσάρμ ὤρμησε τρέχοντας ἔξω, κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔφτανε κοντὰ στοὺς συντρόφους του.

—'Ο Πάωλ Ντεσάρμ περίμενε ὑπομονητικά να περάσουν καμμιά δεκαριά μέρες προτοῦ γυρίσῃ σὸ ερειπωμένο Μπιγκαλώ, τοῦ δάσους. Βιάζονταν πολὺ να πάρη ἀπ' τὸ σιδερένιο κουτί τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ χρήματα πὸ τοῦ ἦταν ἀρραβῆτα γιὰ να μπορέσῃ ν' ἀρχίσῃ τὶς ἐρευνές του γιὰ τὴν περιοχή τῶν ρουμπινιῶν πὸ εἶχε ἀνακαλύψῃ ὁ Τζίμμου Αντρίου. Τρέμοντας ἀπ' τὴν συγκίνησή του, ἔβγαλε τὸ κουτί ἀπ' τὴν κρυψώνα τοῦ τοίχου. Γύρισε τὴ κλειδαριά, μὰ ξαφνικά ἐνοιώσε να στριφογυρίζουν ὅλα γύρω του, καὶ τὸ φάνηκε πὸς τὸ μυαλό του εἶχε πᾶψει να λειτουργῆ γιὰ κάμποσα λεφτὰ τῆς ὥρας. Ὑστερα ἀμέσως, θυμῆθηκε τὴν περιφημὴ ἐκεῖνη νύχτα πὸ εἶχε συναντηθῆ με τὸν Λόγκαν, τὴν θυμῆθηκε με ὅλες τὶς λεπτομέρειές της... Ξανάει με φρίκη καὶ ἀπελπίσας τὸν ἑαυτὸ του καθὼς ἀνοίγει τὸ σακκοῦλι τοῦ Λόγκαν, πὸ ἦταν πεταγμένο κάτω σὸ χαλασμένο πάτωμα, γεμάτο ἀπὸ ἄσπρα χοντρά μυρμηγκία, πὸ εἶχαν τρυπώσει ἀκόμα καὶ μέσα σὸ δερμάτινο σάκκο τοῦ ἰθαγενοῦς... Θυμῆθηκε πὸς εἶχε ἄρπαξῆ θιαστικά καὶ χωρίς καν τὸν ξανακυττάξῃ τὸ φάκελλο με τὰ χρήματα ἀπ' τὸ σακκοῦλι τοῦ Λόγκαν, καὶ τὸ πέταξε μές τὸ σιδερένιο κουτί...

—'Εἶχε καταστρέψῃ με τὰ ἴδια του χέρια τὸ θησαυρὸ πὸ τοῦχε κλέψει, εἶχε γκρεμίσει ὅλα του τὰ ὄνειρα καὶ τὶς ἐλπίδες του... Μέσ' σὸ κουτί δὲν θρισκόνταν παρὰ ἄχρηστα μικρὰ κομματάκια χαρτιοῦ φαγωμένα στὶς ἄκρες, ἄφθονη σκόνη, καὶ ἕνα σωρὸ ψόφια μερμηγκία...

—'Χρησῆ μου! —'Τί εἶναι αὐτὴ ἡ τρίχα; —'Τρίχα, χρυσῆ μου! —'Ἡ τρίχα αὐτὴ εἶναι γυναικεία. Γιατὶ τόσο μακρὸς δὲν ἔχουν τὰ δικὰ σου τὰ μαλλιά. Ὅχι τέτοιο χροῶμα, οὔτε τέτοιο πάχος. Ἐπομένως, Ἀνδρέα, ἦσουν σήμερα τὸ ἀπόγευμα με γυναῖκα.

—'Αλλὰ ὄχι, χρυσῆ μου... —'Σκαμῶσι! —'Ἦμουν σὸ γραφεῖο... —'Κόφτο ἄπιστε!

Τὸ ἔκοβε ὁ ἀπίστος. Καὶ ἐπερίμενε να αἰθριάσῃ ὁ οὐρανός. Διὸτι ἐξέσπαζε καταιγίς, πὸ εἶχαν τὰ πατώματα τοῦ σπιτιοῦ με πᾶτα, πιατέλες, τεντζερέδες καὶ ὅλων τῶν ειδῶν τὰ γυαλιὰ. Τὰ ἔδεχτο ὅλα καρτερικῶς ὁ σύζυγος. Καὶ ὅταν ἐπενοῦσαν ἡ μπόρα, τῆς ἔλεγε ἡρέμως:

—'Χρησῆ μου... —'Μιλᾶς ἀκόμα;

—'Μιλῶ, χρυσῆ μου γυναικοῦλα. Ἡ τρίχα πὸ εὐρήκε στὸν γιανὰ μου εἶναι ἀπὸ τὰ δικὰ σου τὰ μαλλιά. Κάνε μιά παραβολή! Ἐκανε παραβολὴν ἡ μαινομένη σύζυγος καὶ ἐκεῖ ἦταν πὸ ἀναπηδοῦσαν οἱ τρομερές τῆς ἀμφιβολίες. Ἦταν δική της; Δὲν ἦταν; Ἦταν ξένη; Δὲν ἦταν; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία. Καὶ ἡ ἀπορία αὐτὴ ἀνέβαλλε πάντα φοβερή, σὲ ὅλες τὶς ὑποφίσεις της καὶ τὴν ἔκαψε. Ἐβασανίσθη μιά. Ἐβασανίσθη δύο. Ἐβασανίσθη τρεῖς. Ὅπου σὸ τέλος ἔσκασε! Καὶ εἶπε πρὸς τὸν ἑαυτὸν της:

—'Ἀλμῆνη, εἶσαι ἡλίθια! Τί κάθεσαι καὶ χολοσιᾶς; Δὲν πᾶς σὲ κανένα μέντιο με να σὲ βγάλῃ ἀπὸ τὴν ἀπορίαν; Ἐ;

Τέλος τῆς πρώτης πράξεως.

Πρᾶξις δευτέρα.

—'Ἡ κυρία Ἀντιγόνη;

—'Μάλιστα.

—'Θέλω να σᾶς ἐρωτήσω.

—'Τριακόσιες δραχμές.

—'Θα σᾶς δώσω τετρακόσιες. Ἀλλὰ θὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα.

—'Ὅλα.

—'Κοιμηθῆτε.

—'Χρῶ. Χρῶ. Χρῶ... —'Τί βλέπετε;

—'Χρῶ... χρῶ... Βλέπω ἕνα κῆριο ψηλά. Με πρᾶσινο σακκάκι. Χρῶ. χρῶ... καὶ γιὰτὸ παντελόνι... Χρῶ. χρῶ... Με λεπτὸ μωστακάκι. Τὸν λένε χρῶ... χρῶ... Ἀνδρέα.

ΝΟΡΑ ΜΠΟΥΡΚΕ

Ἡ ΘΕΜΙΣ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ

Τὸ δράμα τῆς ὑποψίας

MIM ΨΑΘ.

Ἐγινε τὸ ἔξης: Εἶχεν ὑποψίας ἡ κ. Ἀλμῆνη ὅτι ὁ σύζυγός της ἐπότιζε ἕνα ἀλάς, ἐνῶ ἐδιψοῦσε ἡ δική της. Ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ ἀποδείξεις. Ἐβλεπε μερικὰ γεγονότα ὑποπτα. Ἀλλὰ δὲν ἤμποροῦσε να πεισθῆ ἀπολύτως. Ἐξήλεσε καὶ τοῦ ἐδημιουργοῦσε σκηνας. Ἀλλὰ δὲν ἤμποροῦσε να εἶναι βεβαία, ἂν δικαίως τὸν ταραξῆ ἡ ἀδικία. Ἐθελόκετο ἔτσι εἰς τὸ μεταίχιμον τῆς βεβαιότητος καὶ τῆς ἀμφιβολίας, ὅπου ἔτρωγονταν με τὰ ρούχα της.

—'Ανδρέα! —'Χρησῆ μου! —'Τί εἶναι αὐτὴ ἡ τρίχα; —'Τρίχα, χρυσῆ μου! —'Ἡ τρίχα αὐτὴ εἶναι γυναικεία. Γιατὶ τόσο μακρὸς δὲν ἔχουν τὰ δικὰ σου τὰ μαλλιά. Ὅχι τέτοιο χροῶμα, οὔτε τέτοιο πάχος. Ἐπομένως, Ἀνδρέα, ἦσουν σήμερα τὸ ἀπόγευμα με γυναῖκα.

—'Αλλὰ ὄχι, χρυσῆ μου... —'Σκαμῶσι! —'Ἦμουν σὸ γραφεῖο... —'Κόφτο ἄπιστε!

Τὸ ἔκοβε ὁ ἀπίστος. Καὶ ἐπερίμενε να αἰθριάσῃ ὁ οὐρανός. Διὸτι ἐξέσπαζε καταιγίς, πὸ εἶχαν τὰ πατώματα τοῦ σπιτιοῦ με πᾶτα, πιατέλες, τεντζερέδες καὶ ὅλων τῶν ειδῶν τὰ γυαλιὰ. Τὰ ἔδεχτο ὅλα καρτερικῶς ὁ σύζυγος. Καὶ ὅταν ἐπενοῦσαν ἡ μπόρα, τῆς ἔλεγε ἡρέμως:

—'Χρησῆ μου... —'Μιλᾶς ἀκόμα;

—'Μιλῶ, χρυσῆ μου γυναικοῦλα. Ἡ τρίχα πὸ εὐρήκε στὸν γιανὰ μου εἶναι ἀπὸ τὰ δικὰ σου τὰ μαλλιά. Κάνε μιά παραβολή! Ἐκανε παραβολὴν ἡ μαινομένη σύζυγος καὶ ἐκεῖ ἦταν πὸ ἀναπηδοῦσαν οἱ τρομερές τῆς ἀμφιβολίες. Ἦταν δική της; Δὲν ἦταν; Ἦταν ξένη; Δὲν ἦταν; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία. Καὶ ἡ ἀπορία αὐτὴ ἀνέβαλλε πάντα φοβερή, σὲ ὅλες τὶς ὑποφίσεις της καὶ τὴν ἔκαψε. Ἐβασανίσθη μιά. Ἐβασανίσθη δύο. Ἐβασανίσθη τρεῖς. Ὅπου σὸ τέλος ἔσκασε! Καὶ εἶπε πρὸς τὸν ἑαυτὸν της:

—'Ἀλμῆνη, εἶσαι ἡλίθια! Τί κάθεσαι καὶ χολοσιᾶς; Δὲν πᾶς σὲ κανένα μέντιο με να σὲ βγάλῃ ἀπὸ τὴν ἀπορίαν; Ἐ;

Τέλος τῆς πρώτης πράξεως.

Πρᾶξις δευτέρα.

—'Ἡ κυρία Ἀντιγόνη;

—'Μάλιστα.

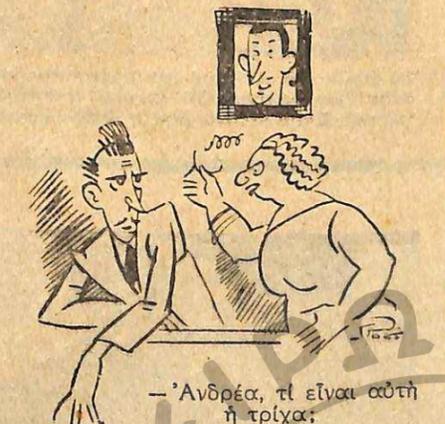
—'Θέλω να σᾶς ἐρωτήσω.

—'Τριακόσιες δραχμές.

—'Θα σᾶς δώσω τετρακόσιες. Ἀλλὰ θὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα.

—'Ὅλα.

Εἶναι μέσα σ' ἕνα δωμάτιο. —Μόνος; —Χρῶ... χρῶ... Ὅχι εἶναι μαζί του χρῶ καὶ μιά ξανθὴ κυρία χρῶ... χρῶ... πὸ τὸν ἀγκαλιάζει χρῶ... καὶ τὸν φιλεῖ χρῶ... καὶ τὴν φιλεῖ χρῶ... καὶ οἱ δύο φιλοῦνται χρῶ... χρῶ... —Θεέ μου! —'Σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο χρῶ... πολὺ συχνὰ ἔρχονται καὶ βλέπονται χρῶ. χρῶ. —Χριστέ μου! —Καὶ πάντα ἀγκαλιάζονται χρῶ. χρῶ... καὶ φιλοῦνται χρῶ. χρῶ... —Παναγία μου! —'Ἀσπρη σὰν κινηματογραφικὴ ὀθόνη ἐγινε ἡ φάσις τῆς κ. Ἀλμῆνης, ἐπάνω εἰς τὴν ὅποιαν ἤρχισαν να ἐναλλάσσονται ὅλα τὰ συναισθήματα: ὁ φόβος, ἡ λύσσα, ἡ ζήλεια, τὸ μῖσος, ἡ ἐκδικησις. Ἐτρεμε ἀπὸ τὸ

—'Ανδρέα, τί εἶναι αὐτὴ ἡ τρίχα;

κακὸ της καὶ μόλις συνεκραιεῖτο ἐπάνω στήν καρδέλα της. Τῆς ἔρχονταν να δαγκώσῃ τὸ μέντιο ἀπὸ τὴν λύσσα της. Ὅπως ὁπότε, ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν ἦτο καὶ ἀδικον καὶ ἀνοφελές, περιορίσθη να δαγκώσῃ τὰ χεῖλη της καὶ συνέχισε τὶς ἐρωτήσεις: —'Εανθία εἶναι ἡ κυρία; —Χρῶ. χρῶ... ἔανθια. —'Ψηλή, κοντή; —Χρῶ. χρῶ... Ψηλή. —'Μήπως ἔχει καὶ μιά ἑλῆ σὸ μάγουλο; —Χρῶ... χρῶ... ἔχει καὶ ἑλῆ! —'Μήπως τὴν λένε Μαρία; —Χρῶ... Μαρία, ναί... καὶ εἶναι πρόσωπο πὸ τὸν ἔξετε καὶ σεις, χρῶ... χρῶ... μὸ φαίνεται πὸς ἔρχεται καὶ σὸ σπῆτι σας χρῶ... χρῶ... χρῶ... Τὸ αὐτὸς μέντιο δὲν εἶχε δὴ τυφῶνα εἶος τότε. Ἀλλὰ τὸν εἶδε αὐτὴ τὴ στιγμῆ. Γιατὶ ἐσημῆθη ὡς φοβερὸς τυφῶν ἡ κ. Ἀλμῆνη, ἐπέταξε τὰ λεφτὰ σὸ μέντιο καὶ ἔδωκε ὡς πειναλέα τίγρις ἀπὸ τὸ σπῆτι.

Τέλος τῆς δευτέρας πράξεως.

Πρᾶξις δευτέρα.

—'Ονομάζεσθε;

—Μαρία Γυρονίου.

—'Εἰναι;

—Εἵκοσι τεσσάρων. —Λέγετε τί γνωρίζετε. —'Ἦμουν σὸ σπῆτι μου, κ. πρόεδρε, με ἐννοεῖτε παρακαλῶ; Ἀπόγευμα. Μόλις εἶχα ξυπνήσει καὶ ἐτοιμαζόμουν γιὰ ἔξω, με ἐννοεῖτε παρακαλῶ; Για ἐπίσκεψη. Ξαφνικά ἀκούω ἕνα δαυμονισμένο θόρυβο στήν πόρτα καὶ μπαίνει μέσα μιά κυρία, με ἐννοεῖτε παρακαλῶ; Ἡ κατηγορουμένη. —Εἴχατε προηγουμένα; —Ποτέ! —Τὰ εἶχατε καλά; —Εἴμαστε φίλες. —Προχωρεῖτε. —'Ανοίγει τὴν πόρτα τοῦ δωματίου μου καὶ με βρίζει, με ἐννοεῖτε παρακαλῶ; Σὰν τρελλή. Ἀπόρησα ἐνῶ καὶ δὲν ἤξερα τί συμβαίνει. Σηκώνομαι ἐπάνω, τὴν ρωτῶ: Ἀλμῆνη, τί ἔπαθες; Μὰ πὸς να μὸ ἀπαντήσῃ! Ἀρχισε ἕνα ὑβρεολόγιο, ἕνα ὑβρεολόγιο, κ. πρόεδρε, μὰ ἕνα ὑβρεολόγιο... —Τέλος πάντων. —Με ἐννοεῖτε παρακαλῶ; —Σᾶς ἐννοῶ. Ἐνα ὑβρεολόγιο... —Καὶ σὰν να ἦν ἔφτανε αὐτὸ. —Τί ἄλλο ἔκανε; —Τί ἄλλο; Τί ἄλλο ἔκανε, κ. πρόεδρε; Τί ἄλλο; Ἐβγήκε σὸ δρόμο καὶ ἔβαλε κατὶ φωνές, κατὶ φωνές, κ. πρόεδρε, μὰ κατὶ φωνές, πὸ ἀνεστατώθη ὀλόκληρος ὁ κόσμος καὶ ἔγινε ρεῖλι εἰς τὴν γειτονία. Με ἐννοεῖτε παρακαλῶ; —Σᾶς ἐννοῶ. —Ἐθαριστὸ πολὺ. —Ἐπλήθη καὶ ἡ κατηγορουμένη. —'Ακούστε! ἔδω, κύριε πρόεδρε, ὅτι λέει ψέμματα ὅλα, γιὰτὶ ἐνῶ ἐπῆρα σὸ μέντιο καὶ μὸς τὸ εἶπε ὅλα τὸ μέντιο, πὸς εἶναι φίλη μου, πὸς εἶναι ξανθὴ, πὸς εἶναι ψηλή, πὸς ἔχει ἑλῆ, πὸς τὴν λένε Μαρία, καὶ μὸς κάνει τὴ φίλη καὶ τὰ ἔχει με τὸν ἄντρα μου καὶ τὴν βλέπει κάθε μέρα καὶ τὸν φιλεῖ καὶ τὴν φιλεῖ καὶ τὴν ἀγκαλιάζει στήν μπροστινέρα, ἀδύνατον να λῆ ψέμματα! —Τὴν ἀδιάντροπη... —Σιωπή. —Τὴν καταίκα... —Σιωπή. —Τὸ τοῖσπο. Ἀχ! Τὰ εἶπα καὶ ἐθαριστῆθηκα! Τώρα τιμωρήστε με. Καὶ κάθεται. Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι βεβαία. Ἀλλὰ ἰδοὺ ὅτι λέει ὁ δικηγόρος τῆς μνηντορίας, ὅτι τὸ μέντιο λέει πολλές φορὲς μόνον ὅτι σκεπτεται ὁ ἄσπτος. Ἀπλῆ μεταβίβασις σκέψεως. Καταδικάζεται σὲ πρόστιμον μεγάλο ἡ κ. Ἀλμῆνη. Ἀλλὰ δὲν στενοχωρεῖται γι' αὐτὸ. Ἀναθάλλουν αἱ νέαι ἀπορίας. Με βεβαιώθητε ἐμπνε, με ἀμφιβολίας ἔδωκε. Καὶ τρέιει τὰ δόντια. —'Ὁ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες! Ὁ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες!

—'Ονομάζεσθε;

—Μαρία Γυρονίου.

—'Εἰναι;

στην Αφρική ζή ένα είδος γαλου, διπλασιού σε μέγεθος από τους πιο μεγάλους γαλους που γνωρίζομεν εμείς εδώ. Τα αυγά που γεννούν οι γαλοι αυτοί είναι σαν μεγάλα ινδικά καρύδια και έχουν όλα των διπλούς κρόκους.

Ένας Γάλλος βιομήχανος βρήκε, όπως ισχυρίζεται, ένα νέο φάρμακο κατά του σκέρου: τους ξηρούς φλοιούς πορτοκαλλιών. Παίρνετε πορτοκαλλόφλουδες, τις ξεραίνετε πάνω σ' ένα χαρτί και τις βάζετε μέσα σε σακκουλάκια, τα οποία κρεμάτε στα ρούχασα. Οι σκρόροι αεθγουν άμέσως.

Από τα ζώα το άνθεκτικότερο στη νηστεία δεν είναι η καμήλα, αλλά η χελώνα. Στη νήσο Χίλο, του Αρχιπελάγους του Χαβάι, έγινε ένα περίεργο πείραμα: Έκλεισαν μια χελώνα σ' ένα κλουβί και την άφησαν χωρίς τροφή. Η χελώνα έζησε 500 ημέρες, χωρίς να φάη, ούτε να πih το παραμικρό!

Ξέρετε ποιος ήταν ο τυχερός του πρώτου λαχνού του μεγάλου λαχείου των φιλανθρωπικών ιδρυμάτων του Όχάιο, στις Ήνωμένες Πολιτείες; Ένας λόος! Είχε αγοράσει το λαχείο στα σύγκαλά του και η τύχη τον βρήκε κλεισμένο σ' ένα αυτίλο. Τώρα οι συγγενείς του θα διαθέσουν το 1.500.000 δολάρια που κέρδισε για την θεραπείαν του!...

Η Αμερική είναι ο τόπος των παραδόξων... και των θρησκευτικών αιρέσεων. Τώρα τελευταία έκανε την εμφάνισή της μια νέα αίρεσις με ιδρυτή και αρχηγό κάποιον μαυρον Ρόμπινσον, πρώην στιλβωτή υποδημάτων. Ο καλός αυτός άνθρωπος διακηρύττει ότι είναι άπεσταλμένος του Χριστού. Σημειωτέον, ότι ο Ρόμπινσον είναι τελείως άνοιάματος!

Οι ήδη γνωστές βιταμίνες, πρέπει τώρα να προστεθή και μια ακόμη. Την ανέκάλψε ο Σζέντ Τζιόρτζι. Πρόκειται για μια αντιαιμορραγική ουσία που απέκλιθη βιταμίνη Κ. Η επίδρασις της είναι μεγάλη στο σύστημα των μικρών άγγείων.

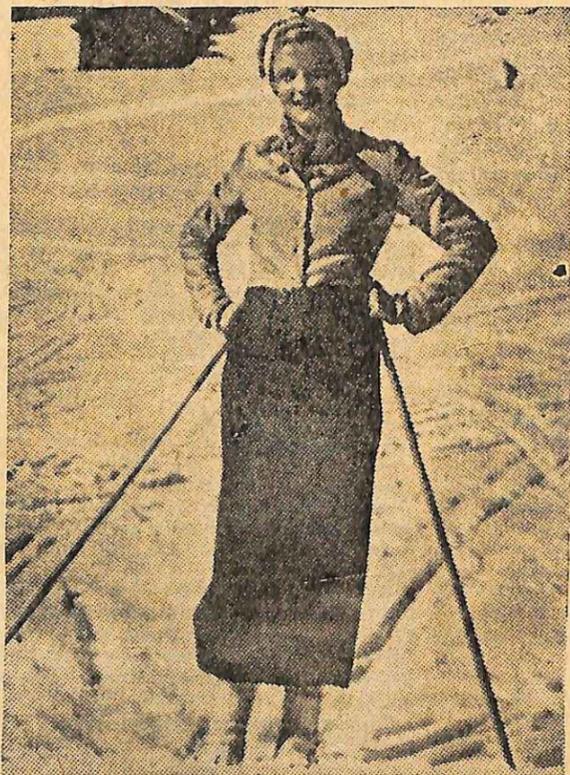
Οι τελευταίες έρευνες της επιστήμης απέδειξαν ότι τα μανιτάρια είναι τροφή πλήρης. Η Ρωσία, στην Πολωνία και τη Γερμανία το έβρισαν αυτό πολύ καλά, γι' αυτό και έχουν τα μανιτάρια στη θέση του κρέατος. Ένας άρεσιβίος της Θουριγγίας που πέθανε σε ηλικία 100 ετών, έτρεφετο αποκλειστικώς επί 20 χρόνια με μανιτάρια.

Το πυρ και ο σίδηρος δεν μαινόνται μόνον στην Ισπανία και στην Κίνα, αλλά και στην Παλαιστίνη. Οι Άγγλοι αγωνίζονται ακόμη να καταστείλουν την άραβική εξέγερση. Στην εικόνα μας η Χαίφα κάτω από τις θόμβες των άγγλικών αεροπλάνων.

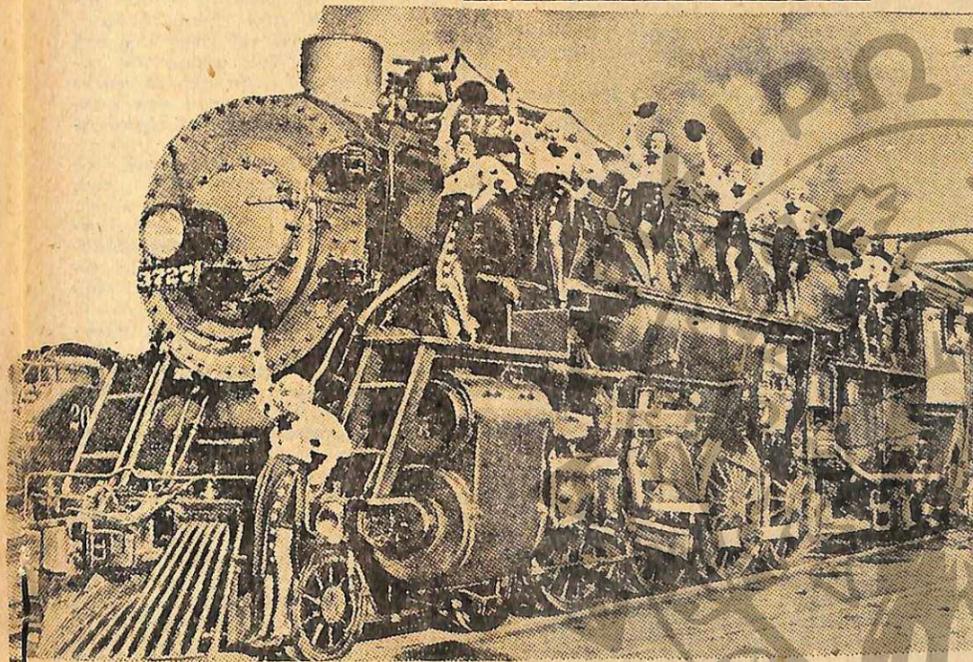

Οι Άμερικανοί, πρακτικοί σε όλα τους, βρήκαν τον τρόπο να εξοικονομήσουν τα πράγματα ως προς το ζήτημα των οικιακών κήπων' τους φκιάνουν πάνω στις στέγες των ούρανοευστών τους,

Ένω εμεις εδώ είχαμε και θάγωμε ίσως, ακόμη άνοιξη, στην Έλβετία το γιόνι έκανε κιόλα την πρώτη του εμφάνιση και μάλιστα κατά τον θριαμβευτικότερο τρόπο. Στην εικόνα μας μια χαριτωμένη Έλβετις που επιδίδεται με άπόλαυση στο αγαπημένο της σπόρ, το σκι, στο οποίο μάλιστα είναι και πρωταθλήτρια.

•• ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Η μηχανική πρόδος δεν έξυπηρετεί μόνον από πρακτικής άπόψεως τάρια τον κόσμο, αλλά και από καλλιτεχνικής. Μια γιγαντιαία αίφνης άτμομηχανή, που έγινε στην Γερμανία, χρησίμευσε μόλις βγήκε από το εργοστάσιο για να διαφημισθή μια νέα γερμανική κινηματογραφική επιθεώρησις, της οποίας τα γκέρλες είνε σκαρφαλωμένα επάνω της, χαριτωμένοι κατακτηται του όγκου της.

Ένας Γιουγκοσλαβός ποδηλατιστής έτοιμημάτισε να διαέξη με το ποδήλατόν του κατά μήκος και κατά πλάτος την Βαλκανική Χερσόνησο — κάπου 18.000 γιλμ. — χωρίς να βγάλη λέξη από το στόμα του! Έως τώρα έχει διανύσει τα 10.000 χιλιόμετρα. Αν επιτύχη ως το τέλος, θα πάρη 10.000 δηνάρια.

Ο Άγγλος φυσιολόγος Δρ. Μπάγκερ, προλέγει για τους άπογόνους μας, ότι άπειλούνται από τις χειρότερες φρικαλεότητες: Θα είναι πρώτα-πρώτα όλοι φαλακροί, δεν θάγουν έπειτα δόντια και τέλος θα είναι στραβοπόδες. Όλα αυτά τα καλά, ο Δρ. Μπάγκερ τα άποδίδει στον σύγχρονο πολιτισμό.

Ο δήμαρχος της άγγλικής πόλεως Γουόντουορθ, βρήκε όπως λέγει, ένα πρώτης τάξεως μέσον για να έξασφαλίση την παγκόσμιο ειρήνη: τον χορό! «Όσο, λέει, περισσότερο χορεύουν οι άνθρωποι, τόσο ολιγότερο θα κινδυνεύη η ειρήνη». Και προσθέτει: Αντί της συγλήσεως δημοσίων διασκεψέων να διοργανώνται διεθνείς χορευτικά έσπεριδες, όπου θα συναντώνται όλα τα έθνη και... θα συναδελφώνονται υπό τους ήχους μιας τελείας τζάζ μπάντ!...

Η γαλλική έκστρατεία της Αίγυπτου είχε μεταξύ άλλων ως αποτέλεσμα και την μεταφοράν του όβελισκου της Κλεοπάτρας στην μεγάλη παρισινή πλατεία της Όμονοίας.

Οι Ίταλοι τους μιμηθήκανε μετά την κατάκτηση της Άθηνσυναίας και κουβάλησαν στη Ρώμη έναν όβελισκόν από γρανίτη, που θρισκότανε στην ιερή πόλι των Άθηνσυνών, την Άξούμη. Ο όβελισκος αυτός έχει ύψος 25 μέτρων και ζυγίζει 250 τόνους.

Οι Γαλλία σνοτώθηκε αυτές τις μέρες η τελευταία άσκύδα. Την σκότωσε ένας χωριάτης της Σαβοΐας. Ύστερ από αυτό, τα μόνα θηρία που άπομένουν στη Γαλλία είναι οι λύκοι και οι άλεπούδες.

Κρατεί η αντίληψις, ότι ο Ήλιος είναι το πιο θερμό άστρο του στερεώματος. Ως γνωστόν, η θερμοκρασία του φθάνει τους 4.650 βαθμούς. Έν τούτοις, υπάρχουν και άστρα, στα οποία η θερμοκρασία είναι ακόμη πιο μεγάλη, όπως π. χ. στον Σείριο, που επικρατεί ζέση 22.000 βαθμών, στην Μεγάλη Άρκτο, όπου η ζέση είναι 19.000 και στο Άλσα της Λύρας, όπου επικρατεί μια θερμοκρασία 27.500 βαθμών.

ΔΙΚΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Έρβέ, παλιός επιστάτης της οικογενείας ντε Πονταλές, ξέρεει κάποιο νεανικό παράπτωμα της Μαργαρίτας ντε Πονταλές, συζύγου τώρα του συνταγματάρχου ντε Σεβερνύ και μητέρας του Μπερνάρ και της Μπερναρέτ ντε Σεβερνύ. Καρπός του παλιού έρωτος της Μαργαρίτας ήταν ο νεαρός Ζάκ, υπαξιωματικός τώρα στο σύνταγμα του Σεβερνύ. Ο νέος αγαπά την Μαργαρίτα, κόρη ενός γανωματή, η οποία τον θάρρησε βρέφος ακόμη εγκαταλελειμμένο σ' ένα δάσος και τον ανάθρεψε, χαρίζοντάς του την στοργή και την αγάπη της. Ο Έρβέ όμως παρουσιάζει, ως νόθο γιου της στη Μαργαρίτα τον Πιέρ Ζιρόντ, γραμματέα του Άντουάν ντε Πονταλές, αδελφόν της Μαργαρίτας και την εκβιάζει, ζητώντας της χρήματα, για να μην αποκαλύψει το μυστικό της. Συγχρόνως μετέπειτα σ' ένα δάσος παρουσιάζει στα μάτια του συνταγματάρχου του ως κλέπτη. Το ίδιο βράδυ ο Έρβέ στέλνει ένα γράμμα στη Μαργαρίτα, ζητώντας ξανά χρήματα. Αυτή απευθύνεται στον αδελφό της Άντουάν, ο οποίος αναλαμβάνει να εξουδετερώσει τις ενέργειες του Έρβέ. Του στήνει μια παγίδα και τον υποχρεώνει να του παραδώσει το νόθο γιου της Μαργαρίτας. Εκείνος, γνωρίζοντας την σκληρότητα της καρδιάς του Άντουάν και βέβαιος ότι αυτός θα εξηφάνιζε τον καρπό του άνομου έρωτος της αδελφής του, βρίσκει την ευκαιρία ν' απαλλαγεί από τον Ζάκ, για να μην μισηθεί ανενόχλητος κατόπιν να εκβιάζει την Μαργαρίτα με τον Πιέρ Ζιρόντ. Υποδεικνύει λοιπόν εις τον Άντουάν τον πραγματικό νόθο γιου της κυρίας Σεβερνύ.

36. (Η συνέχεια)

— **Α**πό ποιά έπίσημη για την ταυτότητά του ;
 — Πρώτα—πρώτα, από την καταπληκτική του αξιοσύνη με τον πατέρα του.
 — Και το νέο ;
 — Ζάκ.
 — Ζάκ ; !... Μαργζολαίν... Για στάσου... Είχα πολλά χρόνια ναρθώ στο σπίτι της αδελφής μου και δεν γνωρίζω καλά το πρόσωπο, που δέχεται... Για άποψη, αν θυμοῦμαι καλά, άκουσα με παιδιά της ν' αναφέρουν αυτά τα ό-

νόματα...
 — Άσφαλώς τ' άκούσατε.
 — Όστε ο Ζάκ και η Μαργζολαίν μπαίνουν στο σπίτι της αδελφής μου ;
 — Μάλιστα. Τακτικώτατα. Ο Ζάκ είναι ο νέος υπαξιωματικός, που έβασε, όπως λένε, τη ζωή του συνταγματάρχου ντε Σεβερνύ.
 — Όστε αυτός ο υπαξιωματικός είναι ο νόθος γιός της κομήσης ;
 — Άκριβώς.
 — Καλά. Δέχομαι τις πληροφορίες σου και επιφυλάσσομαι να τις έλέγξω κατά τον αστηρότερο τρόπο. Πές μου τώρα συμπληρωματικώς: Αυτός ο Ζάκ τί «μοῦτρο» είναι ;
 — Μοῦτρο πολύ παστρικό, άπάντησε ο Έρβέ μ' ένα μοχθηρό χαμόγελο.
 — Δηλαδή ;
 — Τυχοδιώκτης. Πήγε και κατατάχθηκε στο στρατό για να σκεπάσει μερικά σκοτεινά σημεία της ζωής του. Μά νομίζω πως και από τον στρατό θα τον διώξουν, γιατί προχθές άκριβώς συνελήφθη έπ' αυτοφώρῳ σε κάποια Λέσχη να κλέβη στά χαρτιά. Είναι άδιόρθωτος χαρτοπαίκτης...
 — Η κληρονομική της, ψιθύρισε ο Πονταλές, δαγκώνοντας με λύσσα τα χείλη του.
 — Γενικά, είναι ένας τύπος ύπουλος κι' επικίνδυνος.
 — Το ξέρει ότι είναι γιός της αδελφής μου ;
 — Το ξέρει.
 — Ο Άντουάν ντε Πονταλές στάθηκε για μία στιγμή σκεπτικός και ύστερα εξακολούθησε :
 — Μήπως ξέρει ακόμα και τον εκβιασμό, που κάνει έσθ εις θάρος της μητέρας του για να της άποσπάς χρήματα ;
 — Διάβολε ! Πώς είναι δυνατόν να το άγνοη, άφου το «κόλπο» είναι δικής του έμπνεύσεως ;
 — Άκριβώς. Η συμφωνία είναι να μοιραζώμαστε τα λεφτά.
 — Ο Άντουάν ξφριξε στο άκουσμα της τελευταίας αυτής πληροφορίας. Και, σφίγγοντας τις γροθιές του, μωρμούρισε :
 — Το τέρας ! Ποτέ δεν φανταζόμουν πως θα γινόταν τόσο θρωμερό ύπεκείμενο ένας νέος, που μέσα στις φλέβες του ρέει το αίμα των ντε Πονταλές.
 — Και ύστερα, γυρίζοντας ξανά στον Έρβέ, τον ρώτησε :
 — Έσθ πως τον γνώρισες ;
 — Έντελώς τυχαίως... Έγώ ποτέ δε θα δεχόμουν να μπερδευθώ σε τόσο ύποπτες δουλειές μ' όλες τις οικονομικές συμφορές που με θρήκαν. Μπορεί νάγε- τες ίσως κακές ιδέες για μένα, από κά- κόβουλες εισηγήσεις έχθρων μου... Δεν ξέρω, πιθανόν να κάνω λάθος. Μά αι- σθανόμαι την ύπογρέωσι να σάς θει- βαιώσω, πως ο σεβασμός μου για σάς και την κυρία κομήσα είναι άπεριόρι- στος. Άν δεν βρισκόταν στο δρόμο μου αυτός ο άχαρακτήριστος άνθρωπος, πι- θανόν να μ' έκτιμούσατε περισσότερο. Μά δυστυχώς ξέρει, πως είμαι κάτοχος των μυστικών της γεννήσεώς του και

μ' αυτό μ' εξέβιασε να γίνω συνένοχός του...
 — Σ' εξέβιασε ;... Αυτό, όμολογώ, πως δεν το πιστεύω...
 — Θα το πιστέψετε αν μάθετε πως ο Ζάκ Ρεμοντέ έπεδίωξε να κατατα- χθῆ στο σύνταγμα του κυρίου ντε Σε- βερνύ με το μοναδικό σκοπό να εκβιά- ζη τη μητέρα του και να της παίρνη χρήματα για να τα παίξη στα χαρτιά. Είχε σκοπό να τ' άποκαλύψη όλα στον συνταγματάρχη...
 — Σου το έχει όμολογήσει ο ίδιος ;
 — Το όρκίζομαι στην τιμή μου. Και έγκατέλειψε αυτό το σχέδιο μόνον ό- ταν τον έβεβάωσα έγώ, πως θα κα- τάρθωνα να του προμηθεύσω τα χρή- ματα που ήθελε, χωρίς να λάβη γνώ- σιν ο κύριος ντε Σεβερνύ. Δεν έβασα- ξε η καρδιά μου να δώ την ύπόληψη της κυρίας κομήσης να κουρελιάζε- ται και το όνομα των ντε Πονταλές να κυλιέται στο θούρκο... Σάς παρακαλώ να με πιστέψετε, πως ό,τι έκανα, τώ- κανα από άφοσίωση σε σάς και στην αδελφή σας... Δεν ξεχνώ ποτέ το ψωμί που έφαγα στο σπίτι σας...
 — Ήταν τέτοια η πειστικότητα των λό- γων του σατανικού αυτού ανθρώπου, ώστε ο Άντουάν ντε Πονταλές, μολο- νότι ήξερε καλά τον έλεινο χαρακτή- ρα και την άσυνειδησία του παλῆου έ- πιστάτη του πατρικού του σπιτιού, έρ- χισε να πειθεται ότι πραγματικά ο Έρβέ δεν ήταν τόσο ένοχος για την άισχρή πράξη του εκβιασμού, όσο πί- στευε στην αρχή. Δεν ήταν, βέβαια, αυτό άρκετό για να τον άνυψώση στη συνείδησή του, μά ένα μέρος της εϋ- θύνης μετεπιτίζετο τώρα στο άγνωστο παιδί της αδελφής του, που στη φαν- τασία του τώθλεπε σαν ένα τέρας ά- νηθικότητας.
 — Και σε λίγο, σά να φανέρωνε το συμπέρασμα των συλλογισμών του, γύρισε προς τον Έρβέ και του ειπε :
 — Όλ' αυτά, που μου λές, δεν άλα- φρώνουν τη θέση σου, μά άπωσδήπο- τε με κάνουν ν' άποβλέπω χωρίς τύ- ψεις πιά στην πραγματοποίηση του σχεδίου που συνέλαβα...
 — Και άφου εϊώπησε για μία στιγ- μή, εξακολούθησε :
 — Βρίσκω πως δεν θάχη να χάση μεγάλα πράγματα η κοινωνία αν λει- ψη άπ' αυτή ένα κάθαρμα, σαν κι' αυ- τό που μου περιγράφεις. Τί λές και σϋ, Έρβέ ;
 — Έγώ συμφωνώ άπόλυτα με κάθε ένέργεια, που θάχη σκοπό να έξασφα- λίση την οικογενειακή γαλήνη της κυ- ρίας κομήσης. Όσο για τη ζημία που θα ύποστώ έγώ από τη ματαίωση της εισπράξεως...
 — Ποιάς εισπράξεως ;
 — Τα χρήματα που ζήτησα από την αδελφή σας και από τα όποια θάρ- παιονα τα μισά, δεν θάταν για μένα κέρδος, κύριε Πονταλές. Τα έχω ήδη δώσει στον Ζάκ υπό τύπον δανείων. Όταν τον γνώρισα, είχα ακόμα κά- ποια οικονομική εύχρησία. Για να τον άποτρέψω, λοιπόν, να ταράξη τη γαλή- νη του σπιτιού της κυρίας κομήσης, τού δέδανειξα διάφορα ποσά. Μά οι ά-

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

παιτήσεις του έφθασαν στο άπροχώ- ρητο. Έπειτα, έγώ εν τώ μεταξύ, εί- γα καταστραφή... Και τότε μου έθεσε ώμα το ζήτημα : ή θα τον βοηθούσα για ν' άποσπάση χρήματα από τη μη- τέρα του και να μου επιστρέψη εκεί- να που του είχα δανείσει ή θα έκανα τα χρήματά μου. Στην αρχή, άρνήθη- κα με άγανάκτηση. Μά όταν άρχισε να με άπειλη ότι θα άπεκάλυπτε τα πάντα στον συνταγματάρχη, για να προλάβω τη συμφορά και για να ελ- σπράξω τα χρήματά μου, δέχθηκα... Αυτή είναι η αλήθεια, κύριε Ποντα- λές...
 — Με άλλα λόγια, Έρβέ, έσθ έχεις λαμβάνειν...
 — Ένα άρκετά σεβαστό ποσόν, κύ- ριε Πονταλές, που στη σημερινή οικο- νομική μου κατάσταση, μά με έσωζε... Άλλά προκειμένου να σωθῆ ή κυρία κόμησα... Θάνατι για μένα άρκετή πληρωμή ή ήθική ίκανοποίηση, που θα νοιώσω όταν την ξαναδώ εύτυχιμέ- νη... Έπειτα, ξέρω καλά την καλή της καρδιά... και τη δική σας έπίσης... Είμαι βέβαιος, πως δεν θα μ' αφή- σετε να πάω χαμένος...
 — Ο Άντουάν ντε Πονταλές ήταν ευ- θισμένος σε σκέψεις. Ήταν το ίδιο σκοτεινές οι σκέψεις αυτές, όσο και του ανθρώπου, που καθόταν πλάι του και του μιλούσε με τη γλώσσα ενός σατανά μεταμορφωμένου.
 — Σε λίγο, σά να πήρε την άπόφασή του, ρώτησε τον Έρβέ :
 — Ξέρεις που κάθεται ο Ζάκ ;
 — Στο σπίτι της Μαργζολαίν.
 — Έννοώ το σπίτι της Μαργζολαίν, διάβολε. Το ξέρεις ;
 — Μάλιστα.
 — Όρατα. Θάθελες τώρα, νάπαιρ- νες μία προκαταβολή από τα χρήμα- τα, που έχεις να λάβης, δεν είν' έ- ται ;
 — Δηλαδή... θάταν έργο δικαιοσύ- νης...
 — Θάθελες ; Ναι ή όχι ;
 — Ναι.
 — Πολύ καλά.
 — Ο Άντουάν ντε Πονταλές σηκώθηκε όπ' τη θέση του, άνοιξε τη θυρίδα του άμαξιού που ήταν πλάι του και από εκεί πέρασε έξω το κεφάλι του και έδωσε μια διαταγή στον άμαξά. Ύστερα, τοποθετήθηκε ξανά πλάι στον Έρβέ και του ειπε :
 — Το άμαξί άλλαξε διεύθυνση. Δεν σε όδηγει πιά προς τά... κάτεργα, κύ- ριε, Έρβέ. Σε πηγαινει κάπου άλ- λού...
 — Που ; ρώτησε άνυπόμονα ο πα- λαιός επιστάτης.
 — Σ' ένα σπίτι που έχω σε κάποιο κοντινό προάστειο. Εκεί θα μπορέσω- με να αναπαυθούμε για μερικές ώρες και το πρωί θα θάλαμε σ' έφαρμογή το σχέδιο που κατεστρώσαμε.
 — Έμένα τί με χρειάζεστε ; Όλες τις πληροφορίες, που σάς ήσαν χρήσι- μες, σάς τις έβωσα. Είμαι πρόθυμος να σάς δώσω ακόμα και όσες άλλες νομίζετε άπαραίτητες. Μπορείτε κάλ- υπτα να ένεργήσετε μόνος. Άφήστε

— Άδελφούλα μου, μην κλαίς ! έκανε ο Ζάκ.

με να πάω στο σπίτι μου. Είμαι σκο- τωμένος άπ' την κούραση. Μου είναι άδύνατο να ήσυχάσω άλλο παρά στο κρεβάτι μου. Έπειτα, το πρωί έχω ένα σωρό δουλειές...
 — Άν δεν άπατώμαι, είσαι άεργος. Έξ' άλλου, μη ξεχνάς ότι ή προκατα-βολή που σου ύποσέθηκα, θα σε ά- ποζημιώση για τις ώρες που θα χά- σης στο σπίτι μου. Και, στο κάτω της γραφής, είσαι άιχμάλωτός μου. Θα σε άπελευθερώσω όταν κρίνω έγώ πως είναι καιρός...
 — Ο Έρβέ δεν ξαναμίλησε. Κατάλαβε πως έπρεπε να ύπακούη τυφλά τον Πονταλές.
 — Έσθ είσαι, Γκομάρ ; ρώτησε ο Πονταλές.
 — Μάλιστα, κύριε, άπάντησε μία φω- νή θροακή σαν πτιγμένη.
 — Άνοιξέ μας, διέταξε ο οικοδεσπό- της.
 — Το παραθυράκι ξαναέκλεισε και με- τά λίγα λεπτά άνοιξε ή πόρτα της ει- σόδου.
 — Ένας άνδρας ψηλός με πλατείς ώ- μους και πρόσωπο άγριο, σημάδεμέ- νο από θαθείς ούλες, έρριξε το φως ενός φαναριού, που κρατούσε, στις μορφές των νεοφερμένων. Ύστερα ά- πό την άναγνώριση αυτή, έκανε μια θαθεία ύπόκλιση προς στον Ποντα- λές και ειπε με την άποκρουστική

φωνή του :
 — Διατάξατε, κύριε !
 — Οδηγήσε μας στη βιβλιοθήκη. "Υστερα έτοιμάσε ένα δωμάτιο για τόν κύριο. Φαντάζομαι πώς πεινάει. Σερβίρισέ του καί ένα καλό δείπνο."
 — Μάλιστα, κύριε.

Ο Έρβέ μπήκε στο δωμάτιο που χρειαζόταν για βιβλιοθήκη. Τό βλέμμα του έπεσε γοργό στά έπιπλα γύρω. Ανατρίχιασε. Θάλγε κανείς πώς ήταν τό εργαστήριο κάποιου αλχημιστού ή κάποιου μάγου.

Ο Πονταλές, που κατάλαβε την έκπληξη του, χαμογέλασε και τού είπε :

— Παραξενεύεσαι, Έρβέ, γι' αυτά που βλέπεις, ε; Και όμως δεν είναι τίποτε τό καταπληκτικό ή μυστηριώδες. Τό σπίτι αυτό τό χρησιμοποιώ άπλούστατα για νά περνά λίγες ώρες με τόν έαυτό μου και νά θρίσκω κάποια άνακουφίση στην άτμόσφαιρα αυτή, που θυμίζει τή ματαιότητα και τήν κακία τού κόσμου.

Ο σκελετός αυτός έκει, που κρατάει στό χέρι του τό άκονισμένο μαχαίρι, δεν σου θυμίζει τίποτε; Έγώ σέ θεβαίνω πώς δεν χορταίνω νά τόν βλέπω. Είναι ό φθόνος τών ανθρώπων προσωποποιημένος.

Δέν μπορούσε τό ταπεινό αυτό αίσθημα νά πάρη άλλη μορφή, ούτε νά χρησιμοποιή άλλο όπλο... Πρόσεξε τόν καλά τόν άσαρκο αυτόν έγθρό τής άθροπίνης χαράς και θ' άναγνωρίσης με φρίκη τόν έαυτό σου... Έτσι σέ βλέπω, Έρβέ, έτοιμο νά σπαράξεις τήν καρδιά τής αδελφής μου... Μά κύτταξε τώρα και τό τεράστιο αυτό ξίφος, που κρέμεται πάνω από τό κρανίο τού φθόνου. Είναι ή θεία δική... Άλλά καταλαβαίνω πώς είσαι κουρασμένος και δε θέλω νά σε καθυστερώ περισσότερο, έξηγώντας σου αυτό που βλέπεις εδώ μέσα. Πήγαινε νά φας και νά κοιμηθής. Ο Γκομάρ θά είναι στη διάθεσή σου. Σου κάνω γνωστό πώς θάβαι, πρós τό παρόν, και δεσμοφύλακάς σου. Καληνύχτα, Έρβέ. Στίς έξη τό πρωί θά σέ χρειασθώ...

Ο πρώην έπιστάτης τού Πονταλές βγήκε σάν ύπνωτισμένος από τό παράδοχο έκείνο δωμάτιο, που είχε τόση ύποβλητική δύναμη πάνω στη ψυχές τών ανθρώπων.

Ακούσθηκε τό Γκομάρ, τού όποιου άπέφευγε νά συναντή τό βλέμμα, γιατί τόν πάγωνε...

Λισθανόταν έναν άόριστο φόβο νά τόν κυριεύη, ένα αίσθημα κινδύνου νά τού παραλύση τήν ψυχή. Καί—πραγμα παράδοχο—έβλεπε διαρκώς μπροστά του τό Γκομάρ σάν άσαρκο σκελετό. Ο Πονταλές ζωγράφιζόταν έπίσης στη φαντασία του μ' ένα φοβερό σκουληκιασμένο κρανίο κ' ένα άκονισμένο μαχαίρι στό κοκκαλιάρικο χέρι του. Ο ίδιος συνήντησε στό διάδρομο έναν καθρέφτη κ' έτρόμαξε. Είθε τόν έαυτό του με τήν ίδια σκελετωμένη όψη...

Πέρασε με άγωνία τήν παλάμη του πάνω από τό ιδρωμένο μέτωπό του, σά νάθελε νά διώξη ένα τρομερό εφιάλτη, που έπίεζε τό μυαλό του...

Ενοιθε πώς είχε πυρετό. "Ολοιούτοι όί σκελετοί, που για πρώτη φορά τού έκαναν νά προσέξη τήν ψυχή του, που έφερναν μιά τρομερή άναστάσιση μέσα του. Ήταν ό ίδιος ένα άθλιο κουφάρι θαμμένο στη θρωμιά τής κακίας κ' έκλεινε στό όστείο περιβλημά του μιά σάπια ψυχή..."

Ανατρίχιασε στη διαπίστωση αυτή. Ξυπνούσε μέσα του ό ήθικός άνθρωπος; Συνερχόταν από τό βαθύ λήθαργο ή συνείδησή του. Ύστερα από τό ψυχικό ασόκ, που έπαθε στό μυστηρι

Δική σου για πάντα!

ώδες και ύποβλητικό αυτό περιβάλλον;

Τίποτε δεν θάταν δυνατό νά θεβαιώση κανείς. Όποσδήποτε ό Έρβέ άκολουθούσε σάν ύπνωτισμένος τόν περιποιητικό δεσμοφύλακά του με τήν άποκρουστική μορφή...

Ύστερα από μισή ώρα στριφογύριζε πάνω σ' ένα κρεβάτι, χωρίς νά μπορή νά κλείση μάτι...

Ένώ στά σκοτάδια τής νύχτας έκείνης έτοιμαζόταν με σατανική μεθοδικότητα ή έκτέλεση ενός εγκληματικού σχεδίου, στό σπίτι τής Μαρζολαίν θά σίλευε τό πένθος και ή άγωνία.

Μετά τό διώξιμό τους από τό σπίτι τού Συνταγματάρχου Σεβερνύ, ό Ζάκ και ή Μαρζολαίν έπέστρεψαν στην ήσυχη και χαριτωμένη φωλιότα τους, ή όποια ως έκείνη τήν ήμέρα ήταν γωνιά σποργής, χαράς κ' εύτυχίας.

Η ψυχή τους ήταν βαρεία, σάν κάποιο άβάσταχτο πένθος νά τήν έπίεζε. Ο Ζάκ δεν είχε θγάλει ούτε μιά λέ-

ξη από τό στόμα του καθ' όλο τό διάστημα τού δρόμου, που είχαν κάνει, μολονότι ή Μαρζολαίν θέλησε πολλές φορές νά τόν παρηγορήσει και νά τού δώση θάρρος.

— Εσύ πέρασες κινδύνους πολύ μεγαλύτερους, τού έλεγε και θρέθηκες σέ δυσκολίες πολύ πιο τρομερές στη ζωή σου, Ζάκ. Και όμως είχες τό θάρρος νά τις άντιμετώπισης όλες με ψυχραιμία και τή δύναμη νά τις νικήσης...

— Ναι, άπάντησε στό τέλος ό φτωχός ύπαξιωματικός, μά έκείνες ήταν δυσκολίες, που ή συναίσθησή τους με άνύψωνε, μου τόνωνε τό ήθικό κ' έδινε στην ψυχή μου δυνάμεις άκατάβλητες. Μά τώρα... αυτή ή δυσκολία είναι κάτι που με ταπεινώνει, που με συντρίβει ήθικώς και μου άφαιρεί τό θάρρος... Σου όμολογώ, Μαρζολαίν, πώς αν δεν σ' άγαπούσα τόσο πολύ, δεν θά δισταζα νά...

— Στάσου! Μή τελειώσης τή φράση σου! Τόν διέκοψε ή νέα. Αυτά τά λόγια δεν έχουν θέση στό στόμα τό δικό σου. Θέλεις νά πετάξης τή ζωή σου, νά τή χάσης μ' ένα τέτοιο άδοχο τρόπο; Για σκέψου, Ζάκ, πόσα όνειρα έπλαθες, έπλάθαμε μαζί, όταν κατατάχθηκες στό στρατό... Θυμάμαι πόσες φορές μούδες πει ότι ό μόνος θάνατος, που ταιριάζει σ' έναν άληθινό στρατιώτη, είναι έκείνος που χαρίζει τό θόδι πάνω στό πεδίο τής μάχης; Και όταν έγώ, τρέμοντας για τή ζωή σου, εδάκρυσα και στην ιδέα μονάχα ότι ήταν κάποτε δυνατό νά σε χάσω, έσύ με πήρες στην άγκαλιά σου και μού-

— «Αδελφούλα μου, μήν κλαίς! Δέν πρέπει νά κλάψης ούτε αν ό ένδοχος αυτός θάνατος με έρθι καμιά μέρα και μ' άγκαλιάσι με τίς χρυσές τόν φτερούγιες. Πρέπει νάσαι άπεναντίας περήφανη και νά βαδίζης με τό κεφάλι ψηλά!...»

«Και τώρα σκέπτεσαι, Ζάκ, νά πεθάνης άδοχα, ντροπισμένη, για νά έκλάθουν τόν άδικο χαμό σου σάν μιά άπόδειξη τού λάθους σου; Αυτό θάδειχνε δειλία για τήν όποια δεν θάπρεπε νάμαι καθόλου περήφανη...»

Ο Ζάκ, που ήταν καθισμένος πλάι στην «αδελφή του» του στόν καναπέ τού σαλονιού, γύρισε και τήν κύτταξε με βλέμμα, που ή φλόγα του έδειχνε, πώς κάτι ώραίο ξυπνούσε μέσ' στην ψυχή του : ή περηφάνεια. Η περηφάνεια τού στρατιώτου και τού έντίμου πολίτου.

— Δέν έχω δίκιο; ρώτησε ή Μαρζολαίν, που κατάλαβε τή σημασία τού βλέμματός του έκείνου.

— Ναι, τής άπάντησε. Έχεις άπόλυτο δίκιο. Πρέπει νά ζήσω και νά θωρακίσω τήν ψυχή μου με θάρρος κ' έπιμονή για νά ένεργήσω έντατικά και ν' άποδείξω τήν άθωότητά μου.

— Ωραία! φώναξε ή Μαρζολαίν, ή όποια χαμογέλασε τώρα για πρώτη φορά ύστερα από τή στιγμή, που ό Ζάκ τής άνήγγειλε τήν τρομερή του περιπέτεια.

Η άπόφαση τού ύπαξιωματικού νά έργασθη με κάθε τρόπο για ν' άποκαταστήση τήν καταρρακωμένη υπόληψή του, έβελτίωσε κάπως και τήν δική του ψυχική κατάσταση και τής αδελφής του. Μά όσο κ' αν προσπαθούσαν νά τονωθούν με τίς ώραιες άποφάσεις, μπρός στά μάτια τους έμενε πάντα ζωηρή ή σκιπή τού διωξιματός τους από τό σπίτι τού συνταγματάρχου. Και ή καρδιά τους σφιγγόταν με άγωνία.

— Όλα τά σπίτια, όλα κλειστά, όλα τά σπίτια κοιμημένα, ήσυχα, άτάραχα, σβυστά, μοιάζουν με βλέφαρα κλειστά, μαρμαρωμένα.

Κι' όμως τά σπίτια που όί δαρμού τής μέρας τάχουνε κουράσει, τή νύχτα πάλι τή χλωμή, όλα άγρυπνάνε.—άλλοδ καύμοι, κ' άλλοδ γιορτάσι!—

Σ' αυτό τό σπίτι τό κλειστό γλεντάνε μ' έρωτα κλεμμένο, τό σόμα καίει, τρέμει, κρουστό στό ντιβανάκι τό ζεστό τό κολασμένο.

Σ' ένα άλλο σπίτι πάλι άλλοδ, που ή νύχτα λές, τ'όχι ήσυχάσει μέσα άγρυπνά ή ξανθομαλλού για τήν άγάπη τού καλού πούχει ξεχάσει...

Άλλοδ ή μητέρα πώς πονά κάνουν από τ' άρρωστο τ' άγόρι κ' άλλοδ μιά λέξη φτάνει νά κάνη μιά όρχή και ξαγρυπνά Γεροντοκόρη!...

Όλα τά σπίτια τά κλειστά μέσα τους όσο πονεμένα κ' αν θάταν τόσο γελαστά άπ' έξω θά σιωπούδ σβυστά, γαληνεμένα...

ΕΠΑΜ. Θ. ΚΑΡΥΩΤΗΣ

ΒΙΑΖΟΤΑΝΕ

Ο Μάριος και ο Όλιβ συζητούν στη Μασαλία

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ

Κάποτε ο Μάριος ήταν σε περιηγητική περιόδεα στην Αφρική...

Μιά μέρα έφθασε σ' ένα χωριό ίθαγενών και θέλησε νά τους φωτογραφίση. Τους βάζει λοιπόν στη σειρά, στήνει τή μηχανή του και κάμνει μιά μεγαλόπρεπη χειρονομία για νά τους έπιβληθη και νά μείνουν άκίνητοι. Άκριβώς έκείνη τή στιγμή από τό βάθος πούταν πίσω από τόν Μάριο, φάνηκε νά έρχεται ένα περίωρο λιοντάρι. Οί μαύροι τό είδαν και τώβαλαν άμέσως στό πόδι.

Και ύστερα υπερέφανα: —Κι' ύστερα λένε ότι όί άγριοι τρώνε ανθρώπους! Έφτασε νά κουνήσω μόνο τό χέρι μου για νά γαθούν άμέσως από μπροστά μου!...

Τόν μεγάλο συγγραφέα Μωρίς Μαίτερλιχ έπεισέφθηκε μιά μέρα από Άμερικανός περιηγητής από τό Παρίσι και τού είπε σφιγγοντάς του τό χέρι: —Είμαι εύτυχής, κύριε, που σφιγγω τό χέρι ενός ανθρώπου που κερδίζει τόσο χρήμα!...

—Ό! Δέν πρόκειται παρα για άσήμαντα ποσοστά. —Ελάτε δά! Μήν είσθε, τόνσον μετρούφρον, μίστερ Μαίτερλιχ! Έξέρω ότι κερδίζετε εκατομμύρια με τά μηχανήματα τής μουναδάς!...

—Μηχανήματα μουναδάς; είπε κατάπληκτος ό Μαίτερλιχ. Άγνοούσεν ό μεγάλος συγγραφέας, ότι στην Άμερική είχαν διαδοθή τελευταία κάτι καινούργια μηχανήματα μουναδάς με τό όνομα «Γαλάσιο πούλι», πούταν ό τίτλος τού έργου του.

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΑΡΡΩΣΤΟΣ

Κάποτε ό Μάριος άρρώσθησε. Ά νήσυχος ό Όλιβ που δεν τόν είδε στό συνειθισμένο τους ραντεβού στό καφενείο, πηγαινέ σπιτι του.

—Τί νά συμβαίνει, κ. Όλιβ, τού λέγει ή Κα Μαρίου. Άρρωστος είσαι.

—Άρρωστος! Και τί έχει; —Δέν ξέρω, σημάθθηκε σήμερα με πυρετό.

Ο Όλιβ άνεβαίνει στό δωμάτιο τού φίλου του.

—Σέ καλό σου, Μάριε, τί έπαθες; —Είχε ύποσχεθί τής γυναίκας μου πώς θά τήν πήγαίνα στην μεγάλη πόληση εύκαιρίας τών «Γενικών Καταστημάτων» για νά τής πάρω ένα φουναρικό και άκριβώς σήμερα είναι ή τελευταία μέρα...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ Κ. Κ. ΜΠΙΛ ΚΑΙ ΜΠΟΥΛ

Οι φίλοι μας Μπιλ και Μπούλ, φανατικοί σπόρτιμαν είναι, μεταξύ άλλων, και δεινοί εφομαχοί, συχνά δέ έξασκούνται μαζί. Μιά μέρα, έν τούτοις, καθώς εφομαχοούσαν, ό κ. Μπούλ χτύπησε δυνατά τόν κ. Μπιλ, στό στήθος, αυτός θύμωσε και...

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

Ο Μάριος και ο Όλιβ συζητούν στη Μασαλία

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ

Κάποτε ο Μάριος ήταν σε περιηγητική περιόδεα στην Αφρική...

Μιά μέρα έφθασε σ' ένα χωριό ίθαγενών και θέλησε νά τους φωτογραφίση. Τους βάζει λοιπόν στη σειρά, στήνει τή μηχανή του και κάμνει μιά μεγαλόπρεπη χειρονομία για νά τους έπιβληθη και νά μείνουν άκίνητοι. Άκριβώς έκείνη τή στιγμή από τό βάθος πούταν πίσω από τόν Μάριο, φάνηκε νά έρχεται ένα περίωρο λιοντάρι. Οί μαύροι τό είδαν και τώβαλαν άμέσως στό πόδι.

Και ύστερα υπερέφανα: —Κι' ύστερα λένε ότι όί άγριοι τρώνε ανθρώπους! Έφτασε νά κουνήσω μόνο τό χέρι μου για νά γαθούν άμέσως από μπροστά μου!...

Τόν μεγάλο συγγραφέα Μωρίς Μαίτερλιχ έπεισέφθηκε μιά μέρα από Άμερικανός περιηγητής από τό Παρίσι και τού είπε σφιγγοντάς του τό χέρι: —Είμαι εύτυχής, κύριε, που σφιγγω τό χέρι ενός ανθρώπου που κερδίζει τόσο χρήμα!...

—Ό! Δέν πρόκειται παρα για άσήμαντα ποσοστά. —Ελάτε δά! Μήν είσθε, τόνσον μετρούφρον, μίστερ Μαίτερλιχ! Έξέρω ότι κερδίζετε εκατομμύρια με τά μηχανήματα τής μουναδάς!...

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΑΡΡΩΣΤΟΣ

Κάποτε ό Μάριος άρρώσθησε. Ά νήσυχος ό Όλιβ που δεν τόν είδε στό συνειθισμένο τους ραντεβού στό καφενείο, πηγαινέ σπιτι του.

—Τί νά συμβαίνει, κ. Όλιβ, τού λέγει ή Κα Μαρίου. Άρρωστος είσαι.

—Άρρωστος! Και τί έχει; —Δέν ξέρω, σημάθθηκε σήμερα με πυρετό.

Ο Όλιβ άνεβαίνει στό δωμάτιο τού φίλου του.

—Σέ καλό σου, Μάριε, τί έπαθες; —Είχε ύποσχεθί τής γυναίκας μου πώς θά τήν πήγαίνα στην μεγάλη πόληση εύκαιρίας τών «Γενικών Καταστημάτων» για νά τής πάρω ένα φουναρικό και άκριβώς σήμερα είναι ή τελευταία μέρα...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ Κ. Κ. ΜΠΙΛ ΚΑΙ ΜΠΟΥΛ

Οι φίλοι μας Μπιλ και Μπούλ, φανατικοί σπόρτιμαν είναι, μεταξύ άλλων, και δεινοί εφομαχοί, συχνά δέ έξασκούνται μαζί. Μιά μέρα, έν τούτοις, καθώς εφομαχοούσαν, ό κ. Μπούλ χτύπησε δυνατά τόν κ. Μπιλ, στό στήθος, αυτός θύμωσε και...

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

ΘΑΡΑΠΕΥΘΗΚΕ

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ

Κάποτε ο Μάριος ήταν σε περιηγητική περιόδεα στην Αφρική...

Μιά μέρα έφθασε σ' ένα χωριό ίθαγενών και θέλησε νά τους φωτογραφίση. Τους βάζει λοιπόν στη σειρά, στήνει τή μηχανή του και κάμνει μιά μεγαλόπρεπη χειρονομία για νά τους έπιβληθη και νά μείνουν άκίνητοι. Άκριβώς έκείνη τή στιγμή από τό βάθος πούταν πίσω από τόν Μάριο, φάνηκε νά έρχεται ένα περίωρο λιοντάρι. Οί μαύροι τό είδαν και τώβαλαν άμέσως στό πόδι.

Και ύστερα υπερέφανα: —Κι' ύστερα λένε ότι όί άγριοι τρώνε ανθρώπους! Έφτασε νά κουνήσω μόνο τό χέρι μου για νά γαθούν άμέσως από μπροστά μου!...

Τόν μεγάλο συγγραφέα Μωρίς Μαίτερλιχ έπεισέφθηκε μιά μέρα από Άμερικανός περιηγητής από τό Παρίσι και τού είπε σφιγγοντάς του τό χέρι: —Είμαι εύτυχής, κύριε, που σφιγγω τό χέρι ενός ανθρώπου που κερδίζει τόσο χρήμα!...

—Ό! Δέν πρόκειται παρα για άσήμαντα ποσοστά. —Ελάτε δά! Μήν είσθε, τόνσον μετρούφρον, μίστερ Μαίτερλιχ! Έξέρω ότι κερδίζετε εκατομμύρια με τά μηχανήματα τής μουναδάς!...

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΑΡΡΩΣΤΟΣ

Κάποτε ό Μάριος άρρώσθησε. Ά νήσυχος ό Όλιβ που δεν τόν είδε στό συνειθισμένο τους ραντεβού στό καφενείο, πηγαινέ σπιτι του.

—Τί νά συμβαίνει, κ. Όλιβ, τού λέγει ή Κα Μαρίου. Άρρωστος είσαι.

—Άρρωστος! Και τί έχει; —Δέν ξέρω, σημάθθηκε σήμερα με πυρετό.

Ο Όλιβ άνεβαίνει στό δωμάτιο τού φίλου του.

—Σέ καλό σου, Μάριε, τί έπαθες; —Είχε ύποσχεθί τής γυναίκας μου πώς θά τήν πήγαίνα στην μεγάλη πόληση εύκαιρίας τών «Γενικών Καταστημάτων» για νά τής πάρω ένα φουναρικό και άκριβώς σήμερα είναι ή τελευταία μέρα...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ Κ. Κ. ΜΠΙΛ ΚΑΙ ΜΠΟΥΛ

Οι φίλοι μας Μπιλ και Μπούλ, φανατικοί σπόρτιμαν είναι, μεταξύ άλλων, και δεινοί εφομαχοί, συχνά δέ έξασκούνται μαζί. Μιά μέρα, έν τούτοις, καθώς εφομαχοούσαν, ό κ. Μπούλ χτύπησε δυνατά τόν κ. Μπιλ, στό στήθος, αυτός θύμωσε και...

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

ΘΑΡΑΠΕΥΘΗΚΕ

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ

Κάποτε ο Μάριος ήταν σε περιηγητική περιόδεα στην Αφρική...

Μιά μέρα έφθασε σ' ένα χωριό ίθαγενών και θέλησε νά τους φωτογραφίση. Τους βάζει λοιπόν στη σειρά, στήνει τή μηχανή του και κάμνει μιά μεγαλόπρεπη χειρονομία για νά τους έπιβληθη και νά μείνουν άκίνητοι. Άκριβώς έκείνη τή στιγμή από τό βάθος πούταν πίσω από τόν Μάριο, φάνηκε νά έρχεται ένα περίωρο λιοντάρι. Οί μαύροι τό είδαν και τώβαλαν άμέσως στό πόδι.

Και ύστερα υπερέφανα: —Κι' ύστερα λένε ότι όί άγριοι τρώνε ανθρώπους! Έφτασε νά κουνήσω μόνο τό χέρι μου για νά γαθούν άμέσως από μπροστά μου!...

Τόν μεγάλο συγγραφέα Μωρίς Μαίτερλιχ έπεισέφθηκε μιά μέρα από Άμερικανός περιηγητής από τό Παρίσι και τού είπε σφιγγοντάς του τό χέρι: —Είμαι εύτυχής, κύριε, που σφιγγω τό χέρι ενός ανθρώπου που κερδίζει τόσο χρήμα!...

—Ό! Δέν πρόκειται παρα για άσήμαντα ποσοστά. —Ελάτε δά! Μήν είσθε, τόνσον μετρούφρον, μίστερ Μαίτερλιχ! Έξέρω ότι κερδίζετε εκατομμύρια με τά μηχανήματα τής μουναδάς!...

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΑΡΡΩΣΤΟΣ

Κάποτε ό Μάριος άρρώσθησε. Ά νήσυχος ό Όλιβ που δεν τόν είδε στό συνειθισμένο τους ραντεβού στό καφενείο, πηγαινέ σπιτι του.

—Τί νά συμβαίνει, κ. Όλιβ, τού λέγει ή Κα Μαρίου. Άρρωστος είσαι.

—Άρρωστος! Και τί έχει; —Δέν ξέρω, σημάθθηκε σήμερα με πυρετό.

Ο Όλιβ άνεβαίνει στό δωμάτιο τού φίλου του.

—Σέ καλό σου, Μάριε, τί έπαθες; —Είχε ύποσχεθί τής γυναίκας μου πώς θά τήν πήγαίνα στην μεγάλη πόληση εύκαιρίας τών «Γενικών Καταστημάτων» για νά τής πάρω ένα φουναρικό και άκριβώς σήμερα είναι ή τελευταία μέρα...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ Κ. Κ. ΜΠΙΛ ΚΑΙ ΜΠΟΥΛ

Οι φίλοι μας Μπιλ και Μπούλ, φανατικοί σπόρτιμαν είναι, μεταξύ άλλων, και δεινοί εφομαχοί, συχνά δέ έξασκούνται μαζί. Μιά μέρα, έν τούτοις, καθώς εφομαχοούσαν, ό κ. Μπούλ χτύπησε δυνατά τόν κ. Μπιλ, στό στήθος, αυτός θύμωσε και...

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

— Πότε φεύγει αυτό από δω; — Σέ μιά ώρα! — Είμαι πολύ διασπασμένος. Δέν έχει κανένα άλλο πιά πριν;

'Απ' όλα δι' όλους

Ο ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΤΩΝ ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΩΝ

Ο μικρότερος σε ηλικία θηριοδαμαστής του κόσμου είναι ο νεαρός Γάλλος Φάνι Ντατόρ, γιός ενός διευθυντού περιοδεύοντος Ιπποδρομίου. Ο Φάνι μόλις είναι έπτά ετών και έν τούτοις τά καταφέρνει θαυμάσια με τά θηρία του πατέρα του. Η ειδικότης του όμως είναι στά φείδια. Τελευταίως, ό μικρός θηριοδαμαστής παρ' όλίγον νά πέση θύμα τής αγάπης του προς τά θηρία. Ένα λεοντάρι τόν χτύπησε... έντελώς κατά λάθος στήν πλάτη με τó

μπροστινό του πόδι και τούβγαλε ένα κομμάτι κρέας! Εύτυχώς έσπευσαν άμέσως οι παριστάμενοι θηριοδαμασταί και άπεσόβησαν σοβαρότερες καταστροφές.

ΤΑ ΚΟΛΠΑ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

Κάθε έπάγγελμα έχει και τά κόλπα του. Έτσι, τάρτα τελευταία ένας Άγγλος περιηγητής Ισχυρίσθηκε ότι οι Ίνδοι «γόντες» φειδιών δέν έχουν καμιά υπερφυσική δύναμη, αλλά δίδουν άπλως στά έρπετά των ένα είδος φύλλων πού τά χανώνει και τά κάνουν έντελως άκίνητα. Άλλά τά άποκαλυπτήριά τους είχαν και οι Αιγύπτιοι... φειδοδαμασταί. Αυτοί έχουν ειδικότητα μ' ένα είδος έχιδνας κερασφόρου,

πού είναι, άπό τά πιό επικίνδυνα είδη φειδιών. Έν τούτοις άποδείχθηκε ότι οι τρομερές αυτές έχιδνες είναι κάτι άβλαβέστατα φείδια του άγρου, στό κεφάλι των όποιων οι έξιμιοι Αιγύπτιοι θαυμαστοί τοποθετούν κερατάκια ένύγια πουλιών!

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΑΡΡΩΣΤΟΣ

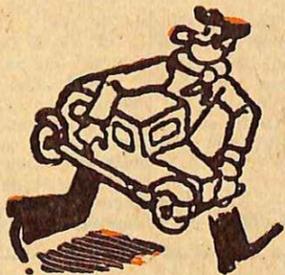
Ένας Άμερικανός, ό μίστερ Ούλλιαμ Σέρμαν, άπό τó Νιού Άλμπαν, έταθε ένα παράξενο όσο και πρωτοφανές είδος άρρώστειας. Έκλεισαν οι

πόροι του μισού μέρους του προσώπου του, ενώ τó άλλο μισό λειτουργεί κανονικά. Οι γιατροί έχουν τάρτα υπό έπιστημονική παρατήρησιν τόν μίστερ Σέρμαν, γιά νά εξακριβώσουν γιάτί αυτή ή περίεργη... μεροληψία τής φύσεως εις βάρος του.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΛΟΠΕΣ

Ό κανένα μέρος του κόσμου δέν κλέβονται τάρτα πολλά αυτοκίνητα άπό τó Παρίσι. Καταντά περίπου νά εξαφανίζονται εκεί δώδεκα αυτοκίνητα τήν ήμέρα! Οι άστυνομικές άρ-

χές είναι άνάστατες και προσπαθούν νά βρούν έναν τρόπο νά μετριάσουν τó κακό. Αυτό όμως φαίνεται δύσκολο, γιάτι δέν πρόκειται περί συμμορίας κλεπτών αυτοκινήτων αλλά περί κακοποιών πού εργάζονται ξεχωριστά και ό καθείς γιά λογαριασμό του.

ΕΝΑ ΤΕΡΑΣ ΓΛΩΣΣΟΜΑΘΕΙΑΣ

Ό επίσημος όδηγός τής Διεθνούς Έκθέσεως τού 1937, μιλά, όπως βεβαιούν τά Παρισινά φύλλα, 29 γλώσσες σέ 60 διαλέκτους. Ό φοβερός αυτός γλωσσόμαθης είναι ένας Βούλγαρος, ό Σάντο Σέμο, πού έχει γεννηθή στό Ρουχτσούκι τής Βουλγαρίας, άπό γονείς Προτεζέκ Γάλλους. Λένε όμως, ότι ό Σέμο κατέχει τó ρεκόρ τής γλωσσομαθείας. Και όμως έχει ό διερμηνέας τού υπουργείου των Έξωτερικών τού Βερολίνου πού μιλάει έκατόνασρα (140) γλώσσες!

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΤΑΞΙΔΙ

Τό μεγαλύτερο ταξίδι των τελευταίων χρόνων δέν τó έκανε κανένας σπουδαίος «γκλόμπ-τρόττερ», αλλά ένας μαύρος βασιληάς, ό Γέτα Ζος, τής Μπαρότης (Νότιος Άφρική). Ό καλός αυτός βασιληάς είχε ξεκινήσει άπό τó βασιλείο του γιά νά παραστή στις έορτές τής στέψεως των Άγγλων βασιλέων. Γιά νά φθάση άπό τά βάθη τού βασιλείου του στή θάλασσα, χρειά-

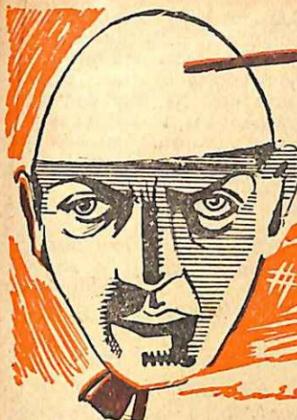
σθηκε νά κάνη 550 χιλιόμετρα με πλώγκα πάνω στόν ποταμό Ζαμπετζί. Κατόπι πήρε τó πρώτο βατόρι πού έφευγε γιά τήν Άγγλια. Ήταν ή πρώτη φορά πού ό καλός αυτός νέγρος βασιληάς έβλεπε βατόρια και θάλασσα.

ΕΝΑΣ ΦΟΒΕΡΟΣ ΠΟΛΥΤΕΚΝΟ!

Ό σύνδεσμος των Πολυτέκνων θά μπορούσε κάλλιστα νά κάνη έπίτιμο μέλος του τόν Νέγρο Βασιλέα Μουαχίντι, πού βασιλεύει ειρηνικά άπό Μπάντεκ του βελγικού Κόγκο. Ό άγαθός αυτός μονάρχης έχει σήμερα, ούτε περισσότερα, ούτε ολιγώτερα: έννιακόσια παιδιά! Φανταζόμεθα έν τούτοις,

ότι ή Α. Μ. Μουαχίντι αυτός θά ήχη λύσει τó πρόβλημα τής διατροφής αυτής τής στρατιάς των απογόνων και δέν θά έχη ανάγκην έπιδομάτων και άλλης βοήθειας.

Τό φρικτό μυστικό Τό δος ΧΟΚΙΝ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΤΟΥΡΗΜΑΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΥ ΦΙΛΙΠ. ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στήν μικρή πόλη Ντρέντλεϋ, κάτι μεταξο χωριού και πόλεως, κοντά στό Λονδίνο, είχαν σημειωθεί τελευταία κάτι μυστηριώδεις εξαφανίσεις: ένας οικογενειάρχης, ό Τζέιμς Λάνκαστερ κι' ένας νέος, ό Μπέρτ, είχαν χαθή χωρίς ν' αφήσουν ίχνη. Ύστερ' άπό καιρό οι δικοί των έπειραν άπ' ένα δαιτυλογραφημένο γράμμα, στό όποϊον τούς άγγειλαν ότι ήσαν καλά και ότι θά έπέστρεφαν σέ κάμποσο καιρό. Στό Ντρέντλεϋ, ζούσε και ό κ. Μπρίτον, ένας πλούσιος άνθρσπος. Ύστερ' άπ' τήν εξαφάνισή αυτή ό κ. Μπρίτον πηγαίνει στόν κτηματομεσίτη κ. Χάρρισον και τού δηλώνει ότι άποφάσισε νά πουλήση τó σπίτι του, γιάτι ή γυναίκα του είχε έπηρεασθή άπό τίς μυστηριώδεις εξαφανίσεις και είχε γίνει νευρική. Γι' αυτό τó λόγο θάρφευαν άπό τόν τόπο. Έν τώ μεταξο, ή μίς Λάνκαστερ, κόρη τού ένός άπ' τούς εξαφανισθέντας, πηγαίνει και βρίσκει έναν παλιό συνάδελφό της τού τμήματος Άποκρυπτογραφείσεως, τού Ύπουργείου Έξωτερικών πού είχε άνοίξει δικό του γραφείο και τόν παρακαλεί νά άσοληθή με τίς μυστηριώδεις εξαφανίσεις. Ό Ντάνιελ Ρόκ, —έτσι λεγόταν ό νέος—δέχεται και παρουσάζει τήν άλλη μέρα ως άγοραστής στό σπίτι τού κ. Μπρίτον. Τού είχε κάνει έντύπωση ή άπόφασίς του νά φύγη άπό τó Ντρέντλεϋ και έστρεψε πρώτα σ' αυτόν τήν προσοχή του. Ό κ. Μπρίτον, με κάποια καχυποψία τού δείχνει όλο τó σπίτι. Ό Ρόκ βλέπει πολύ περίεργα πράγματα. Άμέσως μετά, έπιστρέφει στό Λονδίνο, και πληροφορείται ότι ό μεγάλος γυναικός δόκτωρ Χόκιν, πού είχε τρελλαθή στόν πόλεμο μαζί με τήν νοσοκόμη του και πού άφού έμεινε δυό χρόνια σέ μιά κλινική, έφυγε κατά πάσαν πιθανότητα γιά τήν Αυστραλία. Ό Ρόκ έπιστρέφει πάλι στό Ντρέντλεϋ, άλλ' ένφομιλούσε σέ μιά τυχαία συνάντησή του με τήν γυναίκα τού Μπρίτον, ύφισταται μιά ξαφνική έπίθεση με νευρωτικό. Τόν μεταφέρουν σπiti και εκεί ό Μπρίτον τού άποκαλύπτει ότι είναι ό δος Χόκιν και ότι πρόκειται νά τού άνοίξει τó μυαλό γιά νά εξετάση, και άν είναι κανονικά σχηματισμένο νά άντικαταστήση με αυτό ένα μέρος τού δικού του πού είχε βλαθή. Ό Ρόκ βλέπει ότι είναι χαμένος.

70Ν

Έξογονται και έπίσημοι, κάπου-κάπου, στό ξενοδοχείο μας, τόν έπληροφόρησε κάποια στιγμή. Ό κύριος, π. χ. πού κάθεται μόνος, εκεί στή γωνιά... αυτός πού φορεί γυαλιά, είναι κάθηγητής τής Ώξφόρδης. Συνοδεύεται άπό τή γυναίκα του. Οι τρεις άλλες κυρίες είναι Άμερικανίδες. Κάνουν τó γύρο τού κόσμου. Οι δύο νέες, πρσ τά δεξιά, είναι άρτιστες... —Και ό κύριος πού κάθεται στήν άλλη γωνιά; ρώτησε ό Ντάνιελ. —Είναι ό καθηγητής Φίλιπ Τόμσον, τού άπάντησε ό μάιτρ. Είναι τού Πανεπιστημίου τού Χάρβαντ... Θα πάρει καφέ, κύριε; —Φυσικά, έκανε άσρημένα ό Ρόκ. Ήπτε μετά τόν καφέ του, άναψε ένα σιγαρέττο, έβριξε μιά ματιά στά βραδύνα φύλλα, κουβέντιασε λίγο με τήν Άνν, και ζητώντας της, τέλος ψιθυριστά συγγνώμη, διευθύνθηκε πρσ τó τραπέζι όπου καθόταν ό καθηγητής τού Χάρβαντ. Ήταν μάλλον αδύνατος τύπος, με κατάμαυρα καλλιά, και φορούσε γυαλιά, δίχως κυκλικό σκελετό. —Πώς είσθε, κ. Καθηγητά Τόμσον; ρώτησε ό Ντάνιελ. —Χάρτετε, κ. Ρόκ, τού άπάντησε άπλά μ' εγκάρδια ό άλλος. Έλπίζω νά

έξέρετε ότι τó κανονικό μου όνομα είναι Βίντεργκεπτ. —Ό Ντάνιελ έσυρε ένα κάθισμα και κάθησε δίπλα του. —Δέν φαντάζομαι νά συνεργάζεσθε με τήν τοπική άστυνομία, παρετήρησε. —Ό κ. Βίντεργκεπτ χαμογέλασε. —Σκοπεύουν νά συλλάβουν κάτι στρατιώτες άνεκοίνωσε. —Έχουν πέσει φοβερά έξω τόν διέκοψε ό Ρόκ. Καταλαβαίνετε κ. Βίντεργκεπτ ότι τó ένδιαφέρον μου σ' αυτή τήν ύπόθεση είναι έντελως προσωπικό, και όχι ύπηρεσιακό. Προσωπικό δέ διότι ό κακόμογος πού σκότωσε τούς δυό αυτούς ανθρώπους, παρ' όλίγον νά σκότωνε κι' έμένα. —Έννοείτε τόν Αυστραλό χειροδωγο; ρώτησε ό κ. Βίντεργκεπτ άπότομα. —Ό Ντάνιελ κούνησε τó κεφάλι του. —Κατοικεί με τή γυναίκα του σ' ένα άπόμερο σπίτι, δίπλα σχεδόν στόν τόπο όπου βρέθηκαν τά δύο πτώματα. Θα μπορούσατε άραγε νά με βοηθήσετε νά τόν συλλάβω; —Φυσικά άπάντησε ό Βίντεργκεπτ. Διηγήθηκε μου όμως λειτουργεί τήν ύπόθεση. —Έπιτρέπετε νά καλέσω και τήν γραμματέα μου; ρώτησε ό Ντάνιελ. Ό πατέρας της ήταν ένα άπό τά θύματα τού Χόκιν, και γιά νά είμαι ειλικρινής, εκείνη πρώτη άνεκάλυψε τó τωρινό κρυψόγητό του. Σχετικά με τήν άμοιβή γιά τή σύλληψή του, έγω δέν έχω καμιά άπαίτηση, είμαι όμως τής γνώμης ότι ένα μέρος αναλογεί και σ' εκείνην. —Η άμοιβή σας άνήκε, είτε σέ σας, είτε στήν γραμματέα σας, άποκρίθηκε ό ντέτεκτιβ ένώ σηκώνοταν άπό τó κάθισμά του. Έγω άναμνήσθηκα άπλως και μόνον γιά νά άποτρέψω τήν τοπική άστυνομία άπό μιά φοβερή γκάφα. Σέ λίγο—άφου προηγουμένως ό Ντάνιελ συνέστησε τήν μίς Λάνκαστερ στόν συνάδελφό του — καθόταν κι' οι τρεις στό σαλόνι τού ξενοδοχείου. Ό Βίντεργκεπτ κρεμόταν, κυριολεκτικά, άπό τά χείλη τού Ρόκ πού τού διηγόταν τήν φρικτή ύπόθεση. —Αύριο τó πρωί, τó άργότερο, θα τόν έγουμε συλλάβει, έδήλωσε ό ψευτοκαθηγητής. Θα τόν κλείσουμε στίς φυλακές τού Σάλισμπουρυ ένώ αυτοί οι βλάκες θα κυνηγούν τούς στρατιώτες. —Η Άνν φαίνόταν σκεπτική. —Δέν ξέρω άν σας έξήγησα ό κ. Ρόκ, είτε κάποια στιγμή, ότι ό Δρ Χόκιν είναι τριμερής θύμα τού άνθρώπου. —Ό ντέτεκτιβ χαμογέλασε. —Δύο ώπλισμένοι άνδρες έναντίον ένός, έδήλωσε, είναι άπωσώπιτο ύπεραρκετό! —Είμαι τής γνώμης, έπέμεινε ή Άνν, ότι πρέπει νά εξασφαλισθούμε δσον τó δυνατόν περισσότερο. Ό Δρ Χό-

κιν θα άμυνθή. Ποιος δ λόγος να ριφονδυνεύσουμε; Μην ξεχνάτε δε ότι είναι έξυπνότερος. Θυμηθήτε τον τρόπο με τον οποίο κατώρθωσε να μας ξεφύγει από το "Ελτον Λότζ".

Ο Βίντεργκέπ τέντωσε το χέρι του. Οί μύς του έμοιαζαν άτσάλινοι.

— "Ημουν ως πέρσι άκόμη, πρωταθλητής της πυγμαχίας του 'Αστυνομικού Σώματος, είπε. "Έμοια δε να γερίζωμαι το πιστόλι μου στο Μεξικό.

— "Όσοι πιθανότητες θα είχε ο Χόκιν να ξεφύγει από όλοκληρο στράτευμα, άλλες τόσες έχει κι' από μας. Δεν ξέρω από πόσον καιρό γνωρίζετε τον κ. Ρόκ, μίς Λάνκαστερ, πάντως εγώ θυμάμαι τον καταπληκτικό τρόπο, με τον οποίο είχε φέρει εις πέρας μια παραπλησία υπόθεση, την έποχη που υπηρετούσε ως ειδικός άπεισταλμένος του Βασιλέως. Μου είχε προξενήσει τότε, τρομερή έντύπωσι...

— "Είμαι κι' εγώ της γνώμης, συνέφρασην ο Ντάνιελ, ότι η άνάμιξις της τοπικής άστυνομίας θα περιέπλεκε τα πράγματα.

— Βασίζομαι στην πείρα σας, έκανε, αν και κάπως δύσπιστα, η "Ανν.

Ο Βίντεργκέπ κοίταξε το ρολόι του.

— Φάγαμε κάπως νωρίς, είπε. "Η ώρα είναι μόλις όκτώ και είκοσι. Προτείνω, λοιπόν, να μην περιμένουμε την αύριανή μέρα, αλλά να ξεκινήσουμε άμέσως τώρα. Πάμε να ετοιμάσουμε τα αυτοκίνητά μας, κ. Ρόκ.

— Δεν φαντάζομαι να μ' αφήσετε μόνη εδώ; φώναξε η "Ανν.

— "Αν μας υποσχεθήτε να μην άναμιχθήτε ενεργώς, της άπάντησε ο Βίντεργκέπ, τότε σας επιτρέπουμε να μας συνοδεύσετε.

Η "Ανν σηκώθηκε από το κάθισμά της.

— Σε πέντε λεπτά θα είμαι έτοιμη, έδήλωσε.

Η ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ

Θα ήταν περίπου έννηά και τέταρτο, όταν έφθασαν στους πρόποδας του μικρού λοφίσκου, όπου ψωνόνταν ό σκοτεινός όγκος του Χόμαν Χώλ. Το φεγγάρι φώτιζε άμυδρά την περιοχή, και ο Ντάνιελ έδειξε με κάποια άνακούφιση λίγο καπνό που ξέφευγε από την καμινάδα του κτιρίου.

— Πρέπει να βρισκόμαστε άκόμη μέσα, παρετήρησε. Έλάτε μαζί μου, κ. Βίντεργκέπ.

Κατέβηκαν από τα αυτοκίνητά τους. Ο Ρόκ έσβυσε τη μηχανή του δικού του, βεβαιώθηκε ότι τα φρένα ήταν σφιχτά και μετά στράφηκε προς την "Ανν. Το βλέμμα της ήταν φοβισμένο.

— Πήρατε μαζί σας το περίστροφό σας; τον ρώτησε.

Ο Ντάνιελ κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

— "Έχω και μερικές παραπανίσιες σφαίρες στην τσέπη του σακακιού μου, είπε.

— Σας εύχομαι τότε καλήν έπιτυχία, του άπάντησε εκείνη με θέρμη.

Οι δύο άνδρες προχώρησαν προς την κεντρική είσοδο του σπιτιού, και χτύπησαν το κουδούνι.

Από κοινού, λες και είχαν συνεννοηθή προηγουμένως στάθηκαν ό καθείς από την μια πλευρά της πόρτας, κολημένοι, κυριολεκτικά, στον τοίχο. Στά γέρια τους κρατούσαν τα περίστροφά τους.

Σε λίγο άντελήθησαν το τρομουλάρικο φως μιας λάμπας την όποιαν κρατούσε κάποιος που έρχόταν από το

Τό φρικτό μυστικό του δ. Χόκιν

γώλ της εισόδου. Η πόρτα τέλος άνοιξε και ένεφανίσθη η γυναίκα με τα παράξενα μάτια. Φορούσε κάποιο σκούρο μεταξωτό άπυγματινό φόρεμα, κι ή το φως της λάμπας παιγνίδιζε επάνω να στα ύπερογα μαλλιά της. Κοίταξε κάπως άφορημένα τους δύο ξένους.

— Θα μπορούσαμε να δοίμε τον σύζυγό σας; ρώτησε ο Ντάνιελ.

Η γυναίκα δεν έδειξε τό παραμικρό σημείο ότι τον άνεγνώρισε.

— Φυσικά, άπάντησε. Πέραστε μέσα. Χάσατε μήπως τον δρόμο σας;

— "Όχι, άκριβώς.

Τους ώδηγησε δια μέσου του γώλ προς την βιβλιοθήκη και άνοιξε την πόρτα της.

— Ο άνδρας μου είναι εδώ, άνήγγειλε, Τζόζεφ, δύο κύριοι έπιθυμούν να σου μιλήσουν.

Ο δρ Χόκιν στράφηκε προς τό μέρος τους και μετά σπκώθηκε από τό κάθισμά του.

— Μά, αν δεν άπατώμαι, είπε με άπολυτή ψυχραιμία, γνωρίζομστε ήδη με τον κύριο... Ρόκ, αν δεν γελιέμαι;

Τους προσέφερε καθίσματα μα εκείνοι παρέμειναν όρθιοι. Ο Χόκιν έξακολουθούσε να είναι άπολύτως κύριος του έαυτού του.

— Πώς κατωρθώσατε και με άνακαλύψατε σ' αυτόν τον τόσο άποιακρυσμένο και έρμηκό τόπο; ρώτησε. Θυμιάστε, άλήθεια, κ. Ρόκ, κάποιο έξαιρετικά ένδιαφέρον πείραμα που θα έπιχειρούσα, πριν λίγο καιρό, στον έγκέφαλό σας...

Την τελευταία όμως στιγμή μου τά χαλάσατε με την λιποθυμία σας...

— Παρ' όλίγο να μ' έ δολοφονούσατε, σέρ Τζόζεφ Χόκιν, του άπάντησε άτάραχα ο Ντάνιελ.

Ο χειρουργός συνωφρυώθηκε. Η γυναίκα του—που είχε εξαπλωθή άναπτυκτικά σε μια πολυθρόνα—στράφηκε και τον κοίταξε φανερά πειραγμένη.

— Μεταχειρίζεσθε κάπως άπότομες έκφράσεις, φώναζε θυμωμένα ο δρ Χόκιν. Δεν σκόπευα, άγαπητή μου κύριε, να σας δολοφονήσω. Χρόνια και χρόνια τώρα ζητώ να εύρω ένα μικρό τιμήμα έγκεφάλου, με τό όποιο θα άντικατάσω τό γαλασιμένο τιμήμα του δικού μου.

Η υπόθεση είναι άπλουστάτη, στάθηκε όμως φοβερά άτυχη. "Όλοι οι έγκέφαλοι, που μου δόθηκε ή εύκαιρία να ξεετάσω ήσαν ήδη πειραγμένοι. Τείνω να καταλήξω στο συμπέρασμα ότι όλη ή άνθρωπότης πάσχει από κάποια μυστηριώδη έγκεφαλική διατάραξη.

— Δρ Χόκιν, τον διέκοψε ο Ντάνιελ, αυτά θα τά συζητήσουμε άργότερα. "Άλλος είναι ό σκοπός της έπισκέψεώς μας. "Επιτρέματέ μου πρώτα να σας συστήσω τον κ. Βίντεργκέπ, της Σκώτλαντ Γιάρντ, ό όποιος έπιθυμεί—όπως άλλωστε και εγώ—να σας ρωτήσει σχετικά με την εξαφάνιση του Ρίτσαρντ Μπράιαν και του Χάρρυ Ντάβσον, οι όποιοι άνευρέθησαν άργότερα δολοφονημένοι, εδώ στα περίγυρα. Φυσικά μπορείτε να άποφύγετε επί του παρόντος, κάθε δήλωσι που πιθανόν να σας ένογοποιούσε, πάντως...

— Φτάνει! φτάνει! ξεφώνησε ο Χόκιν.

Σας παρακαλώ στο μέλλον να άποφεύγετε τις γελοιές αυτές εκφράσεις. Οί δύο νέοι που άναφέρτε προηγουμένως, με άπεγοήτευσαν οίκτρα. "Εξέτελεσα μόνος μου και τις δυό έγχειρήσεις, και όμολογώ ότι τό άποτέλεσμά τους ήταν κάπως λυπηρό. "Αν ό φίλος σας, ό κ. Βίντεργκέπ, ένδιαφέρεται για ή χειρουργική...

— Σέρ Τζόζεφ Χόκιν, είπε έπιμβαίνοντας ό άστυνομικός, δεν έπιθυμούμε να μάθουμε περισσότερες λεπτομέρειες. Θα σας παρακαλέσουμε όμως να μας συνοδεύσετε ως τό Σάλισμουρ, μαζί με ή γυναίκα σας.

— Απόψε κι' όλας;

— Τώρα άμέσως, έπέμενε ό Βίντεργκέπ.

Ο δρ Χόκιν σηκώθηκε όρθιος.

— Πολύ ακατάλληλη ώρα διαλέξατε για την έπίσκεψή σας αυτή, είπε. Αύριο άκριβώς περιμένω κάποιον νέο, που είμαι βέβαιος ότι είναι ό τύπος που ζητώ. "Εξ άλλου στο σπίτι αυτό δεν μένει άλλος κανείς εκτός από ή γυναίκα μου κι' εμένα. Φοβάμαι λοιπόν να τό έγκαταλείψω δίγως φύλακα, γιατί τότε γραφείο μου έγω κλειδωμένα διάφορα, άνεκτιμώτου έπιστημονικής αξίας, χειρόγραφα μου.

— Πρέπει όπωσδήποτε να μας ακολουθήσετε ως τό Σάλισμουρ, σέρ Τζόζεφ Χόκιν, επανέλαβεν ό Βίντεργκέπ. Πάντως θα σας έπιτρέψω να προετοιμασθήτε και να εξαασφαλίσετε κατά τό δυνατόν τά χειρόγραφα σας.

Ο δρ Χόκιν στράφηκε προς την γυναίκα του:

— "Άκουσε τί είπαν οι δύο αυτοί κύριοι; ρώτησε συγγινόμενος. Φυσικά, μου είναι εύκολότατο να άποδείξω σε κάθε λογικό άνθρωπο, ότι οι προσπάθειές μου να επαναφέρω τον έγκέφαλό μου σε φυσιολογική κατάσταση είναι άπολύτως δικαιολογημένες. "Όπωςδήποτε, τό ταξίδι αυτό μου είναι έξαιρετικά έντονη.

Η γυναίκα του άψησε τό πλεκτό της και σηκώθηκε.

— Ο κύριος αυτός, είπε, κυττώντας κατάματα τον Ντάνιελ, μάς φέρεται πάντα πολύ άσχημα. "Ας τον άκολουθήσουμε όμως. Θάνα κι' αυτό κάποια άλλαγή.

Τό βλέμμα της ήταν παραπονεμένο, και ό τόνος της φωνής της μάλλον τρυφερός.

Προχώρησαν προς την πόρτα. Ο Βίντεργκέπ προηγείτο, ενώ ο Ντάνιελ έρχόταν τελευταίος.

— Άνέβηκαν από την κεντρική σκάλα στο πρώτο πάτωμα. Ο δρ Χόκιν άνοιξε άπότομα την πόρτα μιας εύρύχωρης κρεβατοκάμαρας.

— Δυστυχώς δεν έχουμε υπηρέτες, έξήγησε. Γι' αυτό κοιμώμαστε και οι δυό, σ' αυτό εδώ τό δωμάτιο. Θα σας παρακαλέσω λοιπόν, κύριοί μου, να δ-ποσασθήτε για λίγο, μέχρις ότου ετοιμασθώμε.

Ο Βίντεργκέπ φαινόταν διστακτικός. Η άπόλυτη σιωπή του βασίλευε σ' όλο τό σπίτι, έπιβεβαίωνε τά λόγια του χειρουργού, σχετικά με την έλλειψη υπηρέτων.

— Σας διαβεβαιώ συνέχισεν εκείνος, ότι δεν υπάρχει τρόπος να άποδράσουμε άπό αυτό τό δωμάτιο. "Άλλωστε δεν έπιθυμούμε καν να άποδράσουμε. Υπάρχει και δεύτερη πόρτα, που βνάζει στην πίσω έξοδο του σπιτιού. Για να φθάση όμως κανείς ως εκεί, πρέπει να περάσει από τό γώλ το Ισαγείου. Περιμένατέ μια λοιπόν εκεί.

Δεν θ' άργήσουμε περισσότερο από δέκα λεπτά.

— Σύμφωνοι, θα σας περιμένουμε στο

γώλ, παραδέχθηκε ό Βίντεργκέπ.

— Το αυτοκίνητό σας είναι άνοικτό; ρώτησε ή γυναίκα.

— Δυστυχώς, ναι.

— Τότε θ' άργήσω τρία-τέσσερα λεπτά περισσότερο έδήλωσεν εκείνη κάνοντας ένα χαριτωμένο μοφασμό. Πρέπει να ντυθώ ζεστά.

— "Έχω κι' εγώ κάποια στολή αυτοκινητιστού, είπεν ό δρ Χόκιν. Πάντως δεν θ' άργήσουμε πολύ... Μέσα στο έρμαρι θα βρήτε ούσκυ και σόδα.

Οι δύο άστυνομικοί κατέβηκαν στο γώλ και κάθισαν σ' ένα πάγκο από όπου έπιτηρούσαν την κεντρική και την όπισθια έξοδο.

— Είναι έντελώς τρελλός, μουμούρισε ό Βίντεργκέπ. Η κατάσταση του χειροτερεύει μέρα με τη μέρα.

Ο Ντάνιελ κούνησε τό κεφάλι του.

— Το θλιβερό είναι, παρετήρησεν, ότι είναι άπολύτως ύγιης σε κάθε άλλη έκδήλωσή του. Κατά την διάρκεια του πολέμου έσωσε εκατοντάδες στρατιωτών. Τον βοηθούσε δε έξαιρετικά ή γυναίκα του. Άφαντάσως καταπληκτικός είναι ό αριθμός των έγχειρήσεων που εξέτέλεσαν. Γνωρίζετε, φαντάζομαι, ότι άργότερα άναγκάσθηκαν να τους κλείσουν σε κάποιο άσυλο, από όπου άπελύθησαν ως Ιαθέντες.

— Τρομερά ένδιαφέρουσα υπόθεση, παραδέχθηκε ό Βίντεργκέπ. Πάντως δεν πρόκειται να τον κρεμάσουν. Είναι άναμφισβήτητα τρελλός.

Πέρασε ένα τέταρτο της ώρας και τέλος ένεφανίσθησαν ό δρ Χόκιν και ή γυναίκα του.

Φορούσαν και οι δύο την ειδική στολή των αυτοκινητιστών. Η γυναίκα είχε σκεπασμένο τό πρόσωπό της μ' ένα πυκνό βέλο, και ό άνδρας της φορούσε ένα πέτσινο κασκέτο με λωρίδες που προσύλαγαν τ' αυτιά του και με γυαλιά άπό «σελιόιντ».

Ο Βίντεργκέπ σηκώθηκε και τους πλησίασε:

— Σας ζητώ συγγνώμη, είπε, είμαι όμως ύπογρευμένος να σας ψάξω μήπως φέρετε όπλο.

Ο δρ. Χόκιν σήκωσε ψηλά τά χέρια του, φανερά νευριασμένος. Ο άστυνομικός τον έρεύνησε προσεκτικά και τέλος κούνησε τό κεφάλι του:

— Έν τάξει, είπε. "Ακολουθήστε με. Ξεκίνησαν για τό Σάλισμουρ μέσα σε βαθείά σιγή. Μπροστά πήγαινε τό αυτοκίνητο του Ντάνιελ. Δίπλα του καθόταν ή γυναίκα του χειρουργού, και στο πίσω κάθισμα ή "Ανν. "Ακολουθούσε τό αυτοκίνητο του Βίντεργκέπ, που δίπλα του καθόταν ό χειρουργός.

Είχε ανάψει ένα πούρο και, εξαπλωμένος άναπτυκτικά, δεν έδειχνε τό παραμικρό σημείο ταραχής ή φόβου.

Τό φεγγάρι είχε τώρα ξεφύγει άνάμεσα από τά σύννεφα, και φώτιζε άρκετά τον δρόμο, εκτός από τά μέρη όπου έπεφτε ή βαρεία σκιά των πανύψηλων δέντρων, τοποθετημένων σε άραία διαστήματα.

Διέσχισαν άρκετά χωριά, και τέλος διέκριναν τό σπινθηροβόλημα που άφηναν τά φώτα μιας πόλεως, που άρχισε να διαγράφεται στο βάθος.

Ξαφνικά ή "Ανν έσκυψε και έπιασε τον Ντάνιελ από τό χέρι:

— Σταματήστε μια στιγμή, τον παρεκάλεσε.

Βρισκόνταν σ' ένα σημείο όπου ό έρώμος άπλωνόταν εμπρός τους σε άτελειώτη εύθεία, με άπέραντα γραφικά τριγύρω. Ο Ντάνιελ φρένασε και τό αυτοκίνητο σταμάτησε. Ο Βίντεργκέπ που άκολουθούσε σε μικρή άπόσταση τον έμιμήθηκε.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε κάπως άνυπόμονα ό Ρόκ.

— Η γυναίκα που κάθεται στο πλευρό σας, έδήλωσεν ή "Ανν, δεν είναι ή σύζυγος του δρος Χόκιν!

Ο Ντάνιελ εξαφάνισθη. Την ίδια στιγμή ή γυναίκα σήκωσε τό βέλο της, ξεκαρδισμένη στα γέλια. Ο νέος ώρμησε προς τό αυτοκίνητο του Βίντεργκέπ. Ο άνθρωπος που καθόταν δίπλα στον ντέκτιβ, είχε άφαιρέσει τό κασκέτο και τά γυαλιά του και τους κοίταζε γελώντας με την καρδιά του.

— Τι τρέχει κύριοι; ρώτησε. Είχα την έντύπωση ότι θα πηγαίναμε περίπατο ως τό Σάλισμουρ!

Ο Ντάνιελ ήταν έξω φρενών. Είχε βγάλεϊ τό περίστροφό του και τό άκουμπωσε στο στήθος του άγνωστου.

— "Αν δεν μου πής την άλήθεια, θα σου την άνάψω, ξεφώνησε.

Ο άλλος έγειρε πίσω.

— Για στάσου, διαμαρτυρήθηκε, όχι φοβέρες! Τι έκανα και με άπειλείτε;

— Μίλα γρήγορα, επέμενε ό Ντάνιελ.

— Σύμφωνοι, σύμφωνοι... έκανε εκείνος. Λοιπόν, ή γυναίκα μου κι' εγώ ύπηρετούσαμε σε κάποιο άσυλο, κάπου εκεί γύρω στο Μπράντινγκφορντ, όπου είχαν κλείσει τον δρα Χόκιν και ή γυναίκα του. Κάτι βλάκες νοσοκόμοι, μάς νόμιζαν και μάς τους δύο για τρελλούς, μα αυτό είναι ψέμμα! Προχθές λοιπόν έμαθα από τον περιβολάρη μας ότι στο Χόμαν Χώλ κατοικούσε τώρα ένα άνδρόγυνο, που είχε άπολυθή από τό άσυλό μας. Πήρα λοιπόν τη γυναίκα μου και ήρθαμε να τους έπισκεφθώμε. Για νάμαι ειλικρινής, σκέφθηκα πως αν τό άνδρόγυνο αυτό ήταν ό Χόκιν με την κυρά του—κι' αυτό μάς τό ώρκίσθηκε ό περιβολάρης—τότε κάτι θάβγαινε και για μάς. Μας έκρυψαν λοιπόν στην κουζίνα του σπιτιού τους και μάς διέταξαν να μη βγάλομε τιμωριά. Σήμερα τό πρωί ήρθαν και μάς μασάρεψαν. Έγώ φόρεσα κάτι ρούχα του γιατρού κι' ή Σουζάν— ή γυναίκα μου— κάτι ρούχα της κυράς του. Να μην τά πολυλογώ, μάς υπεσχέθηκαν δέκα λίρες την ήμερα μας, αν δεχόμασταν να μένομε κρυμμένοι σε κάποιο δωμάτιο, δίπλα στην κρεβατοκάμαρά τους, και να κάνουμε αυτό που θα μάς έλεγαν. Πριν μια ώρα, μάς διέταξαν να κατεβούμε στο γώλ και να σας άκολουθήσουμε ως τό Σάλισμουρ, προσπαθώντας να σας γελάσουμε όσο μπορούσαμε περισσότερο, παριστάνοντας τον δρα Χόκιν και τη γυναίκα του...

— "Εγυκατέλειψαν τον άνδρα και τη γυναίκα στη μέση του δρόμου και έστρεψαν τά αυτοκίνητά τους πίσω, ενώ εκείνοι ξεφώνιζαν βρίζοντας τους.

Τό αυτοκίνητο του Ντάνιελ έτρεχε περισσότερο, κι' έτσι έφθασε πρώτος, μαζί με την "Ανν, στην είσοδο του Χόμαν Χώλ. Τό σπίτι ήταν κατασκοτεινό.

Όταν σε λίγο κατέφθασε και ό Βίντεργκέπ διέκρινε τον Ντάνιελ καθώς διέσχισε τον κήπο, έπιστρέφοντας από τό κτίριο. Στο ένα του χέρι κρατούσε τό περίστροφό του και στο άλλο τό ήλεκτρικό φανάρι του.

— Ερεύνησα όλο τό σπίτι, είπε με λύσσα ό Ρόκ. Μάς τό έσκαψαν και πάλα. Σε περίπτωση που θα τους προλαβαίναμε, είχαν άγωρώσει την κρεβατοκάμαρά τους, για να μπερδέουν να μάς άντισταθούν. Δίπλα στο παράθυρο, βρήκα μια κάσα γεμάτη σφαίρες.

Ο Βίντεργκέπ έδειξε με τό χέρι του την άνοικτή πόρτα ενός σταύλου, σε μικρή άπόσταση από τό σπίτι.

— Εκεί μέσα είχαν κρυμμένο τό αυτοκίνητό τους, είπε. Άνεκάλυφα πρόσφατα ίχνη τρογών επάνω στο χώμα του κήπου.

Έτρεξαν βιαστικά προς τον δρόμο. Τά ίχνη έδειχναν ότι τό αυτοκίνητο των συγάδων είχε άκολουθήσει τον έρημικό δρόμο που ώδηγούσε προς κάτι μικρά χωριουδάκια, στο κέντρο σχεδόν της πεδιάδος. "Εβαλαν εμπρός τις μηχανές των αυτοκινήτων τους.

— "Ισως ν' άναγκασθώμε να ζητήσουμε ένίσχυση από την τοπική άστυνομία, παρετήρησεν ό Βίντεργκέπ. "Ισως όμως νάμιαστε πιδ τυχεροί και νά τά καταφέρουμε μόνοι μας.

Ο Ντάνιελ ξεκίνησε πρώτος. Βρισκόνταν στη μέση μόλις της άνηφορίας, όταν έσκασε τό δεξι έμπροστινό λάστιχο του, με κρότο που άντήγησε σαν πιστολιά, και τό αυτοκίνητό του τινάχθηκε με όρμη έξω από τον δρόμο. Κατώρθωσε να τό σταματήσει μα την ίδια στιγμή, άντήγησαν από πίσω δυό άλλοι παρόμοιοι κρότοι. Στράφηκε άμέσως και πρόλαβε να δη τό αυτοκίνητο του Βίντεργκέπ καθώς έπεφτε στο μικρό γαντάκι του δρόμου. Με τό άπότομο τράνταγμα ό ντέκτιβ τινάχθηκε έξω από τη θέση του. "Επεσε δε μινε, εύτυχώς, επάνω στο μαλακό χορτάρι του άγρου.

Ερεύνησαν μετά προσεκτικά τό δρόμο. Τά ρούχα του Βίντεργκέπ ήταν καταλασπασμένα, κι' από κάποιο έλασφό τραύμα στον κρόταφό του, έτρεχε λίγο αίμα.

— Έχουν σκορπίσει σ' άκετό διάστημα, σπασμένα γυαλιά και καρφιά, διεπίστωσε σε λίγο αυτός. "Αν μου δοθή και πάλιν εύκαιρία να συλλάβω κανένα τρελλό, θα κινητοποιήσω όλο κληρό σύνταγμα από άστυνομικούς!

— "Αργά, τό άπόγευμα της επομένης μέρας, ό Ντάνιελ και ή "Ανν, διασχίζαν τους όλιγοσύγναστους δρόμους του "Εκμισμπορν. Στάμειυσαν εμπρός στο ξενοδοχείο τους. Τόν Βίντεργκέπ τον είχαν αφήσει στο Σάλισμουρ.

Ο άστυνομικός διοικητής, με τό ξανθό μουστάκι, που στεκόταν στο πέλοδρομίο, άνεγνώρισε τον Ντάνιελ, και τόν χαϊρέτησε, χαμογελώντας κάπως ειρωνικά.

— Πώς τά πήγατε, κύριοι; τον ρώτησε.

— "Όχι και πολύ σπουδαία άπάντηση ό Ρόκ. Και σεις;

— "Εγώ, τό άπόγευμα της επομένης μέρας, ό Ντάνιελ και ή "Ανν, διασχίζαν τους όλιγοσύγναστους δρόμους του "Εκμισμπορν. Στάμειυσαν εμπρός στο ξενοδοχείο τους. Τόν Βίντεργκέπ τον είχαν αφήσει στο Σάλισμουρ.

Ο άστυνομικός διοικητής, με τό ξανθό μουστάκι, που στεκόταν στο πέλοδρομίο, άνεγνώρισε τον Ντάνιελ, και τόν χαϊρέτησε, χαμογελώντας κάπως ειρωνικά.

— Πώς τά πήγατε, κύριοι; τον ρώτησε.

— "Όχι και πολύ σπουδαία άπάντηση ό Ρόκ. Και σεις;

— "Εγώ, τό άπόγευμα της επομένης μέρας, ό Ντάνιελ και ή "Ανν, διασχίζαν τους όλιγοσύγναστους δρόμους του "Εκμισμπορν. Στάμειυσαν εμπρός στο ξενοδοχείο τους. Τόν Βίντεργκέπ τον είχαν αφήσει στο Σάλισμουρ.

Ο άστυνομικός διοικητής, με τό ξανθό μουστάκι, που στεκόταν στο πέλοδρομίο, άνεγνώρισε τον Ντάνιελ, και τόν χαϊρέτησε, χαμογελώντας κάπως ειρωνικά.

ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

— Η τέχνη φίλε μου, για την τέχνη...
— Γι' αυτό δεν μας μένει τίποτε έμείς!...

(Η συνέχεια εις τό προσεχές)

Τά σύγχρονα κορίτσια έχουν ξεχάσει πειά νάγαπούν

Λέγει η Νόρμα Σήρερ

Η Νόρμα Σήρερ, δεν είναι μονάχα μια μεγάλη στάρ, αλλά και ένας δόκιμος της ψυχολογίας και μελετητής των συγχρόνων πραγμάτων. *Έως τώρα όμως, δεν της είχε δοθεί η ευκαιρία να εκδηλώσει τις ιδέες της. Την ευκαιρία αυτή της την έδωσε ο ρόλος της 'Ιουλιέτας που υποδύθηκε πέρυσι στο περίφημο εκείνο φιλμ.

Η Νόρμα Σήρερ παίρνει αφορμή από αυτό για να μας πη ότι οι σύγχρονες 'Ιουλιέτες έχουν ξεχάσει ν' αγαπούν και ότι το μόνο κίνητρο του έρωτός των είναι το συμφέρον και το βίτσιο αδιάφορο αν και τα δύο αυτά ελατήρια... δρούν υποσυνείδητα μέσα τους...

*'Αλλ' ως αφήσουμε την ίδια την στάρ να μας πη τις γνώμες της επί του προκειμένου:

□ □
"Η ζωή, στην εποχή της 'Ιουλιέτας, παρ' όλη τη περιορισμένη δράση της, είχε κάποιο ενδιαφέρον, για τις γυναίκες. Γι' αυτό πιστεύω, ότι σήμερα υπερβάλλουμε στην εκτίμηση της ελευθερίας που απολαμβάνουμε οι όμοφύλερές της.

Πράγματι σήμερα όλοι οι νέοι έχουν στην κατοχή των τόσο ελευθερία σκέψης και δράσεως ώστε δεν την εκτιμούν όπως πρέπει. *Όταν ζούσε η 'Ιουλιέτα οι γυναίκες ζούσαν μέσα σε τόσους περιορισμούς, ώστε να μένουν ευχαριστημένες μόνον με την σκέψη ότι ζούσαν άπλωδες.

*Όστόσο παραμένει γεγονός αναμφισβήτητο κάθε τι που εξακολουθεί να απαγορεύεται ν' αποτελέσει έναν άκαταμάχητο πειρασμό για τον άνθρωπο, κι' επειδή τα συμφέροντα των ανθρώπων εξακολουθούν να συγκρούονται και ν' αποτελούν εμπόδιο στην ελευθερία εκδήλωσης του έρωτος, ο πειρασμός αυτός διατηρεί την οξύτητά του και σήμερα.

Η μόνη διαφορά μεταξύ μιας 'Ιουλιέτας και μιας Μπέμπας σημερινής είναι ότι η δεύτερη ρίχνει αρκετό νερό στις αισθηματικές της υποθέσεις, με το φυσικό αποτέλεσμα να γίνουν οι σκέψεις της την βαρύτητα και ν' απαλλάσσεται από την καταπίεση του έρωτος εγκαίρως.

Τά σημερινά κορίτσια δεν είναι σε θέση να νοιώσουν το είδος του έρωτός των. *Αγαπούν παράφορα αλλά το πάθος τους αυτό το ζυμώνουν με τα ζωτικά τους συμφέροντα. Γι' αυτό την 'Ιουλιέτα όμως ο έρωτας ήταν η υπερτάτη χαρά της ζωής της βρισκόταν περιωρισμένη στο σπίτι ποτέ δεν έκανε την εμφάνισή της έξω χωρίς την συνοδεία των γονέων της. Μολαταύτα δεν υφίστατο καμιά καταπίεση από τους δικούς της. *Ήταν η αγαπημένη του σπιτιού.

Σήμερα, όμως, τα κορίτσια δεν ανέχονται κηδεμόνες, Γονείς και παιδιά συμπεριφέρονται σαν ίσοι προς ίσους και οι περισσότεροι γονείς δεν επιχειρούν νά επιβληθούν στα παιδιά τους.

Οι νέοι σήμερα κλέβονται και παντρεύονται χωρίς την συγκατάθεση των γονέων τους κι' άρνούται ν' ακούσουν τις συμβουλές τους. *Όλα αυτά όμως σήμερα γίνονται κατά διαφορετικό τρόπο. Με ταχύτητα, άμυαλοσύνη και εγωισμό.

Οι κλασσικοί όμως έρασταί έντρυφούσαν την αγάπη και προτιμούσαν τον θάνατο παρά την στέρησή της. *Ο πωσδήποτε πιστεύω ότι μοντέρνες 'Ιουλιέτες δεν υπάρχουν.

□ □

Το κυριώτερο πλεονέκτημα που έχουν τα σημερινά κορίτσια είναι η ελευθερία, στην οποία όμως εγώ δεν πιστεύω. Νοσταλγώ την παλιά εποχή. Φυσικά, όταν μιλώ για ελευθερία δεν εννοώ το είδος αυτό της ελευθερίας που κάνει τους ανθρώπους να μπορούν να παντρεύονται και να χωρίζουν όποτε θέλουν. Δεν πιστεύω ότι μια πραγματική γυναίκα θα επιτρέψει στον ξαυτό της να κυττάζει άλλον άνδρα έξ' όσον έχει βρη καταφύγιο στην αγκαλιά του συζύγου της. *Επίσης δεν πιστεύω ότι η 'Ιουλιέτα παρ' όλη την πιστοφρόνησή της στις προλήψεις της εποχής της, θα κυττάζε δυο φορές τον Ρωμαίο, αν δεν τον είχε συναντήσει ως την ημέρα που θα ήταν αποφασισμένη να παντρευτεί τον Πάρι. Πρώτον συνάντησε τον Πάρι. *Η καρδιά της ήταν άνοικτη. Κατόπιν συνάντησε τον Ρωμαίο. Στη δεύτερη αυτή συνάντηση χτύπησε η καρδιά της. Στο μεταξύ όμως αυτό επρόκειτο να παντρευτεί τον πρώτο. Πιστεύω ότι θα επέτρεπε στον ξαυτό της να έρωτροπή με τον Ρωμαίο.

Η 'Ιουλιέτα, μολοντί δεκαεσσάρων χρονών μόνον ήταν μια γυναίκα κι' επειδή... έζησα μαζί της περίπου ένα χρόνο μπορώ να σας πω τι αισθανόταν για το κάθε τι.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ;

"Ένα σύμβολο της σύγχρονης ελευθερίας είναι και ο τρόπος με τον οποίο ντυνόμαστε. Τουλάχιστον έμεις οι γυναίκες. *Ο σημερινός τύπος του κοριτσιού θεωρεί το ντύσιμο σαν μια ρουτίνα που επαναλαμβάνει μ' εύκολια και μηχανικά, κάθε μέρα, αντίθετα με το πολύωρο και δύσκολο ντύσιμο ενός κοριτσιού της τότε εποχής που ήταν μια ιεροτελεστία. *Έγουμε διαπιστώσει ότι το φως και ο άερας είναι τα δυο πρωταρχικά στοιχεία της υγείας και φροντίζουμε να βρισκόμαστε σε αμειώστερη επαφή με αυτά. *Ένας άλλος παράγων της ελευθερίας αυτής στο ντύσιμο είναι και ο χρόνος.

Μολαταύτα η αποκτηθείσα ελευθερία των σημερινών κοριτσιών τα έχει ρίξει στην μεγαλύτερη αθλιότητα και τοούτο γιατί η υπερηφάνεια που απέκτησαν με την ελευθερία, τους στέρησε την προσφερομένη προστασία των ανδρών.

Κυριευμένες από την έμμομη ιδέα ν' αποκτήσουν ελευθερία σκέψης και δράσεως, οι σημερινές γυναίκες απέδιωξαν την βοήθεια που προσφέρει το ανδρικό μυαλό χωρίς το αντίσπασμιμα ν' αποκτήσουν την ποθητή ελευθερία.

Κανείς, πράγματι, δεν είναι απολύτως ελεύθερος. *Όταν διακόπτουμε κάθε δεσμό που μας συνδέει με τις οικογένειές μας κι' όταν διώχνουμε κάθε επονόεση κι' εθύνη που πρέπει να έχουμε προς τους άλλους ανθρώπους, είμαστε πράγματι ελεύθεροι ή άπλωδες μόνον;

*Όποιαδήποτε αγάπη — ρωμαντική, υϊκή, πατρική ή φιλική — δεν μας χαρίζει καμμιόν ελευθερία. *Όταν αγαπάμε κάποιον άναλαμβάνουμε κάποιαν εθύνη γι' αυτόν. Είμαστε υποχρεωμένοι να τον καταστήσουμε ευτυχή, να διαμοιρασθούμε τις χαρές και τις λύπες του, ν' άπασαυλούμεθα σοβαρά με την τύχη του. Μήπως αυτή είναι ελευθερία; *Όχι.

*'Αλλά ποιός — συμπεραίνει η Νόρμα Σήρερ — θ' ανταλλάξει ποτέ τον έρωτα με όλες τις ελευθερίες του κόσμου;

NORMA SHEER

θέρια είναι και ο τρόπος με τον οποίο ντυνόμαστε. Τουλάχιστον έμεις οι γυναίκες. *Ο σημερινός τύπος του κοριτσιού θεωρεί το ντύσιμο σαν μια ρουτίνα που επαναλαμβάνει μ' εύκολια και μηχανικά, κάθε μέρα, αντίθετα με το πολύωρο και δύσκολο ντύσιμο ενός κοριτσιού της τότε εποχής που ήταν μια ιεροτελεστία. *Έγουμε διαπιστώσει ότι το φως και ο άερας είναι τα δυο πρωταρχικά στοιχεία της υγείας και φροντίζουμε να βρισκόμαστε σε αμειώστερη επαφή με αυτά. *Ένας άλλος παράγων της ελευθερίας αυτής στο ντύσιμο είναι και ο χρόνος.

Μολαταύτα η αποκτηθείσα ελευθερία των σημερινών κοριτσιών τα έχει ρίξει στην μεγαλύτερη αθλιότητα και τοούτο γιατί η υπερηφάνεια που απέκτησαν με την ελευθερία, τους στέρησε την προσφερομένη προστασία των ανδρών.

Κυριευμένες από την έμμομη ιδέα ν' αποκτήσουν ελευθερία σκέψης και δράσεως, οι σημερινές γυναίκες απέδιωξαν την βοήθεια που προσφέρει το ανδρικό μυαλό χωρίς το αντίσπασμιμα ν' αποκτήσουν την ποθητή ελευθερία.

Κανείς, πράγματι, δεν είναι απολύτως ελεύθερος. *Όταν διακόπτουμε κάθε δεσμό που μας συνδέει με τις οικογένειές μας κι' όταν διώχνουμε κάθε επονόεση κι' εθύνη που πρέπει να έχουμε προς τους άλλους ανθρώπους, είμαστε πράγματι ελεύθεροι ή άπλωδες μόνον;

*Όποιαδήποτε αγάπη — ρωμαντική, υϊκή, πατρική ή φιλική — δεν μας χαρίζει καμμιόν ελευθερία. *Όταν αγαπάμε κάποιον άναλαμβάνουμε κάποιαν εθύνη γι' αυτόν. Είμαστε υποχρεωμένοι να τον καταστήσουμε ευτυχή, να διαμοιρασθούμε τις χαρές και τις λύπες του, ν' άπασαυλούμεθα σοβαρά με την τύχη του. Μήπως αυτή είναι ελευθερία; *Όχι.

*'Αλλά ποιός — συμπεραίνει η Νόρμα Σήρερ — θ' ανταλλάξει ποτέ τον έρωτα με όλες τις ελευθερίες του κόσμου;

Ο άνθρωπος με το κίτρινο πρόσωπο

του Κόναν Ντόουλ

Ο Σέρλοκ Χόλμς είχε την συνήθεια ν' ασχολείται με την διαφώτιση σκοτεινών υποθέσεων περισσότερο για να διασκεδάσει, παρά για ν' άμειφθη. Κι' αυτό το πάθος, γιατί αλήθεια επρόκειτο περί μιας θεραπείας μανίας, τον έκανε διαρκώς να είναι άπασαυλούμενος και να μη ξεκουράζεται ούτε κι' αυτήν άκόμη την νύχτα. Μά αυτό καθόλου δεν τον άνησυχούσε, γιατί συγχρόνως έκανε και σπόρ. Το μπόξ ήταν μια από τις πιο αγαπημένες του διασκεδάσεις όπως και το πιστόλι και το σπαθί. Μ' αυτό τον τρόπο κι' όλες άντιμετώπιζε θαυμάσια τους κακοποιούς κατά τις διάφορες άπρόσπετες κι' αίματηρές συμπλοκές την ώρα των άστυνομικών καθηκόντων του. *Έκανε άκόμη κάθε ημέρα έναν άνωρο περίπατο στην έξοχη γιατί θεωρούσε ότι αυτός ξεκαθάριζε το μυαλό κι' έκανε πιο κανονική την λειτουργία του άουανισμού του ανθρώπου.

Μια μέρα ώστόσο την ώρα που γυρίζαμε από αυτό τον τακτικό περίπατο στο Χάυδ Πάρκ και είχαμε φθάσει στην Μπαϊκέρ Στρήτ, είδαμε τον ύπρητή του Σέρλοκ Χόλμς να σπεύδη προς συνάντησή μας άνήσυχος και ταραγμένος:

— Συγγνώμη, κύριε, ψιθύρισε. *Ένας άνθρωπος πολύ περίεργος σας περιμένει στον προθάλαμο.

*Ο Σέρλοκ Χόλμς, τάχυνε το βήμα του, έφθασε στο σπίτι και μπήκε στο σαλόνι. Μά εκεί πέρα δεν ύπήρχε ψυχη ζωντανή.

— Μπα, άπόρησε, ο έπισκέπτης έκρινε καλό να μη περιμένη την άφιξή μου.

*Ήταν πολύ άνυπόμονος, κύριε, δήλωσε ο ύπρητής. Πεπατούσε νευρικά στο σαλόνι, κτυπούσε τα πόδια του και διαρκώς μουρμούριζε... *Αναγκάσθηκα να κρυφακούσω πίσω από την πόρτα. Μά εκείνος πετάχθηκε προς το μέρος μου φωνάζοντας:

— Μά, επί τέλους, μήπως τον πήρε ο Σατανάς αυτόν τον άνθρωπο και δεν πρόκειται να γυρίσει πιά στο σπίτι του;

*Φοβήθηκα λιπών τόσο πολύ που έτρεξα να σας ειδοποιήσω....

— Καλά, καλά, τον διέκοψε ο Σέρλοκ Χόλμς... Θά δουμε τι θέλει αυτός ο κύριος... Καθώς βλέπω όμως ήταν πολύ βιαστικός, γιατί έέχασε την πίπα του... Καθώς βλέπετε, αυτή η πίπα εάμ κοστίζει πάνω από έξη σελλήνια... *Από αυτήν άκόμη προδίδεται ότι ο έπισκέπτης μου είναι άνθρωπος δυνατός, ότι έχει γερά δόντια κι' ότι έχει κάποιον πειρασία γιατί φαίνεται πολύ οικονομός

— Μά πώς τα καταλαβαίνεις όλ' αυτά; ρώτησα.

— Από τον φθινό καπνό που καπνί-

ζει κι' από τά... σημάδια που έχουν άφήσει τα δόντια του στην άκρη της πίπας. Θές να σου πω και κάτι άλλο, Ουάτσον; *Ε, λοιπόν αυτός ο άνθρωπος έχει την συνήθεια ν' άνάβη την πίπα του στη λάμπα ή σε ένα μπέκ του γκαζιού για να κάνει οικονομία στα σπύρα.

Την ίδια στιγμή όμως η πόρτα της εισόδου άνοιξε άπτότομα και στο άνοιγμά της φάνηκε ένας άνθρωπος νέος με άθλητικό άνάστημα.

— Με συγχωρήτε, φώναξε βιαστικά, πού σας άνησυχώ, κ. Χόλμς...

— Καταλαβαίνω, ότι κάτι σοβαρό θά σας συμβαίνει, τ' άπάντησε εκείνος. *Από το πρόσωπό σας φαίνεται ότι έχετε να κοιμηθήτε δυο μέρες. *Ας είναι, σε τι μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;...

— Θά ήθελα να σας συμβουλευθώ, περισσότερο ως άνθρωπο του κόσμου, παρά ως άστυνομικό...

— Σας άκούω, κ. Γκράν Μουρο, τ' άπάντησε ο Χόλμς.

*Ο έπισκέπτης μας ταραχθηκε:

— Που έξερετε τ' όνομά μου; άπόρησε.

— *Ω, έκανε γαμογελώντας ο Σέρλοκ Χόλμς, αν θέλατε να κρατήσετε το νκόγιπό σας, δεν θά έπρεπε να γράφατε το όνομά σας στη φόδρα του καπέλλου σας.

— Είσατε τρομερός, κ. Χόλμς, στέναξε ο έπισκέπτης. Μά ως σας άναφέρω την τραγική ιστορία μου. *Από δώ και τρία χρόνια έγω παντρευθή μια γυναίκα, την οποία αγαπώ και καταλαβαίνω ότι και αυτή με λατρεύει. Ποτέ μέχρι πρό όλιγών άκόμη ημερών δεν είχαμε ανταλλάξει ούτε μια λέξη ύσαρεσκείας. Μά από της παρελθούσης Δευτέρας, άντελήφθη ξαφνικά ότι η γυναίκα μου είχε άλλάξει συμπεριφορά άπέναντί μου. Καταλάβαινα ότι κάποιο μεγάλο μυστικό μου έκρυβε, ένα μυστικό που μας άποξένωνε τον ένα από τον άλλο...

— Θά μπορούσατε, κ. Μουρο, να μου διηγηθήτε με κάθε λεπτομέρεια την ιστορία της γυναίκας σας;

— Ευχαριστώ. *Η ιστορία της *Έσφης, είναι λιγάκι περιπετειώδης!... Σ' ηλικία είκοσι πέντε χρόνων είχε παντρευθή τον δικηγόρο *Έσπον με τον όποιον έπήγε στην *Αμερική κι' έγκατεστάθη στην πολιτεία του *Ατλαντά. *Εκεί έφερε στον κόσμο ένα παιδί. Μά τόσο αυτό όσο κι' ο σύζυγός της πέ-

θαναν σε μια τρομακτική έπιδημία κίτρινου πυρετού. Μου έδειξε μάλιστα και την ληξιαρχική πράξη της ταφής των. *Επειτα η *Έσφη έζησε με μια γρηά θεία της στο Πίερο, στην κομητεία του Μίμπλεσοξ. *Όταν παντρευθήκαμε από έρωτα, η γυναίκα μου, μου ένεπιστεύθη όλη την περιουσία της. *Από τότε ποτέ δεν μου είχε πιά κάνει λόγο γι' αυτήν. Μά έδω και έξη έβδομάδες με ρώτησε ξαφνικά:

— Θά μπορούσατε άρα γε να μου δώσής μερικά από τά λεπτά μου, όποτε στα ζήτησω;

— Βεβαίως, αγάπη μου. *Αλλάσπε μήπως αυτά δεν είναι ή προίκα σου;...

— Ευχαριστώ. Μου χρειάζονται λοιπόν εκατό λίρες,

— Μά τί τά θές τόσα λεφτά; άπόρησα. *Θέλεις να φτιάξεις καμιά τουσαλέτα;

— *Ελα, μου είπε. *Αφού είσαι... τραπέζιτης μου, δεν πρέπει να μου κάνης έρωτήσεις. *Θέλω να μου δώσης αυτά τά λεφτά.

Κι' έγώ δεν έπέμενα περισσότερο να μάθω που θά τά χρησιμοποιήση.

Λίγες όμως έβδομάδες άργότερα και άκριβώς την Δευτέρα που σας άνεφέρα, μια μικρή βίλλα που ήταν κοντά στο σπίτι μας και ή όποια παλλά χρόνια είχε μείνει έρημη, νοικιάστηκε άπρόοπτα. Περνώνας να δώ από κοντά ποιός είχαμε κάποιον γείτονα, άντελήφθη ότι κάποιος με κατασκοπεύει από ένα παράθυρο του πρώτου πατώματος της βίλλας. *Εστρεψα φυσικά άπτότομα το κεφάλι και άντελήφθη ένα πρόσωπο να με παρακολουθώ. Αυτό το πρόσωπο δεν μπορούσα να καταλάβω αν ήταν γυναίκα ή άνδρας. Μά έκείνο που μου έκανε τρομακτική έντύπωση ήταν το άπαίσιό κίτρινο χρώμα του. *Εμοιάζε σαν ένας πεθαμένος ή σαν ένας βρυκόλακας.

Περίεργος είχα την τόλμη να πλησιάσω στην πόρτα και να κτυπήσω. *Ήρθε και μ' άνοιξε μια ηλικιωμένη γυναίκα, ή όποια με ρώτησε με μια ξερική προφορά τι έπιθυμούσα. Της άπάντησα ότι ήμουν γείτονάς τους κι' ότι ίσως θά μπορούσα να τους δώσω καμιά πληροφορία αν χρειαζόντουσαν.

— Ευχαριστούμε, άπάντησε ή γυναίκα. Θά σας το πούμε όταν τύχη να σας χρειασθούμε.

Και μου έκλεισε κατόμουτρα την πόρτα.

Γύρισα στο σπίτι μου στενοχωρημένος. Αυτή ή άνευχη συμπεριφορά αυτή της γυναίκας μου είχε πειράξει τά νεύρα. Μου είχε ταραξει έπίσης το μυαλό εκείνο το άπαίσιό και κίτρινο πρόσωπο που θά έλεγε κανείς ότι ήταν ένας νεκροώνωντας, ένας δραπέ-

τη της κολάσεως... Την ώρα που πέσαμε στο κρεβάτι το είπα στη γυναίκα μου. Μά εκείνη ούτε ταραχθηκε, ούτε μου έδωσε καμιά απάντηση...

Εγώ φυσικά δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι. Ωστόσο είχα κλείσει τα βλέφαρα κι' έκανα ότι κοιμώμουν για να μην ενοχλήσω την σύζυγό μου.

Εκείνη όμως έπειτα από λίγο, όταν νόμισε ότι κοιμώμουν βαθεία, σηκώθηκε με γύλιες προφυλάξεις από το κρεβάτι της, ντύθηκε βιαστικά και το έσκασε από το σπίτι.

Η Έφφη γύρισε στις τρεις ή ώρα το πρωί. Έκανα ότι εκείνη την ώρα μόνο είχα ξυπνήσει και την ρώτησα:

— Πού πήγες λοιπόν, άγαπητή μου Έφφη;

Εκείνη όμως και αυτή τη φορά δεν μου απάντησε.

Απεφάσισα να την παρακολουθήσω. Και πράγματι, την άλλη μέρα το βράδυ την είδα ότι πήγε σ' αυτό το σπίτι και παρέμεινε πάρα πολλές ώρες. Είχα την ύπομονη να την περιμένω στο σπίτι δίχως να κοιμηθώ. Όταν ήρθε, αγωνίσθηκα να της αποπείσω το μυστικό της, μά εκείνη παρ' όλες τις πιέσεις μου δεν μου έδινε καμιά απάντηση.

Νευριασμένος έφυγα από το διαμέρισμά μας με την απόφαση να διαφωτίσω αυτό το μυστήριο. Μά η γυναίκα μου μ' άκολουθησε, κλαίγοντας δέ μ' άρπαξε από το χέρι φωνάζοντας:

— Σε παρακαλώ, μη πιάς εκεί πέρα... Για όνομα του Θεού σ' έζορκίζω... Μη πιάς εκεί, γιατί θα σου συμβή κάτι κακό. Δεν έχεις λοιπόν εμπιστοσύνη σέ μένα; Σου όρκίζομαι ότι δεν έπαυσα ούτε μια στιγμή να σ' αγαπώ. Μά μη με πιέζεις περισσότερο... Σε παρακαλώ να σεβασθής αυτό το μυστικό μου...

Μιά μέρα, όταν θα είναι καιρός θα σου εξηγήσω. Μά τώρα δεν μπορώ, μου είναι αδύνατο, αγάπη μου... Η φωνή της φανέρωνε τόση άπελπίσια και τό βλεμμα της είχε τέτοια απόγνωση που την λυπήθηκα.

— Έστο, το μυστικό σου, μπορεί να κρατήσης αυτό το θέμα από σου. Μά σε παρακαλώ να μην επισκεφθής ποτέ πιά αυτό το σπίτι. Και είμαι πρόθυμος να λησμονήσω ό,τι συνέβη άν μου υποσχέθής ότι θα εξακολουθήσης την ήσυχη και ταχτική ζωή σου...

Δυό μέρες πέρασαν πράγματι, ήσυχια. Η γυναίκα μου φαινόταν ότι μ' είχε ακούσει. Μά την τρίτη μέρα, παρά την υπόσχεσή της, η γυναίκα μου το έσκασε πάλι.

Τό πληροφορήθηκα γυρίζοντας απρόοπτα από ένα ταξίδι που είχα κάνει στην πόλι. Τρελλός από το θυμό μου, απέφασισα δέ δώσω ένα τέλος σ' αυτή την ιστορία. Κι' όταν πληροφορήθηκα ότι η γυναίκα μου είχε πάει στο γειτονικό σπίτι, έτρεξα προς τ' εκεί. Είδα την γυναίκα μου και την έμπιστη παραμάννα της να έρχονται από τό έξοχικό μονοπάτι. Ωρμησα φυσικά και την άρπαξα από τ' άγρια:

— Είσαι μιά ψεύτρα, της είπα! Μά γέλασε, παρά την υπόσχεσή σου, πήγες πάλι σ' αυτό τό καταραμένο σπίτι... Άπαιτώ να μου τ' άπες όλα αυτή την στιγμή... Θέλω να μου πής ποιός είναι αυτός ό παράξενος κίτρινος άνθρωπος που είχα δ' ή στο παράθυρο... Είναι φίλος σου; Είναι έραστής σου; Είναι ένας άπαισιος έκβιαστής;

Μά εκείνη άρχισε να κλαίη και προέβησε να μ' έγκαταλείψη παρά να μου άπακαλύψη τό μυστικό της.

Καταλαβαίνετε λοιπόν, κ. Χόλμς, την κατάστασι μου. Σας παρακαλώ να με βοηθήσετε γιατί αυτό τό μυστικό θα με τρελλάνη.

Ο Σέρλοκ Χόλμς άναψε την πίπα του ξαπλώθηκε άναπαυτικά στο κάθισμά του και ρώτησε:

— Πόσος καιρός είναι που η γυναίκα σας σας ζήτησε τις έκατό λίρες;

— Δυό μήνες!...

— Μπορώ να ιδώ, παρακαλώ, την βεβαίωσι του θανάτου του πρώτου άνδρός της συζύγου σας και του παιδιού της;

Ο Μούρο έδωσε τό χαρτί στον δαιμόνιο ντετέκτιβ.

— Έπειτα ό Σέρλοκ Χόλμς τόν ρώτησε άν η γυναίκα του έλαβε ποτέ κανένα γράμμα από την Άμερική.

— Όχι ποτέ! Από την εποχή της γνωριμίας μας, δεν ένθυμούμαι να σενέβη τέτοιο πράγμα, άπάντησε ό Μούρο.

— Ό Σέρλοκ Χόλμς δίχως να διατάση τότε δήλωσε στον έπισκέπτη του:

— Είμαι βέβαιος ότι ό πρώτος άνδρας της γυναίκας σας δεν πέθανε...

— Και άσφαλώς, συνεπλήρωσα εγώ, θα ύποφέρη από μιά άκατανόαστη άρρώστεια. Πιθανόν να είναι λεπρός!... Γι' αυτό η γυναίκα του τόν έγκατέλειψε και κατέφυγε στην Άγγλία. Έκει όμως εκείνος την άνεκάλυψε και την έξεβίασε να του δώσει έκατό λίρες...

— Φίλε μου, Ουάτσον, μ' άπάντησε ό Σέρλοκ Χόλμς βιάζοντας πάρα πολύ να βγάλης συμπεράσματα...

— Όχι όχι έχει πιθανόν δίκιο, φώναξε ό Μούρο. Είμαι άποφασισμένος μάλιστα να μπώ εγώ ό ίδιος σ' αυτό τό σπίτι για να ιδώ τί συμβαίνει!

— Παρά την πληροφορία της γυναίκας σας, ότι μπορεί να θέσετε σέ κίνδυνο την ζωή σας;

— Μ' ένδιαφέρει μόνο να λύσω αυτό τό τρομερό αίνιγμα.

— Τότε άς πάμε ως εκεί πέρα, είπε ήρεμα ό Σέρλοκ Χόλμς. Η ύποθεσις μου φαίνεται ότι δεν είναι τόσο δύσκολη και τόσο σκοτεινή.

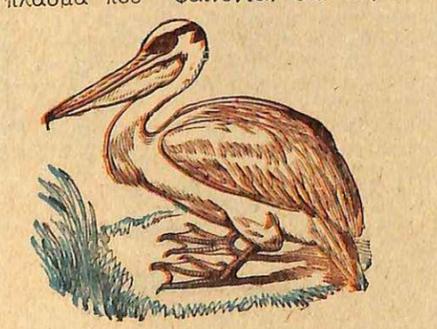
Πήραμε τό τραίνο και τις πρώτες νυχτερινές ώρες βρισκόμαστε στην έπαυλι του κ. Μούρο.

— Ορίστε, αυτό τό καταραμένο σπίτι, είπε ό τρανικός άνθρωπος, δείχνοντας μιά μικρή γειτονική βίλλα.

Ο Τζάκ Μούρο προχώρησε βιαστικά προς τ' εκεί και κτύπησε την πόρτα. Την ίδια στιγμή μιά άμορφη γυναίκα παρουσιάσθηκε και τείνοντας ίκετευτικά τ' άγρια της προς τόν Μούρο, στέναξε:

— Για όνομα του Θεού, Τζάκ μου, μην μπαινεις μέσα!... Αύριο θα έρθω στο σπίτι και θα σου τ' άπω όλα... Μά άπόψε άφησέ με μόνη...

Μά εκείνος την έσπρωξε βίανασα. Έμεις τόν άκολουθήσαμε. Πέρασαμε ένα χάλ και μπήκαμε στο σαλόνι. Σε μιά γωνιά είδαμε καθισμένο σέ μιά πολυθρόνα με ύψηλό έρεοεινώτω, ένα πλάσμα που φαίνονταν σάν κορίτσι.

Μας είχε γυρισμένες τις πλάτες. Φορούσε μιά κόκκινη ρούπα και γάντια άσπρα που τις κάλυπταν τελείως τ' άγρια. Άκούγοντας τις φωνές αυτές, τό πλάσμα αυτό γύρισε άπότομα. Και τότε έβγαλε μιά άγρια κραυγή τρόμου. Μά κι' έμεις παγώσαμε από την φρίκη μας. Είχαμε άντικρύσει ένα κίτρινο πρόσωπο πεθαμένης! Μά τό πρόσωπο αυτό δεν καθρέφτιζε καθόλου τόν τρόμο και την άγωνία που είχε έκδηλώσει αυτή ή σπαρακτική κραυγή.

Γύρισα να ιδώ τόν Σέρλοκ Χόλμς. Τόν άκουσα όμως να εσπάζει σέ δυνατά γέλια. Έπειτα προχώρησε γρήγορα κι' έδωσε ένα δυνατό κτύπημα σ' αυτό τό κίτρινο κι' άπαισιό πρόσωπο. — Γιά όνομα του Θεού! φώναξε ό Μούρο, τί κάνετε εκεί!

Μά τη ίδια στιγμή όλοι μείνσαμε κατάπληκτοι. Είδαμε έντρομοι τό κίτρινο πρόσωπο να γίνεται γίλια κομμάτια ληταν μιά μάσκα! Μιά κερένια μάσκα! Πίσω από αυτήν κρύβονταν ένα συμπαθητικό πρόσωπο μιάς μαύρης νέας που μάς κοιτούσε μ' έντρομα μάτια κι' έντρεμε σύγκρουση από τόν φόβο της.

— Τι σημαίνουν όλ' αυτά; ρώτησε ό Μούρο μισότρελλος από την κατάπληξι του την γυναίκα του.

— Θα σου εξηγήσω, Τζάκ! του άπάντησε κλαίγοντας εκείνη. Αυτό τό άραπάκι είναι τό παιδί μου!...

Μά ή έκπληξις μας μεγάλωσε άκόμη π' ό πολύ όταν έπειτα από λίγο μπήκε στο σαλόνι ένας άθλητικός μαύρος.

— Είμαι, δήλωσε, ό Τζών Έπσον, άπό τόν Άτλάντα!... Η κόρη μου ή Λούσυ, δυστυχώς για την μητέρα της, πήρε τό χρώμα μου αντί να πάρη τό δικό της... Έκείνη όμως τό έφερε βαρέως αυτό τό πράγμα. Έτσι μου πρότεινε να μ' έγκαταλείψη και για να κόψη κάθε δεσμό με τό παρελθόν, πήρε μιά ψεύτικη βεβαίωσι του θανάτου μου και του παιδιού της και έγκατέλειψε τόν Νέο Κόσμο. Με τόν καιρό όμως ή ύγεια της κόρης της κλονίσθηκε. Αναγκάσθηκε να την φέρω στην Εύρώπη, κοντά στην μητέρα της, την όποια άναζητούσε. Για να μη κινηθί δέ την περιέργεια, της έφτιαξα τό πρόσωπο αυτή την κερένια μάσκα...

— Όδα αυτά είναι άλήθεια, συμπλήρωσε ή γυναίκα του Τζάκ. Με την διαφορά ότι δεν αγαπάω πιά αυτόν τόν άνθρωπο, αλλά μόνο εσένα, Μούρο, και τό παιδί μου. Φοβόμουν όμως πώς θα έπαρνες αυτό τό πράγμα. Καταλαβαίνα ότι δεν θα μπορούσες να υιοθετήσης μιά άραπιά. Γι' αυτό δεν σου τό είπα τό μυστικό μου από την άρχή. Νά για ποιό λόγο έφευγα κρυφά από τό σπίτι. Ηθελα να ιδώ τό παιδί μου, τό όποιο άναγκά έστω άν είναι μαύρο σάν την κόλασι.

Ο Γκράν Μούρο, ό λατρευτός Τζάκ, της «μίσσε» Έφφη φαίνονταν πολύ συλλογισμένος.

— Δεν πρέπει κανείς να είναι άγιος για να σέ πιστέψω της δήλωσε. Μά τώρα τί πρόκειται να γίνει; Μου φαίνεται ότι άν ήθελες να γυρίσης στο σπίτι, δεν θα έγω άντίρρηση!...

— Και τό παιδί; στέναξε ή «μίσσε» Έφφη.

Ο Μούρο όμως γελώντας τό πήρε στην άγκαλιά του και φιλώντας το τρυφερά, δήλωσε:

— Αυτό θα τό υιοθετήσω!... Όσο για τόν άληθινό πατέρα του, αυτός δεν μπορεί να διαμαρτυρηθί, γιατί σύμφωνά με την ληξιαρχική πράξι του θανάτου του, έχει πεθάνει πρό... δεκαετίας.

ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ-ΥΛ

ός θεοιδώ, ότι τρόμαξα να αναγνωρίσω τόν φίλο μου Σελεστέν, όταν την περασμένη Τρίτη τόν μνηντήσα, ύστερα από μήνες που είχα να τόν δω, στην λεωφόρο τών Ήλυσιών.

ΑΕΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ευδυμογράφημα του Μαξιμ

Μιά σημαντικωτάτη άλλαγή είχε έπέλθει στο σύνολό του. Αυτός ό τόσο παχύς και δυσκίνητος άνθρωπος που ήξερα, είχε άποκτήσει «γραμμή» και είχε γίνει ό κομψότερος άνθρωπος τό κόσμου.

— Δεν με άναγνωρίζεις, αϊ ; μου λέγει καθώς μ' έβλεπε να τόν κυττάζω άπορώντας.

— Λοιπόν, πρόσθεσε, έλα μαζί μου να σου διηγηθώ την ιστορία μου.

Με πήρε από τό μπράτσο και καθώς άνεβαίναμε μαζί την λεωφόρο προς τό Έτουάκ, άρχισε την ιστορία του:

— Λοιπόν, φίλε μου, ξέρεις σέ ποιόν χρωστάω αυτήν την θαυμαστή μεταβολή; Στην γυναίκα μου, την καλή μου Ζηνοβία! Με θεράπευσε από την παχυσαρκία μου χωρίς διόλου να τό φαντασθώ ότι έκαμα θεραπεία!... Θυμάσαι σέ τί χάλια είχα φθάσει. Κόντευα τό 120 κιλά! Φυσικά πρώτη και καλύτερη γκρίνιαζε γι' αυτό ή γυναίκα μου. Κι' είχε δίκιο ή καυμένη. Φαντάσου, νάναι ύποχρεωμένη να θγαίνη έξω, αυτή ή τόσο κομψή, με έναν ίπποπόταμο! Δοκίμασε να με πείση να κάνω κάποια θεραπεία, να κάνω πεζοπορίες, να μην τρώγω, να παίρνω αντιπαχυρτικά φάρμακα, αλλά πού να συμμορφωθώ εγώ! Στο τέλος, μιά μέρα πέφτει στο κρεβάτι άρρωστη. Έπειτα ένα πρωί δεν σηκώθηκε διόλου.

— Τι έχεις, Ζηνοβία μου;

— Δεν αισθάνομαι καλά, Σελεστέν.

— Νά φωνάξωμε τόν γιατρό, Ζηνοβία μου.

— Νά τόν φωνάξωμε, Σελεστέν!...

Μια και δυό τρέχω, πού λές, στον γιατρό του σπιτιού.

Έρχεται αυτός, εξετάζει την Ζηνοβία μου και κουνάει τό κεφάλι του σοβαρός.

— Γιατρέ μου, ύπάρχει μήπως κίνδυνος; Τόν ρωτώ άνήσυχος.

— Έπι του παρόντος όχι, μου άπαντώ, αλλά άργότερα, άν δεν ληφθούν μέτρα, δεν έγγυώμαι!...

Πήγα να τρελλαθώ από τό φόβο μου!

Ήταν καθαρό νερό!

Νά χάσω την Ζηνοβία μου!... Τί πρέπει, λοιπόν, να κάνωμε, γιατρέ μου;

εποχή και στα μέρη που ζούμε! Έβγαίνα από την πόλη, άλλ' έπεφτα στην περιοχή των έργοστασιών με τούς φοβερούς καπνούς των Πήγαίνα πάρα πέρα και εύρισκα τ' άχαμόσπιτα τών κτηνοτρόφων που όλο κάπνιζαν. Και μένα ό γιατρός μου έίπε να τ' άβρίσκω όσο τό δυνατόν καθαρότερο άέρα. Έκαμα λοιπόν χιλιόμετρα κάθε μέρα, για να βρισκω άέρα καθαρό για την Ζηνοβία μου. Τσακίζομουνά βέβαια, αλλά και ή ίκονοποίησις μου ήταν μεγάλη. Η δουλειά αυτή έάσπηξε άλλους τέσσερις μήνες, όλο τό χειμώνα δηλαδή, και τέλος μιά μέρα ό γιατρός μου έίπε, κυττάζοντάς με περίεργα:

— Η θεραπεία, φίλε μου, τελείωσε. Μπορεί πιά να μείνη ήσυχος τό ποδήλατό σου. Η συζυγική σου άφροσύνης ύπηρεσε παραδειγματική και έσωσε την κυρία σου από βέβαιο θάνατο!...

Εγώ όμως έν τώ μεταξύ είχα μείνει ό μισός.

Όλη χαρά ή Ζηνοβία μου, άφησε τό κρεβάτι της.

Κατάλαβες τώρα τό κόλλο; μου λέγει έν συμπεράσματο ό φίλος μου Σελεστέν.

— Θαρρώ πώς κάτι καταλαβαίνω.

— Αϊ, λοιπόν, ένα τέτοιο πράγμα δεν θαμπορούσα ποτέ μου να τό φαντασθώ! Η Ζηνοβία μου, άπελπισμένη να με πείση να κάνω την θεραπεία μου για να λιγνέσω, συνεννοήθηκε με τόν γιατρό μας για να με άναγκάσουν, χωρίς να θέλω, να κάνω την θεραπεία μου.

Λοιπόν, άρρωστ' άθην ή Ζηνοβία και ύπό τό πρόσχημα ότι θα κάνωμε θεραπεία για την σωτηρία της, έκανα εγώ τη θεραπεία που έπρεπε. Έτσι, τσακίστηκε, κουράστηκε, πέθανε στην ποδηλασία, αλλά σώθηκε στο τέλος από τό ύπερβολικό πάχος μου.

Δεν ήταν θαυμασία αυτή ή μέθοδος της αεροθεραπείας; Αναγκάσθηκε να

καρδόν τόν καθαρό άέρα, γιατρέ μου; είπα εγώ. Δεν πιστεύω να βέλετε να κάμω χειμωνιάτικα έξοχή!...

— Όχι, δεν είπα αυτό, άπάντησε ό παμπόνηρος γιατρός. Ο καθαρός άέρας άρθρη έδω, χωρίς διόλου να τό κουνήση ή κυρία από τό κρεβάτι της.

— Θάρρη έδω!... Πώς;

— Θα τόν φέρετε εσείς;

— Όχι δά!

— Και όμως, θα πάρετε ένα ποδήλατο και ένα μεγάλο σάκκο από καουτσούκ, και θα πηγαίνετε μακριά, στην έξοχή, όσο μακρύτερα πηγαίνετε, τόσο καθαρότερος θάναί ό άέρας και έπομένως τόσο πού γρηγορα θα γίνει καλά ή κυρία σας!...

Κύτταξα τ' άχάλια μου στον καθρέφτη, άνασάναξα βεβαίως... και δέχθηκα και τό νέο αυτό πικρόν ποτήριον για χάρην της Ζηνοβίας μου. Την αγαπούσα πολύ και δεν μπορούσα ναονηθώ τίποτε για να την σώσω. Θάδινά άκόμη και την ζωή μου. Πήρα, πού λές, ένα ποδήλατο και ένα λαστιχένιο άσκι και άρχισα τις έκδρομές μου. Πού να θρής όμως καθαρό άέρα στην

Έκαμα χιλιόμετρα όλόκληρα...

όμολογήσω στο φίλο μου Σελεστέν, ότι πραγματικά ή μέθοδος ήταν έξοχη.

ΜΑΞΙΜ

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΟΔΗΓΟΥ

Αισθηματικό διήγημα του Λούτσιο Ριντέντι

Μολονότι 'Ιούλιος, στο Μιλάνο δεν έκανε και τόσο ζέστη. Μια μιά θερμοκρασία ευχάριστη έδινε στον 'Ανδρέα διπλή υπόσχεση καλοκαιρινών απολαύσεων. Έδω και λίγες μέρες το παλληκαρόπουλό μας, τ'α είχε καταφέρει ν' αγοράσει, χάρις στις οικονομίες του ένα μικρό αυτοκίνητο. "Επειτα είχε κάνει την γνωριμία της δεσποινίδος Λυδίας. Ένα θράδυ, θγαίνοντας από την Τράπεζα, όπου είχε μια θεσούλα, ανάλυση με την ανάπτυξη του, είχε συναντήσει ένα γνωστό. Αυτός συνόδευε τη φιλέντα του, που ήταν υπάλληλος σ' ένα ραφτάδικο και μια άλλη κοπέλλα, που ήταν μανκενέ στο ίδιο κατάστημα.

Το μανκενέ ήταν ακριβώς η Λυδία, μια καλοκατωμένη ξανθή, με πράσινα μάτια. Συμφώνησαν να φάνε μαζί στο υπαίθρο. Ο φίλος είχε το μικρό αυτοκίνητό του και πεινούσαν με δαύτην. Της έπρότεινε να πάνε σ' ένα έξοχικό κέντρο. Ο 'Ανδρέας έπρόσθεσε, σχεδόν ντροπαλά, σαν κάποιος που έχει, ένα κόμημα και δεν τολμά άκομα να το δείξει.

—Μα κ' εγώ έχω το αυτοκίνητό μου. Η Λυδία με τ'α χλωμά μάτια του έρριξε ένα χαριτωμένο χαμόγελο και τ'α δυο ζευγαράκια έχωριστηκαν και πήρανε θέση στα δυο αυτοκινήτ'ακια.

"Υστερα από δυο λεπτά τραβούσανε προς τις σκιές του Πό.

Κατά τη διάρκεια του γεύματος ο 'Ανδρέας ήτανε γεμάτος κέφι και για πρώτη φορά στο βίο του άντελήφθη πώς φερνότανε πολύ καλά. Έτολμισε να κάνει μερικά φιλοφρονήματα στη Λυδία και άντελήφθη, ότι δεν της ήτανε δυσάρεστος. "Όταν έφθασαν στις φράουλες έσκέπτετο μέσ' στο νού του τ'α λόγια, που θ'α είχανε την μαγική δύναμη να την σαγηνεύσουν και με τ'α τον καφέ ξετρελλασμένος πιά με την γειτόνισσά του, κατανίκησε την φυσικην δειλία του, για να εκφράση τ'α αισθήματά του.

Κι' εκείνη του απάντησε, ρυθμίζοντας τ'α λόγια της με τον παλμό των μακρουλών ματοκλαδιών της.

—Αί καλά... βλέπουμε!

—"Όταν εγύριζαν με το αυτοκίνητο, που έπήγαινε σιγά-σιγά είχανε την ευκαιρία ν' άνταλλάξουν μερικές κουβέντες για την προσωπική τους κατάσταση. Ο 'Ανδρέας ήτανε πέρα και πέρα ελεύθερος. Η Λυδία, χωρίς να είναι διόλου ελεύθερη είχανε εν τούτοις στη διάθεσή της δυο μήνες απόλυτης άνεξαρτησίας. "Επειτα παρετήρησαν, ότι αυτοί οι δυο μήνες συνέπιπταν με την άδεια, που έπαιρνε κάθε χρόνο ο 'Ανδρέας. Κ' οι δυο θρήκαν στο γεγονός αυτό ένα σημάδι της μοίρας. Και πρώτη ή Λυδία έπρότεινε:

—Τί θ'α λέγατε για ένα ταξίδι με αυτοκίνητο;

—Με σ'α;

—Μάλιστα.

—Μα αυτό θ'α ήταν για μένα όνειρο. Δεν θ'α τολμούσα ποτέ να το σκεφθώ μόνος μου. Θ'α μπορούσαμε να έπισκεφθούμε τις Δολομήνες, όπου δεν πήγα ποτέ μου.

—Ούτε κ' εγώ. Θ'α είναι μια έκτακτη ευκαιρία. Κ' έχω μια ιδέα, όταν

θ'α κουράζεσθε ή θ'α θέλετε να θαυμάσετε ένα τοπίο, θ'α σ'ας αντικαθιστώ εγώ στο βολάν.

—Ξέρετε να οδηγήτε;

—Έχω κάνει οοκιμές και μια φορά μάλιστα ώδηγησα το αυτοκίνητο τρία σχεδόν χιλιόμετρα. Τώρα όμως θ'α έπρεπε να άσκηθώ πάλι λίγο.

—Ναι, αλλά θ'α πρέπη να πάρετε έπειτα κι' άδεια οδηγού για το ταξίδι.

—Ωραία, θ'α πάρω την άδεια πριν φύγουμε.

Φθάσανε μπροστά στο σπίτι της Λυδίας. Ο 'Ανδρέας έφιλησε την νέα και εκείνη με ύφος χαδιάρικο τον άφηκε.

"Όταν έκλεισεν η έξορπητα ο 'Ανδρέας ήτανε κατενθουσιασμένος. Την άλλη μέρα πήγε και πήρε την Λυδία από το κατάστημα και την ώδηγησε στη λεωφόρο Στουπινίτζι προς τον 'Ιππόδρομο. "Όταν έφθασαν στη μέση του δρόμου, ο 'Ανδρέας σταμάτησε κ' η Λυδία κάθισε στο βολάν. Κάθισε με πολλή χάρη και άφέλεια, μα ο 'Ανδρέας άμέσως κατάλαβε πώς δεν είχε μεγάλη επιδεξιότητα στην κίνηση τ'ων ποδιών.

—Είμαι λίγο συγκινημένη, είπε, προσπαθώντας να ισορροπήση καλύτερα το σώμα της, τ'α πόδια και τ'α χέρια. Θ'α είστε έπεικής μαζί μου, δεν είναι έτσι; Μπορεί να κάνω σφάλματα.

—Μη φοβάσαστε. Σ'ας συνιστώ μανά να είσθε ήρεμοι και να ρυθμίσετε κάθε κίνηση σας. "Υστερα από σκέψη και όχι στα κουτουρού. "Όσο πιο καινούργιο είναι ένα αυτοκίνητο τόσο δυσκολότερα διευθύνεται.

"Εκείνη χαμογέλασε, με μια έλαφρη ύπερψία.

—Δεν φοβάστε μήπως σ'ας κάνω ζημίες; "Εάν ποθ'άστε πέστε το. Θ'α πάω να πάρω μαθήματα σ' ένα οποιοδήποτε σχολείο...

—Έλατε, έλατε—έκαμε εκείνος μ' εύθυμο ύφος, γιατί έφοβήθηκε μήπως την έπρόσβαλε. Δεν γίνεται κουβέντα γι' αυτό. Και τώρα προσοχή κι' αρχίζουμε. Προχωρήστε σιγά... "Ετσι, ώραία... Τώρα, δεύτερα ταχύτης... "Όχι, όχι. Αυτό είναι προς τ'α πίσω! Σταματήστε. Σταματήστε!

Το άμαξι έπροχώρησε, χοροπηδώντας έλαφρά κ' η Λυδία εκύτταζε τον 'Ανδρέα σιωπηλά. "Εκείνος χαμογέλασε, μα λίγο προσποιητά.

—"Ας ξαναρχίσουμε, είπε, μα δίχως βία. Πρώτα προχωρήστε σιγά... Θαυμάσια. Δεύτερα ταχύτης... Καλούτσικα. Και τώρα τρίτη ταχύτης.

—Τρίτη; "Ετσι;

—Ένας τρομερός κρότος άκούστηκε από την μηχανή. Ο 'Ανδρέας ένιωσε στο στομάχι του ένα πόνο πιο δυνατό από τον πόνο μιας γροθιάς!

—"Όχι έτσι! έφώναξε. Σταματήστε.

—Η Λυδία έπάτησε με το πόδι της την ταχύτητα, άντι να πατήση τ'α φρένα. Το άμαξι έχοροπηθοόσε.

—"Όχι! "Όχι! Σταματήστε! Μα σταματήστε, λοιπόν!

"Όταν σταμάτησε το αυτοκίνητο εκείνη, έσφούγγισε με το μαντίλι του το μέτωπό του, που έσταζε ιδρώτα και

ή Λυδία είπε, με κατεβασμένα τ'α μάτια και φωνή μισή.

—Νά! Τώξερα. Με κακομεταχε ρίξεσθε. Είσθε άπότομος. Κι' αν με μαλλώνετε έτσι δεν θ'α μάθω τίποτε.

Ο 'Ανδρέας νευριασμένος είπε:

—Πριν απ' όλα συγκρατήστε τ'α νεύρα σας κ' έπειτα θ'α δητε, ότι όλα θ'α πάνε καλά.

Ξαναρχισαν τις δοκιμές και τέλος η Λυδία κατώρθωσε να διευθύνη το αυτοκίνητο, χωρίς να κάνει νέα λάθη.

—Αί λοιπόν; έφώναξε θριαμβευτικά. Βλέπετε τις προόδους μου, όταν δεν είσθε καιός; Και Ικανοποιημένη μόνη με τον εαυτό της έπρόσθεσε:

—Εμπρός έλατε, φίλη, με και πέστε στην μαθητριά σας πώς είσθε ευχαριστημένος μαζί της.

—Ευχαριστημένος; "Ενθουσιασμένος απάντησεν εκείνος και της έδωκε ένα φιλι γεμάτο πάθος.

—"Αχ ο έρωσ! "Υστερα από μια δωδεκάδα μαθήματα το αυτοκίνητο του 'Ανδρέα δεν θ'αβρίσκε πιά ούτε άγοραστην ευκαιρία. "Η Λυδία για ν' αποφύγη ένα δέντρο, έκαμε τέτοια στροφή, που έσπασε συγχρόνως ένα φάρο και ένα μέρος της καρροσέρι. Χάρις στα άδέξια φρεναρίσματα και στις κακές άλλαγές ταχύτητας, είχε ξεχαρβαλώσει τον μηχανισμό και το αυτοκίνητο έπήγαινε τώρα βουίζοντας σαν γκρανκάσσα.

"Εν τ'ω μεταξύ είχανε κάνει την αίτηση για την άδεια κ' ένα πρωί η Λυδία έλαθε πρόσκληση για να δώση έξετάσεις. Σ' ένα δρόμο, όχι μακριά από το μέρος, που είχανε φιληθή για πρώτη φορά, ήτανε μαζεμένοι οι υποψήφιοι κ' ο έξεταστής τους καλούσε τον ένα μετά τον άλλον να άποδείξουν την Ικανότητά τους.

Ο 'Ανδρέας έμενε άνάμεσα στο πλήθος τ'ων υποψηφίων και παρακολουθοόσε γεμάτος αγωνία. Συλλογιζότανε πώς χάρις σ' αυτόν η Λυδία είχε προετοιμασθή καλά, τ'όσον πρακτικά όσον και θεωρητικά. "Η καρδιά του χτυπούσε λίγο πιο δυνατά και έβλεπε να φθάνη επί τέλους η στιγμή, που με το έπιθυρωμένο αυτοκίνητό του, ξαναθερνικωμένο και λαμπερό θ'α ταξιδεύανε οι δυο τους προς τους Δολομίτες.

"Η Λυδία με τ'α μάτια χαμηλωμένα και τ'ο ύφος τραγικό, σταμάτησε λίγα θήματα απ' αυτόν. "Ο έξεταστής της έλεγε με πολλήν ευγένεια.

—Τέλος πάντων ύπομονή! "Ελπίζω, δεσποινίς, ότι θ'α είσθε την προσεχίτη φορά καλλίτερα προετοιμασμένη.

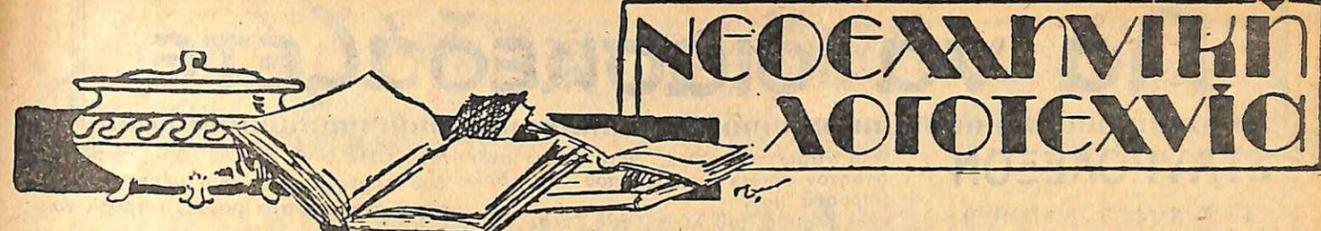
—Αί λοιπόν, δεν τ'α πήγατε καλά; την ρώτησε ο 'Αντρέας.

—Βέβαια και δεν τ'α πήγα καλά! Με τ'α ώραία μαθήματά σας. "Αν νομίζετε πως θ'α με ξαναδητε στο παλληκαροκίνητό σας, γαλιέσθε. Αί ταξί, ταξί!...

"Ο Ιδιοκτήτης του «παλληκαροκινήτου» θλιμμένος, μ' ένα δάκρυ στα βλέφαρα, μα που δεν τολμούσε να πέση πήγε να δώση το άμαξι στο έργοστάσιο για έπιδιόρθωση τ'ον ρώτησαν:

—Δυστύχημα;

—Δυστύχημα.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

Η αγάπη ήταν Ψέμμα

Νομίζω άκόμα ότι ήταν χθές που ή καρδιά μου χτύπαγε για σένα... Κι' όμως περάσαν χρόνια... Πέρασαν... Κι' όλα τ'α χθές έγιναν περασμένα.

Τώρα έπαψε ή καρδιά μου να χτυπά τ' όνειμά σου όταν τύχη ν' αναφέρω Κι' όταν στον δρόμο κάποτε σε δω ούτε σε είδα, ούτε και σε ξέρω!...

Δυο δρόμοι είναι εμπρός μας άνοιχτοί: Καθένας το δικό του άς τραβήξη και στο πλατύ ποτάμι της ζωής, ότι κι' αν του άπόμεινε άς πιείη.

"Αγάπες περασμένες και φιλιά όλα τώρα άς τ'α ριζώμε στο ρέμμα. Και όπας είναι ψεύτικη ή ζωή άς πούμε πώς κι' ή αγάπη ήταν ψέμμα...

ΤΖΟΥΛΙΑ ΛΑΡΑ

Μετάνοια

Τώρα πιά εκεί που ηγαίνω δε θ'α τολμώ ούτε να σε συλλογίζωμαι. Γονατιστός από τον 'Εσπερινό μέχρι τον 'Ορθρο και από τον 'Ορθρο ως τον 'Εσπερινό εμπρός σε μια θλιμμένη εικόνα, θ'α μετανοώ για όλες τις άπατηλές χαρές που δοκίμασα κοντά σου. Οι βραδυνοί γτύποι της καμπάνας θ'α σταματούν το λυγμό μου και θ'α μου καταπραΰνουν τη σκέψη: εκεί δε μπορώ παρά να συχωρήσω με όλους τους άλλους που με πίκραναν και σένα μαζί!...

Σφιγμένος στο μαυρο ράσο και με σφραγισμένα τ'α χείλη από τη σιωπή, θ'α γλυστρώ, άλαφρός στην ψυχή σαν παιδί, τη βροδυη ήρα στο κελλί της δοκιμασίας μου για να προσευχηθώ. "Εκει δε θέλω να έπιτρέψης ούτε στη φαντασία σου νάρθη κάποτε να με συναντήση.

Γιατί τώρα πιά εκεί που ηγαίνω δεν θ'α πάρω μαζί, καμιά μου, άνάμνηση. Δε θ'α θελήσω να ξαναθυμηθώ το σκοτάδι τ'ων άμαρτωλών μας ήμερών και το άνίκαρο νυχτερινό προσκύνημα που έκανα στη μάταιη όμορφιά σου...

Σκυμμένος εμπρός σε μια θλιμμένη εικόνα θ'α περιμένο τον βραδυνο χτύπο της καμπάνας για να άφήσω να φύγη μαζί του και ο τελευταίος μου λυγμός, και με χαμηλωμένα μάτια θ'α δέωμαι στην έρημική μου γαλήνη, για όλους έσας που άφηκα στην πολυθρόμβη πολιτεία που με προδοόσατε και που ώστόσο από καιρό θ'α έχω συχωρήσει!...

ΜΥΡΤΩ Δ. ΧΑΤΖΗΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Μετάνοια

Συγχώρεσέ με αν τ' απαλό με τράβηξε [το βράδυ και μεθυσμένη μ' έρριξε σε μιάν άγκάλη ξένη [μου μένει τόσες νυχτιές περίμενα το στοργικό σου [χάδι κι' ήμουνα τόσο μοναχή και τόσο λυπημένη....

Συγχώρεσέ με αν πίστεψα στη νύχτα [που γελοόσε στα λόγια που ψιθύριε κάποιος τ'α μαγεμένα [σου ζούσε και νόμιζα πώς άκουγα μέσα στη νύχτα [χτα έσένα.

ΡΕΑ ΣΥΛΒΙΑ

Να φεύγης και να πονάς

Να βλέπης ένα ρόδο. Ένα ρόδο ξανθό, να το χαϊδέυουν έρωτικά οι χρυσές ήλιαχτίδες... Να βλέπης τις πεταλούδες να μαλλώνουν, ποιά θ'α χαϊδέψη πρώτη τ'α ξανθά ροδοπέταλα.

Να νιώθης την καρδιά σου να τυλίγεται από τ'α μαγικά πέπλα της γλυκειάς του ευωδιάς, να θέλης να το κάνης δικό σου, να το μυρίζης μόνο έσύ και το άρωμά του να φθάνη ως τ'α βύθια της ψυχής σου, να το χαϊδέυης μόνο έσύ ευλαβικά με τ'α χείλη σου, να τευτώνης ως αυτό το χέρι σου, για να τ'ο κόψης και ν' άκουες παράξενα τις λέξεις που βγαίνουν απ' τ'α κατάβραθά σου, να σε Ικετεύου:

—"Αφσε, μη τ'ο κόψης, αν τ'ο κόψης, σκέψου, θ'α τ'ο βάλης μέσα σ' ένα ποτήρι, θ'α στολίξη ένα άνήλιο δωμάτιο π'ανω σ' ένα τραπέζι με λίγα ακονισμένα βιβλία, ο ήλιος θ'α του στερήση τ'α έρωτικά του φιλήματα, θ'α μαραφή κι' οι λιγοστές στιγμές του μακριά από τη μάνα του θ'αναι δυστυχισμένες.

»"Αφσε μη τ'ο κόψης, άς τ'ο κόψη ο άλλος. "Ω! εκείνος θ'α τ'ο βάλη σ' ένα βαρύτιμο άνθοδοχείο, εκεί το νερό θ'αναι κρουσταλλίνο, θ'α στολίξη ένα σαλό-νι κι' άνάμεσα από τ' άλλα λουλούδια, που θ'α το στολίζουν, θ'αναι περιήφανο, ο ήλιος θ'α του δίνη την ίδια χάρη, την ίδια γοητεία πούχει τώρα, θ'α μαραφή μα οι λιγοστές στιγμές του εκεί θ'αναι ευτυχισμένες. "Αφσε, μη τ'ο κόψης, άς τ'ο κόψη ο άλλος, έτσι μόνο θ'αναι ευτυχισμένο κι' έσύ δε ποθείς παρά την ευτυχία του.

Να γίνεται μια άδιόρατη πάλη μέσα σου, δυνατή, άφάνταστη. Να υποχωρήσ. Να φεύγης και να πονάς, να πονάς...

ΘΗΛΑΥΓΗΣ

Πιο καλά πού δεν σε ξέρω

Δε σε γνώρισα ποιά είσαι, δε σε ξέρω... [τι μ' αυτό] ή θλιμμένη όμορφιά σου άλησμόνητη [μου μένει ποιάς τ'ο ξέρει, ίσως ν'αταν της ζωής [μου τ'ο γραφτό] ή παράξενη ψυχή μου ν' άγαπήση κά- [ποια ξένη.

Σε πρωτόειδα κάπιο βράδυ παραδεισιο- [μαγικό] σιγοντάριζε ο γκιώνης, παγνιδίζανε [τ'α άστρα] κι' έννοιασα μέσ' στην καρδιά μου ένα [σκίτημα γλυκό] όταν μουρριζες εκείνη τ'η ματιά την ξε- [γελάστρα].

Δε σε γνώρισα ποιά είσαι, δε σε ξέρω... [τ'ο χλωμό] πρόσωπό σου την καρδιά μου έχει από- [λυτα γεμίσει.] Ποιά καλά πού δε σε ξέρω σου δ'α σ'ή- [σει ένα βωμό] πού βπορούσε μια σκληρή σου μόνο λέ- [ξη να γκρεμίση].

ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΛΥΚΑΣ

Κλάψτε άηδονάκια

Κλάψτε, άηδονάκια μου, με τις ποθη- άρισκε τις τριλλίες σας τ'ον θάνατο τ' άνητού... Σ'υ, τ'ου σεληνόφωτου μελιχρό άναλωτο χρυσάφι που άπ'ανω στο κύμα τρεμολάμπει, κλάψτε βουβά τ' άπ'αυτ'ον θάνατο... Και σύ, έτιά, πού πλάϊ στη λίμνη στα γεωμένα σου κλαδιά φέρνεις τ'η νοσταλγία και τ'ον πόνο, γύρε πιο πολύ και φίλησε της λίμνης τ'α ήρεμα νερά να κλάψετε μαζί τ' άητού... τ'ου χρυσασητού τ'ο χαμό...

Χτες τ'ο δειλί άκόμα έφερούνηζε άνύποπτος στις πιο ψηλές κορφές, στις όμορφες βουνοκορφές που φιλιούντα με τ' άστρα...

Χτες ήταν που τ'α όρθάνοιχτα φτερά του τ'ώδειναν μεγάλο, πανώριο πετούμενο καράβι... Καράβι που φέρνε τοξοπόθους, τ'α όνειρα, τις έλπίδες, απ' τ'α άνινεφα πιο πέρα, πιο ψηλά απ' τ'α σύννεφα...

Τ'ον βρήκε βόλι... Τώρα κείται άψυχος στο χάρμα ο άητός... ο χρυσάπτος...

Κλάψτε άηδονάκια με τις παθιάρικες τις τριλλίες σας, τ'ο θάνατό του... Και σύ, φεγγάρι στάθε το όλο τ'ο μελιχρό δάκρυ σου στην πλάση... Και σύ, έτιά, γύρε κι' άγκάλιασε τ'ο κορμί του, και μ'ην άφήσης να τ'ο βρούνε τ'α σκουλήκια... Σκέπασέ το με τ'α φύλλα σου... Χάϊδέψέ το με τ'ον ίσκιό σου... Ναούρισε του με τ'ο ψιθούριμά σου... Χρυσάπτος είναι αυτός που έπέθανε.

ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ

ΛΟΥΤΣΙΟ ΡΙΝΤΕΝΤΙ

Ρωμαντισμοί

Πέρασαν πολλά χρόνια από την εποχή του ρωμαντισμού. Στόν εικοστό αιώνα, τόν αιώνα των αεροδυναμικών αυτοκινήτων, τόν αιώνα του υλισμού και της πρακτικότητας, φαίνονται καθυστερημένα πράγματα ο ρωμαντισμός και οι όπαδοί του.

Οι σύγχρονοι νέοι κι' οι μοντέρνες δεσποινίδες μιλούν με υπέρτατη περιφρόνηση για τις «άνοητες ρωμαντικότητες» και τούς «σαχανάτους αίσθηματισμούς» που διέκριναν τούς ανθρώπους τών παλαιότερων γενεών.

Σήμερα δεν έχομε καιρό ν' ασχολούμεθα με τὰ «ἀναχρονιστικά» αὐτὰ πράγματα.

Καί διακηρύττομε ὅτι διαβάζομε Φρόντ καὶ Ζιτ καὶ Λῶρενς. Δὲν έχομε καιρὸ γιὰ χάσιμο γιὰ νὰ διαβάζωμε τὰ βιβλία τοῦ Σατωμπριάν, τὰ ποιήματα τοῦ Λαμαρτίνου ἢ τοῦ Μυσῆ καὶ τὰ ἔργα τοῦ Δουμά καὶ τῆς Γεωργίας Σάνδη. Κι' ἂν τὰ διαβάζομε, γιὰτὶ μᾶς εὐριστοῦν, δὲν τὸ λέμε μήπως καὶ θεωροῦμε «ἀσυγκρόνητοι». Ἡ μόδα ἐπιβάλλει νὰ φαινόμεσθε ἀδιάφοροι καὶ ψυχροί. Ἄσπειρο θὰ εἶναι νὰ ἐπιτρέψωμε στὸν ἑαυτὸ μας νὰ συγκινήται μὲ λυρισμούς, μ' αἰσθηματικότητες, μὲ φυσικὲς ὁμορφιὲς καὶ τὰ παρόμοια...

Αὐτὰ ὅμως ὅλα εἶναι, ὅπως φαίνεται, ἐντελῶς ἐπιφανειακά. Γιὰτὶ ἂν πᾶτε σ' ἕναν κινηματογράφου ὅπου παίζεται ἀπὸ τὰ πρὸ χαρακτηριστικὰ φιλμ τῆς ρωμαντικῆς ἐποχῆς, θὰ δῆτε ἕνα σωρὸ μαντηλάκια νὰ σκουπίζουν τὰ αὐθόρμητα δάκρυα ποὺ τρέχουν ἀπὸ γαλάζια καὶ μοῦρα ματάκια καὶ θ' ἀκούσετε βαθεῖς ἀναστεναγμούς ἀπὸ καταπόρφυρα χειλάκια ποὺ λίγη ὥρα πρὶν κάπνιζαν ἄρωματικά σιγαρέττα καὶ συζητοῦσαν μὲ πεποίθηση γιὰ τὸ τελευταῖο βιβλίον τοῦ Μοντερλάν,

Γιὰτὶ ὅσο καὶ νὰ θέλη μιά γυναῖκα νὰ δείξῃ ὅτι δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τὶς μεγάλες ὑποθέσεις τῆς καρδιάς, καὶ τοῦ αἰσθήματος γιὰ νὰ φωνῇ «συγχρονισμένη» δὲν μπορεῖ—στὸ βάθος τῆς ψυχῆς— νὰ μὴ νοιώθῃ τὸ μεγαλεῖο ἑνὸς ἀληθινοῦ αἰσθήματος, μίᾳς ἰδανικῆς ἀγάπης ποὺ φθάνει ἕως τὴν αὐτοθυσία, ἕως τὸν ἔξαγνισμό.

Βέβαια, σήμερὰ ποὺ ἕνας ἄνδρας καὶ μιά γυναῖκα γνωρίζονται, ἀρραβωνιάζονται, παντρεύονται καὶ χωρίζουν μῆσα σ' ἕνα-δυὸ μῆνες μπορεῖ νὰ φαίνεται παράξενη ἢ διάρκεια, ἢ σταθερότης καὶ ἡ ἰδανικότης ἑνὸς αἰσθήματος ποὺ νικῶσε τὸν χρόνο, ποὺ νικῶσε τὸν θάνατο....

Πάντα ὅμως ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦμε νὰ τὸ κρύβωμε, ζῆ μῆσα μας ἡ ρωμαντικὴ ψυχὴ τῶν γιαιγιάνων μας καὶ καθὼς βλέπομε νὰ ζωντανεύουν ἐμπρὸς στὰ ἔκπληκτα μάτια μας ποὺ προσπαθοῦμε νὰ τὰ κάνωμε εἰρηνικά, οἱ ρωμαντικὲς ἀγάπες τῶν περασμένων αἰώνων, δὲν κατορθώνομε νὰ ἐμποδίσωμε τὴν συγκίνησή μας ν' ἀνεβάσῃ στὰ μάτια μας ἕνα θερμὸ δάκρυ, ὡς ὑπέρτατη σπονδὴ στὸ βωμὸ τοῦ Αἰσθήματος....

ΛΟΡΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

Η ΜΟΔΑ Φορέματα και γαρνιτούρες

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ κυρίως, ποὺ κρύψαμε ὀριστικῶς τὰ καλοκαιρινὰ μας, αἰσθανόμεσθε τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ φορέσωμε «κάτι καινούργιο». Καὶ τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ σπεύδομε νὰ παραγγείλωμε, εἶναι ἕνα φορεμάτι ἀπὸ λαινᾶς.

Σκοῦρο, φυσικά. Πάντως, δὲν εἶμαστε ὑποχρεωμένες νὰ τὸ παραγγείλωμε στὸ ἴδιο χροῖμα μὲ τὸ ντεμί-σαιζὸν μαντῶ μας.

Ἄν τὸ μαντῶ σας εἶναι μπλέ, διαλέξατε ἕνα φόρεμα σκοῦρο κόκκινο πρὸς τὸ βιολετ ποὺ εἶναι πολὺ τῆς μόδας καὶ θὰ μείνῃ ὅλο τὸν χειμῶνα. Ἐκτός ἂν προτιμάτε ἕνα μπλέ-γκρι, ποὺ εἶναι ἐπίσης ὡραῖο καὶ ἀργότερα θὰ ταιριάξῃ περίφημα μὲ τὸ μάλλινο ἢ τὸ

Ἐξ ὀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ: Ταγιέρ ἀπὸ μαῦρο λαινᾶς, γαρνιρισμένο μὲ ἀστρακάν. — Φόρεμα ἀπὸ ζερσέ μὲ κορσὰς ντραπέ στὴ μέση. — Ταξιδιωτικὸ μαντῶ ἀπὸ λαινᾶς μπορντῶ.

γούνινο παλτὸ σας.

Τὰ μαῦρα φορέματα θὰ «ξανοιγούν» σχεδὸν πάντοτε μὲ χρώματα πολὺ ζωηρά. Π.χ. μὲ σουτάς διευθετημένα σὲ μαϊνάνδρους, σὲ ἀραβουργήματα κλπ. Βλέπομε πολλὰ σχέδια ῥοκκό: τὸ ῥοκκό αὐτὸ ποὺ μᾶς γοητεύει γιὰ τὴν διακόσμηση τοῦ σπιτιοῦ μας, τὸ συνιθίζομε τώρα καὶ στὰ φορέματά μας.

Εὐνοοῦνται ἐπίσης πολὺ οἱ φιδόγκοι, οἱ ἰντροσταρισμένες λωρίδες ἢ οἱ λωρίδες ποὺ εἶναι κεντημένες ὀριζοντίως. Οἱ τελευταῖες αὐτὲς κολακεύουν πολὺ ὄσες ἔχουν πολὺ ἀδύνατο στήθος. Οἱ μπάντες αὐτὲς εἶναι εἴτε ἀπὸ τρέσσα, εἴτε ἀπὸ κεντήματα ζωηρόχρωμα. Μερικὰ θυμίζουν τὰ ἀπλοῖα σχέδια τῶν τυρολέζικων ζωνῶν καὶ μπλουζῶν.

Περισσότερο σκοῦρες εἶναι οἱ βελούδινης λωρίδες, εἴτε σὲ ἀντίθετο χροῖμα, εἴτε τὸν—σέ—τόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ φορέματα ποὺ σκεπτόμε νὰ τὰ βάλωμε ὡς ῥόμπ—ταγιέρ, δηλαδὴ χωρὶς μαντῶ ἢ μ' ἕνα γούνινο μαντῶ στὸν βαρὺ τρέσσα, οἱ λωρίδες αὐτὲς μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ γούνα. Μερικὰ κομμάτια ἢ περισσεύματα ἀπὸ ἀστρακάν, μπράιτσο-βαντζ, ἀκρούλες ἢ ἐπάτ' ὄχι πολὺ παλωμένα, μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν θανάσια γιὰ τὶς μπάντες αὐτὲς ἢ γιὰ τὰ μεγάλα γούνινα κομμάτια ποὺ θὰ εὐνοηθοῦν τόσο γιὰ τὰ φορεμάτια ἀπὸ λαινᾶς ὅσο καὶ γιὰ τὰ μαντῶ ἢ τὶς βέστες τῶν χειμερινῶν μας ταγιέρ.

Ἄν ἐπιλέγετε γαρνιτούρες ἀπὸ χρωματιστὸ βελούδο, μπορεῖτε νὰ προτιμήσετε χρωματισμούς λίγο «σβυστούς», λίγο «ἀπρηχαιωμένους»: γκριζοπράσινο, ῥοζ φράουλας, μπλέ ὄχι ἔντονο. Εἶναι πρὸς μόνον ἀπὸ τὰ ζωηρὰ μπλέ ἢ κόκκινα, τὰ ὁποῖα μολταῦτα μᾶς ἐνθουσίασαν τὸ καλοκαίρι.

Ἄλλη γαρνιτούρα «νεανική» εἶναι τὰ μικρὰ φιογκάκια ἀπὸ χρωματιστὸ βελούδο. Διευθετήστε τρία ἢ τέσσερα ἐμπρὸς στὸ κορσὰς σας, ἕνα σὲ κάθε μανίκι, καὶ τὸ παλτὸ σας φορεμάτικι παίρνει ἀμέσως ἕνα νεανικὸν ἀέρα.

Ὅπως γράψαμε καὶ στὸ προηγούμενο φύλλο μας, ἡ μόδα ἀνανεοῦνται καθὲς χρόνῳ μὲ διάφορες λεπτομέρειες. Οἱ λεπτομέρειες αὐτὲς, πρὸς ποικίλας, πολὺ γαρνιτωμένες καὶ νεανικὲς, μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ διακοσμοῦμε κομψότατα τὶς νέες μας τουαλέττες καὶ νὰ ἀνανεώσωμε θαυμάσια τὰ παλτὰ μας φορέματα.

Ἡ τάσις αὐτὴ τῆς μόδας χαρακτηρίζεται κυρίως ἀπὸ τὴν εὐνοία τῶν ὑφασμάτων, ποὺ σχεδιάζουν τρικὸ, δηλ. τῶν ζερσέ ποὺ εἶναι καμωμένα στὴν μηχανὴ καὶ τῶν πλεχτῶν ἀπὸ μαλλὶ ἢ μετάξι ποὺ εἶναι καμωμένα μὲ τὸ χεῖρ. Τὰ μάλλινα τρικὸ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν ἀπλῶν φορεμάτων. Τὰ μεταξωτὰ προορίζονται γιὰ τὶς ἀπογευματινὲς ἢ βραδυνὲς τουαλέττες.

Σχεδὸν κάθε κομψὴ γυναῖκα ἔχει σήμερὰ ἕνα ταγιέρ ἀπὸ μαλλὶ πλεγμέ-

Τί πρέπει νὰ γνωρίζετε

4ον

ΣΕΛΙΔΕΣ

νο μὲ τὸ χεῖρ, ἀπομιμούμενο ἐντελῶς τὸ ταγιέρ ἀπὸ ὑφασμα. Ὅπως κι' ἐκεῖνο, ἔχει μιά φουστὰ ἴδια καὶ κοντὴ καὶ μιά ζακέττα κοντὴ, κουμπωμένη ἐμπρὸς καὶ γαρνιρισμένη μὲ τσέπες. Τὰ μανίκια εἶναι ἴσια καὶ ἀπλά. Κάποτε τὸ μαλλὶ εἶνε μονόχρωμο, ἄλλοτε πάλι εἶναι «μουσετέ», δίνοντας ἔτσι τὴν ἐντύπωση ὑφάσματος φανταζί.

Τὰ μοντέλα αὐτὰ συνοδεύονται ἀπὸ μπλουζὲς μάλλινας πλεχτὲς ἢ ζερσέ. Ὅταν θέλετε μιά μπλουζα πρὸς πλούσια, θ' ἀντικαταστήσετε τὸ μαλλὶ μὲ μετάξι, θὰ τῆς κάνετε ἕνα «ἀμπερισμάν» κερρὲ καὶ θὰ τὴν γαρνίσετε μὲ ἀζούρ. Ἐνα μικρὸ στρογγυλὸ γιακαδάκι, ποὺ θὰ κλείνῃ πίσω, θὰ περιβάλλῃ τὸ ντεκολτέ.

Τὰ κομμάτια τῶν μαντῶ, τῶν ταγιέρ, τῶν μπλουζῶν, εἶναι ἐργασμένα καὶ πρωτότυπα. Τὰ κάνουν στρογγυλά, ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη μὲ ἀσημένιες ἐνкруστασιόν.

Ἐπίσης γίνονται ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα τοῦ φορέματος καὶ περικυλῶνται ἀπὸ ἕναν μετάλλινο κροῖκο, πρᾶγμα ποὺ δίνει μιά ἐμφάνιση κοσμήματος στὸ συνειθισμένο αὐτὸ ἀντικείμενο.

Μερικὰ κομμάτια ἀπὸ χρυσοῦμενο μέταλλο ἐπάνω σὲ βελούδινα φορέματα θυμίζουν τὰ πολυτίμα κοσμήματα ποὺ ἀναπαύονται στὸ βάθος τῆς θήκης τῶν.

Τὰ μαντῶν εἶναι πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος. Στὸ Παρίσι μάλιστα, λανσαρίσθηκαν μερικὰ μοντέλα μαντῶ, ποὺ ἔχουν μανίκια ἀγορετὰ μακρύτερα ἀπὸ τὸ κανονικὸ. Τὰ μανίκια αὐτὰ χρησιμοποιοῦνται ὡς μανσόν ἢ ἀναστρέφονται καὶ σχηματίζουν ρεβέρ, ὅταν πρόκειται γιὰ ὑφασμα ντουμπλ—φάς.

Μερικὰ κομψὸν μεταξωτὰ πολυχρόμα ξανοίγουν τὸν γιακά καὶ τὴν ζώνη τῶν φορεμάτων. Ἐπίσης τὰ κεντήματα ἀπὸ σουτάς, μετάξι, ἢ χρυσό. Ἀκόμη καὶ ἡ ἀνάμιξη τοῦ βελούδου καὶ τοῦ λαινᾶς ποὺ σχηματίζει ἀμπιερισμὴ ἢ παννὸ στὴ ζακέττα καὶ στὰ φορέματα.

Στὸ τραπέζι

ΟΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΑΛΕΣΜΕΝΩΝ

Ἐνας Γάλλος περίφημος γαστρονόμος, ὁ Μπριγὰ Σαβαρέν, ποὺ εἶχε γράψῃ ἕνα θαυμάσιο βιβλίον γιὰ τὴ «Φυσιολογία τῆς γεύσεως», λέει, πὼς τὸ νὰ προσκαλῇ κανένας σὲ γεῦμα, αὐτὸ θὰ πῆ πὼς σ' ὅλο τὸ διάστημα, ποὺ οἱ καλεσμένοι μας βρίσκονται στὸ σπιτί μας, πρέπει νὰ φροντίζομε γιὰ τὴν εὐχαρίστησί των καὶ τὴν εὐτυχία των. Φαντάζεσθε λοιπὸν τί ὑποχρεώσεις ἔχομε.

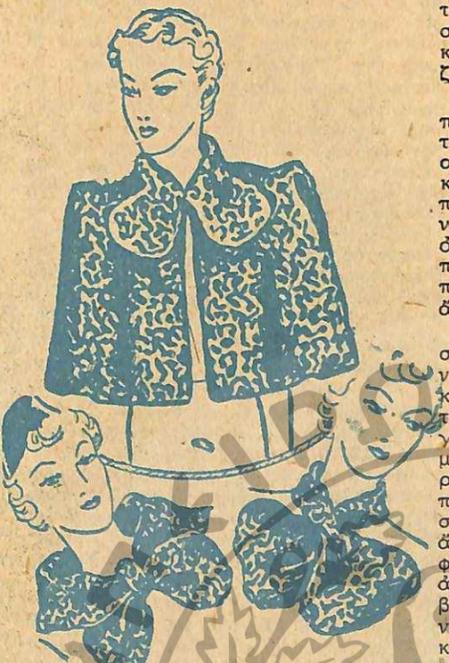
Ἄλλὰ οἱ ὑποχρεώσεις τῶν καλεσμένων εἶναι ἀνάλογες καὶ μ' αὐτὲς θ' ἀσχοληθοῦμε σήμερὰ.

Λοιπὸν! Μόλις κανεὶς λάβῃ μιά πρόσκλησι, γιὰ γεῦμα, ἀμέσως πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃ ἂν θὰ πάῃ ἢ ὄχι. Ἄν δέ, ἀφοῦ εἰδοποιήσῃ πὼς θὰ πάῃ, τοῦ τύχῃ κάποιο ἐμπόδιο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ, πάλι πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃ ἐγγράφως, νὰ δικαιολογήσῃ γιὰτὶ δὲν θὰ μπορῆσῃ νὰ λάβῃ μέρος στὸ γεῦμα καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην.

Ἄν ὅμως πρόκειται νὰ λάβῃ μέρος, τότε πρέπει νὰ πάῃ στὸ μέρος ποὺ θὰ γίνῃ τὸ γεῦμα 5—10 λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὴν ὠρισμένη ὥρα. Ἡ καθυστέρησις δείχνει κακὴ ἀνατροφὴ.

Ἀφήνει τὸ καπέλλο του, τὸ μαστοῦνι του, τὸ ἐπανωφόρι του στὸν προθάλαμο καὶ ἰ, καθὼς μπαίνει στὸ σαλόνι, χαιρετᾷ τὴν οἰκοδέσποινα καὶ ἰ τὸν οἰκοδεσπότη μὲ χειραψία, ὅλους δὲ τοὺς ἄλλους μὲ μιά κλίσι τῆς κεφαλῆς. Κάθεται ἢ στέκεται ὀρθίως—ἂν καὶ ἄλλοι εἶναι ὀρθοί— λαμβάνει μέρος τῆς συζήτησης ὡς ποὺ νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ γεύματος καὶ ὅταν ἰδῇ πὼς ἐδόθη τὸ σημεῖο γιὰ νὰ μπουῖν στὴν τραπέζα, τότε προσφέρει τὸ χεῖρ του εἰς τὴν κυρία ποὺ τὸ ὤρισαν νὰ συνοδεύσῃ, τὴν ὀδηγεῖ στὴν τραπέζα καὶ τὴν βοηθεῖ νὰ κάσῃ. Εἶναι περιποιητὸς μαζί της, φροντίζει νὰ μὴ τῆς λείπῃ τίποτα, ἀλλὰ προσέχει νὰ μὴ εἶναι οὔτε κουραστικὸς, οὔτε

Ἐπίσης γίνονται ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα τοῦ φορέματος καὶ περικυλῶνται ἀπὸ ἕναν μετάλλινο κροῖκο, πρᾶγμα ποὺ δίνει μιά ἐμφάνιση κοσμήματος στὸ συνειθισμένο αὐτὸ ἀντικείμενο.

Μιά κομψὴ κάπα καὶ δύο μοντέρνοι γιαικάδες ἀπὸ ἀστρακάν ποὺ εἶναι πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος.

Οἱ κυρίες ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ποὺ μποροῦν μάλιστα νὰ γευματίσουν (ὅταν γίνεται τὸ γεῦμα στὰ ξενοδοχεῖα) καὶ μὲ τὰ καπέλλα των, εἶναι καλὲς ἐπίσης καὶ εὐγενεῖες μὲ τοὺς καθυλιέτους των καὶ δέχονται μὲ εὐχαρίστησι τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς φιλοφρονήσεις τοῦ συνοδοῦ των.

Στὰ γεῦματα—ὅπως δηλαδὴ καὶ εἰς τὰ δείπνα—πρέπει νὰ τρώῃ κανεὶς μὲ προσοχή, σιγά-σιγά καὶ ὄχι ἀτόματα καὶ διασπικτά. Νὰ μὴ παίρνῃ πολὺ φαγητὸ.

Νὰ χρησιμοποιῇ πάντα τὰ μαχαίρο-πρόχειρα καὶ ποτὲ τὰ... δάκτυλα.

Ποτὲ—μὰ ποτὲ—νὰ μὴ βάζῃ τὸ μαχαίρι στὸ στόμα.

(Στὸ ποσοεὲς θὰ συνεχίσωμεν)

Ἡ ἰατρικὴ νὰ μείνῃ μιά ὄραϊα γυναῖκα, αὐτὴ ποὺ ἦταν, δὲν χρειάζεται ἄλλο, ἀπὸ τὸ νὰ διατηρῇ τὴν ὑγεία της καὶ νὰ περιποιητῇ τὸ δέρμα της μὲ πολὺ προσοχὴ καὶ φροντίδα, οὕτως ὡστε νὰ τὸ διατηρῇ αὐτὸ ἐπὶ μακρὸν στὴν ἔλαστικότητά καὶ τὴν δροσιά του. Γιὰ τὶς λεπτομέρειες πὼς νὰ διατηρῆτε τὴν ὑγεία σας καθὼς καὶ γιὰ τὸν σημαντικὸτατο ρόλο ποὺ παίζει αὕτη γενικῶς στὴν ὁμορφιά σας, σὰς ἔγραψα στὰ συνεχῆ ἄρθρα μου «ὕγεια κι' ὁμορφιά». Ἐπίσης γι' αὐτὸ τί πρέπει νὰ γνωρίζετε γιὰ νὰ περιποιησθε καταλλήλως τὸ δέρμα σας καὶ ν' ἀποφεύγετε κάθε τι ποὺ τὸ κακαστρέφει σὰς ἔγραψα στὰ σχετικὰ τρία συνεχῆ ἄρθρα μου. Ἐνα ἀκόμη ζήτημα μᾶς ἀπομένει ποὺ πρέπει νὰ γνωρίζετε καλὰ: Τὸ μακιγιάζ. Αὐτὸ εἶναι τὸ συμπλήρωμα, ἡ τελευταία πινελιά γιὰ τὴν κανονικὴ καὶ ζωηρὴ ἐμφάνισή σας. Κι' ἐπειδὴ ἕνα κακοβαλμένο, χτυπητὸ κι' ἀτεχνο μακιγιάζ καταστρέφει τὴ χάρι καὶ τὸ θέλημα τῆς γυναικεῖας ἐμφάνισης, γι' αὐτὸ θὰ σὰς γράψω λεπτομερῶς ὅλα τὰ μυστικά ποὺ πρέπει νὰ γνωρίζετε γιὰ τὴν καλὴ ἐφαρμογὴ των.

Τὸ μακιγιάζ εἶναι μιά τέχνη, τὴν ὁποῖαν λίγες κυρίες κατέχουν, παρ' ὅλες τὶς προόδους ποὺ ἔγιναν στὸ ζήτημα αὐτό. Οἱ περισσότερες διαλέγουν μακιγιάζ χτυπητὰ καὶ βάφονται μ' ἕνα ὑπερβολικὸ τρόπο νομιζόντας ὅτι ἔτσι εἶναι προκλητικὲς καὶ προκλητικὲς. Ἐνῶ ἀπεναντίας μὲ τὴ βαμμένη αὐτὴ μάσκα ποὺ κολλᾶνε στὸ πρόσωπό τους μολοποιοῦνται παίρνοντας μιά κομικὴ κι' ἄγρια ἔκφραση.

Τὸ μακιγιάζ, ἡ πραγματικὴ αἰσθητικὴ τέχνη, τὸ χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ τονώσῃ τὰ φυσικὰ χαρακτηριστικὰ, ἀκριβῶς ὅπως ὁ φωτογράφος μὲ τὸ ρεπουσάρισμα στὴν φωτογραφία κι' ὄχι γιὰ νὰ παραμορφώσῃ. Γιὰτὶ δυστυχῶς μόνον ἡ λέξι «παραμόρφωση» χαρακτηρίζει τὰ περισσότερα ἀτεχνα μακιγιάζ ποὺ βλέπομε συχνὰ στοὺς δρόμους καὶ στὰ σαλόνια. Λίγο ροῦζ περισσότερο κι' ἀτεχνα βαλμένο, λίγο μαῦρο στὰ βλέφαρα καὶ στὶς βλεφαρίδες περισσότερο ἀπὸ ὅσο πρέπει μπορεῖ νὰ δώσῃ στὸ βλέμμα μιά ἄγρια ἔκφραση καὶ νὰ κἀνῃ ἀποκρουστικὸ καὶ τὸ πρὸ συμπαθητικὸ πρόσωπο. Νὰ φροντίζετε λοιπὸν γιὰ νὰ φαίνεσθε ὡραῖα καὶ ἠλεκτική, Κυρία μου, νὰ ἐξακριβώνετε μόνον τὰς ποῦ μακιγιάζ σὰς πηγαίνει καλλίτερα καὶ ἀρμόζει περισσότερο στὴν ἡλικία σας. Ἐγὼ θὰ σὰς βοηθήσω σ' ὅλες τὶς μικρολεπτομέρειες καὶ θὰ σὰς εἰσαγάγω σὲ ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς τέχνης μου.

Τέλος, ἡ τέχνη καὶ ὁ τόνος τοῦ μακιγιάζ τῆς ἡμέρας, πρέπει νὰ γνωρίζετε, ὅτι εἶναι διάφορα ἀπὸ τῆς νυκτός. Μιά κυρία π.χ. ποὺ ξέρεῖ δὲν βάφει τὴν ἡμέρὰ τὰ βλέφαρά της, ἀλλὰ μόνον τὸ βράδυ, ποὺ ἡ ἀνταύγεια τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός τοὺς δίνει ξεχωριστὴ χάρι καὶ γοητεία. Τὴν ἡμέρὰ χρησιμοποιεῖ ἕνα φάρεν κ ο λ ο ρ ποὺ δίνει στὰ βλέφαρα ἕνα ἑλαφρὸ γυάλισμα, ἀφίοντάς τα ὅμως ἀπὸ φυσικὸ τὸς χρωμα.

Στὸ ἐπόμεινο, τεχνικὲς λεπτομέρειες τοῦ μακιγιάζ.

Δερματολόγος Γιάτρος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

«Έβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρά 15, Αθήναι

(Όπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνοι: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Λιρ. 1.10.
» Αμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Τα χειρόγραφα, δημοσιευόμενα και μη δέν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Π. Δημ. Ώραία ή «Νύχτα». Την κρατούμε. Για την άλλη σας ερώτηση, δέν μπορούμε ν' αρνηθούμε ότι ώρισμένα ποιήματά σας είναι πραγματικά τόσο καλά ώστε θα μπορούσαν ώραιότατα να περιληφθούν σε συλλογή. Άφού όμως ζητάτε την συμβουλή μας, θεωρούμε υποχρέωσή μας να σας πούμε με κάθε ειλικρίνεια και φιλικό ένδιαφέρον ότι, κατά την γνώμη μας, αν αφήσετε ακόμη να περάσουν κανένα δυό χρόνια, τó τάλεντο σας θα ένδηλωθ ή πληρέστερο, ώριμότερο, άριώτερο. Κι' έτσι δέν θα περιληφθούν στη συλλογή σας και μερικά ποιήματα—έστω και έλάχιστα— που δέν θα σας ικανοποιούν άργότερα. Είσαθε τόσο νέος ακόμη... Νανάν Διαμάντη. Σας έχομε άπαντήσει στο ύπ' άρ. 527 φύλλο μας. Νίκον Τρέχαν. Συμπαθητικό τó πεζό σας μά πολύ προσωπικά γραμμένο και άρκετά φλόσο. Άπό σας περιμένομε κάτι καλύτερο. Β. Άδαμαντίδην. Έγκρίνονται τά «Φύλλα του Φθινοπώρου» και θα δημοσιευθούν με την σειρά τους. Τά «Ρόδα» άτεχνα μετρικώς. Όσο για τ' άλλα δέν άναδημοσιεύομε ποιήματα δημοσιευθέντα ήδη. Μπάμπην Σκυλλούτιον. Κάτι θέλετε να πήτε, άλλα δέν τó ολοκληρώνετε. Η «Χίμαιρα» θα ήταν ίσως δημοσιεύσιμη αν της έλειπαν μερικές άσυναρτησίες (στο 2ο τετράστιχο) και μερικές «παρατραβηγμέ-

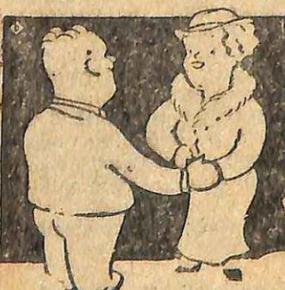
νες» εκφράσεις. Τό «Ότι ελπώθη» άτεχνο. Ύστερεί κυρίως στο μέτρο. Θωμάν Ηολίτην. Κατάλληλο ίσως για παιδικό περιοδικό, όχι όμως και για φιλολογική σελίδα. Για τά καλά σας λόγια και τó ένδιαφέρον σας, ευχαριστούμε θερμά. Κούλαν Οίκονόμου. Τό γραμμό σας, εκτός άπό ώρισμένες φράσεις στις όποιες άνακατώνετε την καθαρεύουσα και φαίνονται λίγη σχολαστικές, είναι άρκετά καλό, άλλα τó θέμα που μεταχειρισθήκατε είναι τόσο συνειθισμένο που άναγκαστικά τó πεζό σας είναι γεμάτο κοινοτοπίες. Στείλτε μας κάτι πιο πρωτότυπο. Και μία συμβουλή ακόμη: Μην γράφετε ποτέ από τις δυό πλευρές τού χαρτιού. Ίωνα Συντήλαν. Μέτριο τó πεζό σας «Πουλημένα κορμιά». Ός θέμα κοινότατο και ως γραμμό όχι στρατό άκόμη. Δίλιαν. Έγκρίνεται τó «Άναζητώντας λίγη χαρά» και θα δημοσιευθ ή με τή σειρά του άφού τού περικόψομε λίγες φράσεις. Παύλον Βυλιτόν. Τό διήγημά σας «Άυθ έρες σ' ένα βελούδινο κουτί» έχει δυό-τρία σημεία καλά, ως σύνολο όμως δέν είναι δημοσιεύσιμο. Έχει άρκετες φλόσοι και κουραστικές επαναλήψεις τών ίδιων κοινοτοπιών. Γιαννάκην Παπαχαράλαμπους. Δέν μάς ικανοποιεί τó συμπλήρωμα κι' έτσι θα δημοσιευθ ή χωρίς αυτό. Μ. Ένισλίδη. Όχι δημοσιεύσιμο τó πεζό σας. Χλιοειπωμένα πράγματα. Μην προχειρογράφετε. Τασούλην Πανουσάκην. Όχι δημοσιεύσιμο τó τελευταίο σας. Τασούλαν Ίεροκλέους. Έγκρίνεται τó «Θά σέ συντρέψω» και θα δημοσιευθ ή με τή σειρά του. Για τις εύχές σας, ευχαριστούμε. Νίκον Γρυπάρην. Έγκρίνονται και θα δημοσιευθούν με την σειρά τους. Για τή παράκλησή σας, θα περιμένομε να μάς στείλετε καλύτερα άκόμη. Ηλέκτραν Καπαριά. Σας έχομε άπαντήσει ήδη. Η καθυστέρηση των άπαντήσεων όφείλεται πάντοτε στον όγκο τής άλληλογραφίας μας. Σ. Γ. Στείλτε τó διήγημά σας να σας πούμε την γνώμη μας. Όσο για τήν «Πρώτη άγάπη», όχι. Άποσπερίτην. Έγκρίνεται τó «Όνειρό μου». Και θα δημοσιευθ ή με την σειρά του. Τό άλλο κατώτερο. Άλεξ Μπενάκην. Όχι δημοσιεύσιμο τó «Μπουκέτο». Άπλοικό και παιδίαστικό. Διαβάστε σύγχρονη ποίηση. Ηλ. Γιουρούκον. Δέν δουλεύετε άρκετά τούς στίχους σας και δέν ολοκληρώνουν αυτό που θέλουν να πούν. Μερικοί στίχοι σας είναι σχετικά καλοί, ένφ άλλοι πάλι—φοβερά άδόουλευτα—ύστερον στο μέτρο και δέν έχουν καμμία άρμονία. Λ. χ. τó τελευταίο τετράστιχο τού «Σάν Κουφολίθ» είναι όλως διόλου άποτυχημένο. Άπεναντίας τó τελευταίο έξάστιχο τού «Σ' έχω πολύ μιλήσει» είναι άρκετά καλό. Άλεξ. Παπαδάκην. Άπαλλάξτε τó γραμμό σας άπό κάποιον σχολαστικισμό που τó χαρακτηρίζει. Έκτός αυτού φροντίστε να μην παίρνετε θέματα τόσο κοινά σαν τó «Όνειρα πλάνα». Μή διάζετε ακόμα να δημοσιεύσετε. Μπέλλαν. Δοκιμάστε να διορθώσετε τó τελευταίο τετράστιχο τής «Μετάνοιας»

που είναι πιο άδύνατο από τά άλλα και βαναστείτε τó μας, μαζί με κανένα άλλο ποιήμα σας. Μάκην Κορολήν. Μέτρια τά ποιήματά σας. Ένα-δυό στίχοι—σχετικά καλύτεροι— δείχνουν ότι αν τά δουλεύατε περισσότερο θα πετυχαίνατε κάτι καλύτερο. Όσον άφορά τά προηγούμενά σας, θα σας έχομε άπαντήσει αν δέν έχάθησαν στο ταχυδρομείο. Λέναν Σ. Συμπαθητικά τά «Λιμάνια», θα ήθελαν όμως διορθώμα ακόμη για να γίνουν δημοσιεύσιμα. Τά χαλάει, προ πάντων τó τελευταίο έξάστιχο ή μάλλον οι τέσσαρες τελευταίοι που δέν έχουν άρμονία. Δοκιμάστε αν μπορείτε να τούς διορθώσετε. Στάθην Ψύλλαν. Βρίσκετε ότι θάταν καλύτερο να τού γράφαμε ότι είναι για... γέλοια; Δέν θα ταίριαζε γιατί ήταν δραματικό τó καυμένο και θα τó έδικούσαμε κιόλας. Άπλοστάτα τó θρήκαμε κατώτερο από άλλα του και συνεπώς δέν υπήρχε λόγος να τó δημοσιεύσομε. Γιωργάκην Ζαφειρόπουλον. Έγκρίνεται τó «Νόμιζα τόν έαυτό μου δυνατό» και θα δημοσιευθ ή με τή σειρά του. Πενελόν. Τό ποιήμα σας έντελώς άτεχνο. Όύτε μέτρο έχει, ούτε ρίμα, ούτε τίποτα. Κυττάξτε και μόνος σας δύο από τά τετράστιχά του:

Πόσες φορές δρασκέλιζα γιοφύρια στεριόμενα,
στούς βράχους, που γιολίζανε στών ποταμών τó ρέμα,
για να γεμίσω τó σταμνί νάματα μοιρομένα,
σε μονοπάτια που πετάς, σαν τά διαβαίνης μέρα...

Σάν έβγενα στα τρίκορφα τού βάλτου βουναλία,
ρούφαγα τις πνοές τής οίγανης, τής δροσολεύκας
κι' έβλεπα κάτω μακρτά τής θάλασσας τ' αυλάκια

γαλάξια σκαλόματα τής θαλασσένιας αύρας.
Όσον άφορά τούς άδρους συνεργασίας τούς δημοσιεύσομε τακτικά έπάνω από τις άπαντήσεις τών «Μεταξύ μας» και άπορούμε πως δέν τούς ξέρετε. Νίαν-Ντέλη. Όχι δημοσιεύσιμη ή «Προσμονή». Ένα-δυό τετράστιχά του όμως που είνε σχετικά καλύτερα δείχνουν ότι αν δουλεύατε περισσότερο τούς στίχους σας, άποφεύγοντας συγχρόνως τις κοινοτοπίες θα μπορούσατε ίσως να γράψετε κάτι καλύτερο. Κ. Χ. Συμπαθητικά τά ποιήματά σας όχι όμως και δημοσιεύσιμα γιατί είνε γεμάτα έξεζητημένες εκφράσεις και «παρατραβηγμένες». Στείλτε μας κάτι άλλο δικό σας. Πολύκαν Ξένου. Μερικά σημεία τού πεζού σας άρκετά καλά (προ πάντων στην άρχή και στο τέλος) μά στο σύνολο δέν είναι δημοσιεύσιμο. Έχεις πολλές φλυαρίες και κοινοτοπίες. Σοφ. Πιλαφιτζή. Δέν είναι άσχημα γραμμένο άλλα τó θέμα που διαλέξατε φοβερά κοινότοπο. Στείλτε μας κάτι πιο πρωτότυπο.

Μιά καλή συμβουλή

στηθήτε που ακολουθήσατε την συμβουλήν μου. Καίτοι ή Χλωροδόντ έχει μεγίστην καθαριστικήν δύναμιν δέν πειράζει τó πολύτιμον έδοντοσμάλτον, διότι τά καθαριστικά μέρια είναι μαλακώτερα άπέ τó έδοντοσμάλτον. Μιά δοκιμή πείθει. Χλωροδόντ, άφρίζουσα ή μη άφρίζουσα, και αι δύο είναι κακάι.

Όδοντόπαστα - Χλωροδόντ

ΜΗΝΥΤΕΡ

ET PIVER
PARIS
1774

Η είνη μας τó έρωτα εί...

ΚΙΒΩΤΙΚΟ

«Η Άρωματοποιία Α.Τ. Πιέρ έχει ίδρυθεί τó 1774. Διαθέτει έπομένως μία πείρα ένάμισυ αιώνας και περισσότερο στο παρασκεύασμα τής πούδρας. Για να διατηρήση τή φήμη της σε όλον τόν κόσμο, άναγκάζεται, από άπόψεως ποιότητος, να βελτιώνη πάντα τά προϊόντα της. Αύτην λοιπόν τήν έγγύησι τής καλής ποιότητος έχετε όταν αγοράζετε τήν πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ.»

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Β. Β. διά Β. Δ. Σας απαντώ από της στήλης αυτής, διότι αδυνατώ να απαντήσω ιδιαίτερος. Διάβασα με μεγάλη προσοχή την επιστολή σας, αλλά η απάντησις στα ερωτήματά σας δεν είναι ούτε εύκολη, ούτε απλή. Το ζήτημά σας είναι πολύ υποκειμενικόν και δεν μπορώ να απαντώ ασφαλώς χωρίς να γνωρίζω τον χαρακτήρα της, την στιγμή που έσείς δεν μπορούσατε να εξηγήσετε την στάση της. Πάντως νομίζω ότι είναι πολύ μικρή για να μιλήση κανείς περί «πραγματικού αισθήματός» της. Θα το ώνόμαζα ευκολότερα «καρίτσιο» και συνεπώς δεν μπορώ να ξέρω αν θα συνέλθη ή όχι. Όσον αφορά την δεύτερη ερώτησή σας, μπορείτε να της ζητήσετε για μια τελευταία φορά μια τελειωτική εξήγηση και δικαιολογία της στάσεώς της, χωρίς να μειωθεί ή αξιοπρέπειά σας. Και τέλος, είναι φυσικόν να περιμένετε λίγο. Αν πάλι νομίζετε προτιμότερο να μην περιμένετε καθόλου και ήμπορητε να το κάνατε αυτό, τότε θα πη ότι ούτε το δικό σας αισθήμα ήταν τόσο βαθύ, όπως μου γράφετε και συνεπώς η άναμονή είναι περιττή.

Μ. Α. η γ. Έχετε δίκιο. Η εξερεύνησις εργασίας είναι πολύ δύσκολη σήμερα γιατί υπάρχουν πολλοί άνεργοι, ιδίως στην πρωτεύουσα. Καταλαβαίνω τον πόνο σας και λυποῦμαι πού δεν μπορώ να σας εξυπηρετήσω σ' αυτό το ζήτημα. Ίσως να επιτύχετε τίποτα αν αποταθήτε σέ εκδοτικούς οίκους, πού εκδίδουν μυθιστορήματα. Πάντως το βιβλίο του Ζεραλντό πού αναφέρετε είναι πολύ λεπτό και δεν είναι κατάλληλο διά το πολύ κοινόν. Δεν σας βλάπτει όμως να συνηθίσετε στην εργασία αυτή, αφού πρὸς το παρόν δεν κάνετε τίποτα. Φροντίστε να διατηρήσετε τὸ θάρρος σας και να μην απογοητεύεσθε. Όλοι υποφέρουμε σ' αυτόν τον κόσμο. Εύχομαι να δῆτε σύντομα καλύτερες ἡμέρες.

Χ. α. μ. ε. ν. ο. Κ. ο. υ. ρ. σ. α. ρ. ο. Κάθε μέρα πρὸί και βράδυ να ραντίζετε τις ρίζες τῶν μαλλίων σας με τὸ κάτωθι φάρμακο, πού θα φτιάξετε μόνος σας. Θα πάρετε 50 δράμια καλό ροῦμι, μέσα στο ὁποῖο θα ρίξετε 12 κόκκους υδροχλωρική κινίνη, και θα τ' αναταράξετε καλά. Είναι τὸ καλλίτερο, φθηνότερο κ' ἀγνότερο φάρμακο στην περίπτωσή σας. Ἄλλα πρέπει ναχετε ὑπομονή. Τὰ ἀποτελέσματα θ' ἀρχίσουν μόνον μετὰ τρίμηνο τακτική χρήση να φαίνονται ἐκδηλά. Ἐπίσης λούσιμο μόνο κάθε 20 μέρες με κατραμωσάπυνο. Μετὰ τὸ ξύρισμα να χρησιμοποιήτε την Βάνισινγκ Χαρὲμ. Ἰδίως ὅμως πρὸ τοῦ ξυρίσματος να χρησιμοποιήτε ζεστό νερό και σαποῦνι εἰδικὸ ἄλεπς. Μασσάζ είναι ἀπολύτως περιττά. Μετὰ τρίμηνο ξαναγράψτε μου.

Κ. α. ν. κ. α. σ. ι. α. ν. Ἄθῆναι. Ἡ χρήση τοῦ δξυεναρίσματος θα σας καταστρέψῃ τὸ κεφάλι. Δεν φθάνει πού θα σπᾶνε οἱ τρίχες ἀλλὰ και τὸ δέμα θα ἐρεθισθῇ. Δυστυχῶς είναι ἀργά για να σας πῶ ότι είναι περιττή ἡ βαφή. Ἄλλωστε μόνο πού θα τὸ πῶ. Λυποῦμαι πολύ γιατί δεν μπορώ να σας δώσω τριχοτονωτικὸ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει κίνδυνος χημικῆς ἐνώσεως μετὰ τὸ δξυζενὲ ἢ τὰ Περνιτρολ. Ζητήστε τοῦλάχιστον ἀπ' τὸ φαρμακείον Χ. Λήτου ἂν ὑπάρχῃ Κομοφτλίγ την ὁποῖα μπορείτε ἀφορα να χρησιμοποιήσετε για την τριχόπτωση.

Φ. τ. ω. χ. ο. ὑ. λ. α. ν. Πειραιᾶ. Σας εύχα

ριστοῦμεν για τὰ τόσα καλά λόγια σας. Με μεγάλη μας ευχαρίστηση γίνεται ἀποδεκτὴ ἡ παράκλησή σας. Ἐγινε μάλιστα κ' ἰδιαίτερα σύσταση στὸν κ. Λαδά να σας ἐξετάσῃ ἀπολύτως δωρεάν και να σας παράσῃ κάθε δυνατὴν εὐκολίαν. Δέχεται Σόλωνος 40. 10—1 και 5—8 μ. μ. Να τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας.

Μ. Α. Ἀπὸ την περιγραφή και ἀπὸ τὸ μακροχρόνιο της διαρκείας του ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ότι πρόκειται μάλλον περὶ ἐκζεματοφόρου. Ἰσως δὲ να ἐξειλίχθη εἰς τοιαύτον ἐξ αἰτίας της δραστητικῆς και ἀκατάλληλης θεραπείας πού ἐφρημόσατε μετὰ την ἐναλλαγή τῶν διαφόρων αἰολιῶν πού μου γρά

φετε. Πάντως μόνον με προσωπική ἐξέταση θα μπορούσαμε να σας ἐξυπηρετήσουμε. Συνεπὸς πηγαίνετε στὸν δερματολόγο μας ἰατρό κ. Λαδάν πού θα σας ἐξετάσῃ δωρεάν, και θα σας κατατοπίσῃ λεπτομερῶς σ' ὅ, τι πρέπει για τὴν ριζική θεραπεία σας. Πῆτε του τὸ ψευδώνυμό σας.

Φίλη γ. Ἐνταῦθα. Ἐπρεπε να μου γράψετε ἀν τὸ δέμα σας είναι λιπαρὸ ἢ ξερὸ για να σας κατατοπίσω καταλλήλως. Πάντως ν' ἀλείφετε κάθε βράδυ τὰ σπυράκια μετὰ την πομάδα Τοποβαξὲν Ἀντιπυοξέν. Να βάξετε στὸ πρόσωπό σας χτυπημένο ἀσπράδι ἀνγού δυὸ φορές την ἑβδομάδα και να καθαρίζετε μετὰ ἓνα τέταρτο με βαμβάκι κα

Ἀπὸ τὸ ζεστό οὐ κρῦο

Πρὸ ἄλλου ἡμέλειτο με ζεστὸ νερό, ἀργότερα εὐρίσκειται ἐξω εἰς την ὑγρασία και στὸ κρῦο. Αὐτὸ είναι ἡ μεγάλη διαφορά θερμοκρασίας, ἡ ὁποία βλάπτει πρὸς τὸ δέμα. Συνεπὸς δὲ να μὴ γίνῃ ξηρὸν και να μὴ γεμίσῃ ἐρυθρήματα, πρέπει να δύναται ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν μεγάλην ἐπιρροήν την ὁποῖαν ἐξασκοῦν ἐπ' αὐτοῦ αἱ μεταβολαὶ τῆς θερμοκρασίας, αὐτὸ δὲ κατορθώνεται μόνον διὰ τῆς κρέμας NIVEA.

Τρίψετε κάθε βράδυ, τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου, τὸ πρόσωπον και τὰ χέρια με κρέμα NIVEA.

Ἡ κρέμα NIVEA, λόγω τοῦ ὅτι περιέχει τὴν EUCERIT, εὐσίαν συγγενή μετὰ τὸ δέμα, εἰσχωρεῖ βαθειά εἰς τοὺς ἰστούς τοῦ δέματος και, με τὰς θρεπτικὰς και τονωτικὰς της ιδιότητας, τὸ καθιστᾷ, ὄχι μόνον ἱκανὸν ν' ἀντισταθῇ και εἰς τὰς μεγαλύτερας μεταβολὰς τῆς θερμοκρασίας, ἀλλὰ και ὡραῖον, μαλακόν, λεῖον και εὐκαμπτον.

Χλιαρὸ νερό. Ἰδίως δὲ να πίνετε νηστικάτα τὸ πρὸί ἓνα κούπελλο τοῦ τσαγιού καρδιοφυλλόχομο με λίγη ζάχαρη. Γράψτε μου τὴν ποιότητα τοῦ δέματός σας για να σας ὀρίσω και καλλυντικά.

Ἄ ν. α. γ. ν. ὁ. σ. τ. ρ. ι. α. ν. «Ἐ β δ ο α δ ο ε», Κίπρον. Σας εἶχα ὑποσχεθῆ ἰδιαίτεραν ἀπάντησιν ἀλλὰ δὲν βλέπω τὸν λόγο. Λοιπὸν ὅσον ἀφορᾷ τοὺς πόρους κ' ἐπειδὴ τὸ δέμα σας είναι λιπαρὸ μετὰ τὸ πρὸινὸ πλῦσιμο να περνάτε ὅλο σας τὸ πρόσωπο μ' ἓνα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λο

- Alcool camphré 30 gr.
- Teint, de benjoin 15 >
- Fau de cologne 60 >
- Eau distillé 60 >

Για ἔξαικλιγίσματα μεταχειρισθῆτε τὸ κάτωθι φάρμακον:

- Amandes mondées 30 gr.
- Eau de hamamelis veritable 50 >
- Eau de roses 50 >

Για τὰ μάτια σας ν' ἀποταθήτε σέ εἰδικὸ ὀφθαλμολόγο, γιατί τὸ κοκκίνισμα ὀφείλεται σέ διάφορες αἰτίες. Πρὸ τῆς πούδρας τὴν ἔξῃς λουσίον:

- Lait d' amandes 40 gr.
- Glycerine 8 >
- Eau de roses 125 >

Οὐδέποτε να μεταχειρίζεσθε κρέμες. Για τὸ ζήτημα της ἀδελφῆς σας ἀποτανήτε ἀπ'

Κρατᾶ ἀπὸ πρωίας εἰς πρωίαν

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας τὸ Κραγιόν Rea διετηρήθη ἀνάπαφον. Ἄλλα και τὸ βράδυ ἀκόμη στὸ χορὸ, στὸ θέατρο, τὸ Κραγιόν Rea ἐξακολουθεῖ να διατηρῆται ἀνεξίτηλον μετὰ τὴν ἴδια φρεσκότητα μετὰ τὴν ἴδια λάμψιν...

Εὐρίσκειται εἰς 3 ἀποχρώσεις και πωλεῖται δρχ 30

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ

Rea

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ CANA πού δὲν προσδίδει

εὐθείας στὸν κ. Λαδά, ἐσωλείοντάς του και 50 δρχ. για ἰδιαίτερα ἀπάντησιν. Για τὸ ἐλάττωμα τῶν ποδιῶν να μεταχειρισθῆτε τὴν αἰολοφή για τὰ τοπικά πάχη.

Ἰόδιον Μ. Κώνστα. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀρκετὲς φορές σας ἐξυπηρετήσαμε, μάλιστα κ' ἰδιαίτερος. Ὅστε δὲν πρέπει να παραπονησθε. Οἱ ρυτίδες, καθὼς σας γράψαμε, μάλλον πρέπει να προλαμβάνονται γιατὶ δύσκολα θεραπεύονται. Μᾶς γράφετε ἐπανελημμένους ὅτι μᾶς παρακολουθεῖτε, ἐν τούτοις ἀν αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια θα εἶχατε ἤδη διαβάσει ὅλες τις λεπτομέρειες πού ζητάτε στα ἄρθρα τοῦ κ. Λαδά «ὑγεία κ' ὁμορφία». Ἐπίσης δὲν θα ρωτούσατε ἀν κἀνὴ να μεταχειρισθῆτε σαποῦνι γιατί είναι γνωστὸς πάνω σ' αὐτὸ οἱ ἰδῆες μας δηλ. ὅτι τὸ σαποῦνι είναι τὸ πῶ καταστορεπτικὸ πρᾶγμα για τὴν ἐπιδερμίδα, σὴ χρήση του δὲ ὀφείλονται οἱ ρυτίδες και τὸ μαρᾶσμα τοῦ προσώπου, Σας δίνω παρακάτω μὴ κρέμα εἰδική για τὸ δέμα σας και για τὴν περιποίηση τῶν βλεφάρων και τὴν βελτίωση τῶν ρυτίδων των. Ἄλλὰ μαζί μ' αὐτὴ χρειάζεται κ' ἡ κούρα πού σας ἔνομε γράψαι.

- Huile d' amandes douces 12 gr.
- Parafine molle 12 >
- Cire blanche 50 >
- Borax 1 >
- Eau de roses 25 >
- Huile de roses q. s. pour aromatiser

Κ' ἡ τελευταία συμβουλή: Διαβάστε λίγὸ τ' ἄρθρα μας. Θα σας ὀφελήσουν.

Α. Β. Γ. Δ. Ἄθῆνας. Δυστυχῶς ἢ εὐτυχῶς, ἔχω ἐργασθῆ ἀρκετὰ χρόνια σ' αὐτὸν τὸν κλάδο και θα σας ἀπαντήσω χωρὶς καμμία ὑστεροβουλία. Ὅπως και μοναχὸς σας ξέρετε, για καμμιάν ἄλλη ἀρρώστεια δὲν ὑπάρχουν τόσα φάρμακα ὅσα γι' αὐτήν. Ὁ μόνος δὲ λόγος είναι ὅτι ἀπὸ αὐτὴν πάσχουν δυστυχῶς ἀρκετοὶ ἄνθρωποι και σ' αὐτὴν ἐφαρμόζεται και ἡ παροιμία τοῦ πνευμένου πού πλάνηται ἀπὸ τὰ μαλλιά του.

Σεῖς δὲν γνωρίζετε τὸ ὄνομα τοῦ ἐφευρέτου ἐγὼ δυστυχῶς τὸ γνωρίζω γράφοντας δὲ ὅτι τὸν γνωρίζω δὲν θέλω να φαντασθῆτε ὅτι ἔχω προσωπικά μαζί του και γι' αὐτὸ ὄχι ἀπλῶς δὲν σας συνιστᾷ ἀλλὰ και σας ἀποτρέπω, γιατί θα μετανιώσατε ὅποτε ἴσως νάναί ἀργά. Ὅπως τουλάχιστον δείχνει τὸ γράμμα σας φαίνεσθε ἄνθρωπος μορφωμένος. Κάμετε λοιπὸν τὴν ἔξῃς σκέψη. Ὅταν ἓνας γιατρός ἢ χημικός ἢ δὲν ξέρω τί ἄλλο θεῖ ἓνα φάρμακο ὄχι πᾶσι αὐτὴν τὴν ἀρρώστεια ἀπὸ τὴν ὁποία πάσχουν μυριάδες ἀνθρώπων στην ὑφήλιο, ἀλλὰ για ὁποιαδήποτε ἄλλη ἔστω και με μὴ ἐπιτυχία 10 τὰ 100, ἀν είναι γιατρός τὸ ἀνακοινώνει στὸν τόπο του, ἀν ὄχι δάξει συνταγοῦ ἓνα εἰδικὸ και ἀφοῦ γίνεῖ ἡ δοκιμὴ και πεισθοῦν ὅτι ὄντως ὀφελεῖ σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ ἀναλογία, ἀρχίζει ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ φαρμάκου. Ἀρκεῖ να σκεφθῆτε αὐτὸν πού

NEON!

4 ΠΟΥΔΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ

-Ἀδιάβροχος

1. Ἡ καλλίτερα πούδρα διά τὸ ὑπαιθρον, διότι είναι ἀδιάβροχος.
2. Ἡ καλλίτερα πούδρα διά τὸ σπίτι, διότι δὲν κάμνει ποτὲ «πλάκες» ἐπὶ τοῦ προσώπου.
3. Ἡ πούδρα ὅπου κρατᾷ ὅλο κληρον τὴν ἡμέραν, διότι είναι ἀνεπιγυμένη μετὰ «Μοῦς ντὲ κρέμ».
4. Ἡ πούδρα πού σας ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης και τοῦ προσώπου και διατηρεῖ εἰς τὴν ἐπιδερμίδα δροσιά και νεότητα. Χάρης στην «Μοῦς ντὲ κρέμ» ὅπου περιέχει.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε ἀπ' αὐτὴν τὴν πούδρα στὸ δάκτυλό σας, κατόπιν βυθισατέ το ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος. Ἀποσῦρατέ το... Ἡ πούδρα είναι πάντοτε και τὸ δάκτυλό σας είναι στεγνὸ. Ἡ πούδρα αὐτὴ κρατᾷ παρὰ τὴν ἐπίδρασιν και τὸν χορὸν, τὸν βροχερὸν καιρὸν και τὰ θαλάσσια μπάνια. Δὲν περιέχει κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα τριβουλίθια, πού είναι δυνατὸν να εἰσελθουν εἰς τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος, να φουσκώσουν και να προκαλέσουν τὸν ἀχηματισμὸν διεσταλμένων πόρων, μαύρων σιγμάτων και ὄλων τῶν μειονεκτημάτων τῆς ἐπιδερμίδος.

5.000.000 χαριτωμένα κορίτσια και ὄρατες μητέρες μεταχειρίζονται κάθε πρὸί τὴν πούδρα Τοκαλὸν ἀνεπιγυμένη μετὰ «Μοῦς ντὲ κρέμ». Ἀφαιρεῖ τοὺς διεσταλμένους πόρους. Οἱ παρασκευασταὶ ἐγγυῶνται ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπίστρέφονται.

άνεκαλύψτε το 606 πόσα λεπτά έκέρδισε και πόσο έδοξάσθη. Νομίζω ότι αυτά είναι άρκετά για να σας πείσουν ότι αν ήταν έτσι τα πράγματα αυτός άμέσως θα έτρεχε να διαλαλήσει το φάρμακό του και να το πουλήσει σ' όλον τον κόσμο και έτσι κι' αυτός να γίνει ο πλουσιώτερος άνθρωπος του κόσμου και ή πατρίς του να ωφεληθή, όπως ωφεληθή ή Γερμανία και έπληρωσε και άποζημιώσεις άκόμη είς είδος με το 606 που έθεωρήθη ως είδος πρώτης ανάγκης. Γιατί λοιπόν να θέλη ο κύριος αυτός να κρατή τόσο μυστική την σωτηρία αυτή της άνθρωπότητος; Μήπως πειραματίζεται άκόμη; Έν τοιαύτη περιπτώσει, δεν σας συνιστώ να του χρησιμοποιήσετε σεις ως αντικείμενον πειραματισμού!

Γ α λ ά τ ρ ι α ν : Για να σταματήσει αυτή ή κατάσταση, θα πάτε στο φαρμακείο, και θα ζητήσετε να σας δώση τρεις ενέσεις έ ρ γ ο τ ί ν η ς. Άπ' αυτές θα παίρνετε κάθε μέρα από μία. Δηλ. θα τις σπάτε και από το ένα μέρος και από το άλλο, θα σίχνετε το περιεχόμενο σε λίγο νερό και θα το πίνετε. Όταν δέ περάσουν μερικες μέρες από το σταμάτημα, τότε θα πάτε σ' έναν για-

τρό να σας δη. Άν δέ βρισκοσθε στις Άθήνας, τότε μπορείτε να με επισκεφθήτε να σας ιδώ.

Έ λ σ α ν : Καί βέβαια πρέπει να φροντίσετε να την καταπολεμήσετε τώρα που είναι άρχή, αν δεν θέλετε άργότερα να υποφέρετε περισσότερο. Θα άκολουθήσετε τα έξης: Θα τρώτε όσο μπορείτε χόρτα, θα άποφεύγετε το πολύ κρέας. Καί δεύτερο να παίρνετε κάθε πρωί νηστική ένα κουτάλι της σούπας λάδι παραφίνης, καλόν είναι δέ πρωτού άρχίσετε όλα αυτά, να πάρετε ένα καθαρτικό και μάλιστα λάδι. Όταν κάνετε έπακριθώς όλα αυτά, άσφαλώς θα άπαλλαγίτε.

Κ α ί ρ η ν Μ. Το φάρμακο που σας συνέστησαν κακό μπορεί να σας κάνει καλό, όμως, όχι. Πάψτε λοιπόν άμέσως να το παίρνετε και πηγαίνετε σ' έναν παθολόγο να σας έξετάση και να σας υποδείξη την κατάλληλη θεραπεία. Κάθε καθυστέρησης και άναβολή μόνον ζημίαν μπορεί να σας κάνει. Καί προσέχετε στο έξης: να μην άκούτε τί σας λέει ο ένας και ο άλλος. Ένα φάρμακο

που ωφέλησεν ένα, μπορεί να βλάψη άλλον!

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ

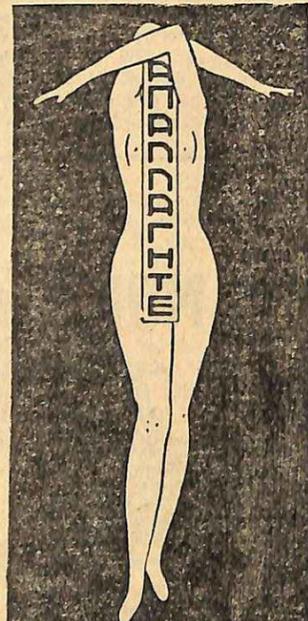
Τελεία και ταχυτάτη έκμάθησις του διά νόμου άνεγνωρισμένου συστήματος στενογραφίας Gabelsberger παρά του άριστούχου κ. Παναγ. Κατζηγιάνη.

Και ο πλέον άνεπίδεκτος μαθήσεως καθίσταται ικανός στενογράφος, δι' άλλως ίδίας μεθόδου, χωρίς να παραμελή άλλας άσχολίας του διά να μελετήση κατ' οίκον. Διδασκαλία κατ' άτομον.

Έπιστήμονες, δημοσιογράφοι, φοιτηται, υπάλληλοι άποκτήσατε ένα άπαραίτητον προσόν. Διδασκτρα 400 μηνιαίως.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΡΙΜΗΝΟΣ.

Άπευθυντέον: Περιοδικόν «Έβδομάς». Νοταρά 15. Τηλ. 24-947, ή Ρόδου 54. Τηλ. 81166.

Άπαλλαγίτε
από τίς περιπέτες τριχες
ACADÉMIE DE BEAUTÉ
ΜΕ ΚΕΤΤΥ
ΕΡΜΟΥ 35-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ 22-088

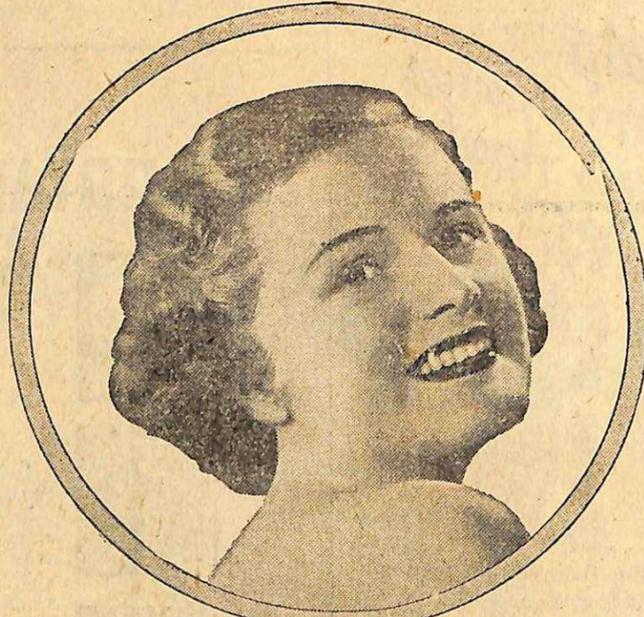
ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ ΤΗΣ

SYMPHONIC
PHONOGRAPH CO

Γενικά αντιπρόσωποι διά Ελλάδα

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ & ΦΙΣΣΕΡ
ΕΤΡΑΙΟΥ 25 ΣΤΟΑ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ 25

ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ
ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

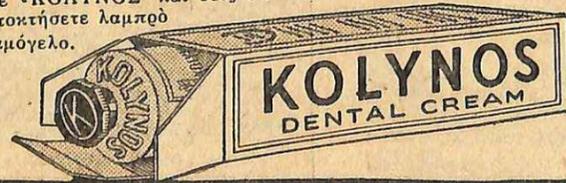
ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΑΧΕΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ

Χρησιμοποιήσατε την "ΚΟΛΥΝΟΣ". Διαφέρει από κάθε άλλην οδοντόκρεμα. Η ενέργειά της είναι διαφορετική. Η σύνθεσίς της μοναδική. Είναι οικονομική. Διάρκει δύο φορές περισσότερον από τις ΚΟΙΝΕΣ

οδοντόκρεμες, διότι χρησιμοποιείτε το ήμισυ της ποσότητος από οιαδήποτε άλλην. Μη λησμονείτε ότι, έν και ήμισυ έκατοστόμετρον "ΚΟΛΥΝΟΣ", επί ξηράς φήκτρας άρκει.

Έτιμήθη είς την Χ και ΧΙ Διεθνή Έκθεσιν Θεσσαλονίκης με Μέγα Βραβείον εκτός Συναγωνισμού.

Με "ΚΟΛΥΝΟΣ" και σεις θα άποκτήσετε λαμπρό χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΛΒΕΟ

Η κάλτσα του καλού κόσμου.

Έντός του Νοεμβρίου ζητήσατε την νέαν ποιότητα εκ φυσικής μεταξης λεπτήν, εύδυνήν. **"SICKA", 150.**

Τιμαί πωλήσεως άπολύτως ώρισμένα.

Ζητήσατέ την εις τα καλλίτερα **ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ**

PSF
CADEX

Permanente

SANS FIL

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ

ΟΙΚΟΣΚΟΜΜΩΣΕΩΣ

Permanant

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΟΙΚΟΥ
CADEX
ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΡΕΥΜΑ
ΧΩΡΙΣ ΣΥΡΜΑ
ΑΚΙΝΔΥΝΗ
ΑΝΑΠΑΥΤΙΚΗ

ΜΗΤΣΟΥ & ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ

είναι εύληθη, του απώλου εν Ελλάδι εδείχθη γὰ
κατασκευή των τελευταίων αυτήν τεχνολογίας της Permanant

ΣΤΑΔΙΟΥ 8 - ΤΗΛΕΦ: ΑΛΜΑΝΗΣ ΔΗΜ. 25.881